

“Başka bir dünya mümkün değil, zorunluluktur!”

K. Marks, daha önceki üretim tarzlarının aksine burjuvazinin “üretim araçlarını ve böylelikle üretim ilişkilerini ve onlarla birlikte, toplumsal ilişkilerin

tümünü sürekli devrimcileştir-meksizin var olamaz” diyordu. Gerçekten de burjuvazi manüfaktür üretim tarzından “bilgi teknolojilerine” uzanan tarihsel

şerit içinde devrimsel ilerlemeler kaydetti. Emegün üretkenliğindeki muazzam artış, teknolojinin baş döndüren hızda ilerleyişi, devlet-bürokrasi ve top-

lumsal iş bölümündeki geline uzmanlaşma düzeyi sermayenin büyüyen küresel tahakkümünün doğal getirileri oldu. ☐ Sayfa 9

Demokratik Halk İktidarı İçin

İşçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: 20

*Yıl:1*27 Haziran-10 Temmuz 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

İktidar savaşı kızışıyor

Türk egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma bütün hızıyla devam ediyor. Bu çatışmanın temelinde mevcut iktidar pastasından kimin daha fazla pay kapacağı mücadelesi yatıyor. Daha fazla pay sahibi olmanın yolu da daha çok söz sahibi olmaktan geçiyor.

- ✓ Egemen sınıf klikleri iş iktidar mücadelesinde kitleleri aldatmak için, yeri gelince “türban, laiklik”, yeri gelince ezilenlerin haklı ve meşru tepkilerini kendi çıkarlarına alet etmek için her türlü aldatma yöntemine başvurumaktadırlar. Emek düşmanlarının gerçek amaç ve niyetlerini teşhir etmek için, yoğun bir emeğe-çabaya ihtiyaç olduğu açıktır.
- ✓ Bugün her kesimin dile getirdiği mevcut krizin sonuçları aynı zamanda egemenlerin kaygıları ve korkularıdır da. Onların korkularını büyütmek ve kaygılarını derinleştirmek, geniş yığınlara ulaşmanın araç ve yöntemlerini zenginleştirmekten geçer.
- ✓ Ezilenlerin çeşitli direnişler ile zaman zaman uç veren öfkesi, sessiz biçimde birikmekte, derinden ilerlemektedir. Patladığı zaman, önünde durmaya kimsenin gücü yetmeyecektir...

DTP kapatılmaya çalışılıyor Her şey sistemin bekası için

Şimdi ise DTP kapatılmazsa bile en azından meclis grubunun dağıtılması için faşizmin kurumları hazırlık içindedirler. İddianamede sayılan eylemlere bir kez daha bakacak olursak, **141 eylemin 129'u sözlü beyan veya basın açıklamasıdır.** Dört eylemde bahsi geçen şahıslar parti üyesi değildir. Sekiz dava beraatla sonuçlanmıştır. Diğer davalar ya soruşturma aşamasındadır, ya kovuşturma tamamlanmıştır, ya da temyizi sürmektedir. **Ama bu neyi değiştirir ki?**

Tekstilde ölümcül madenci hastalığı

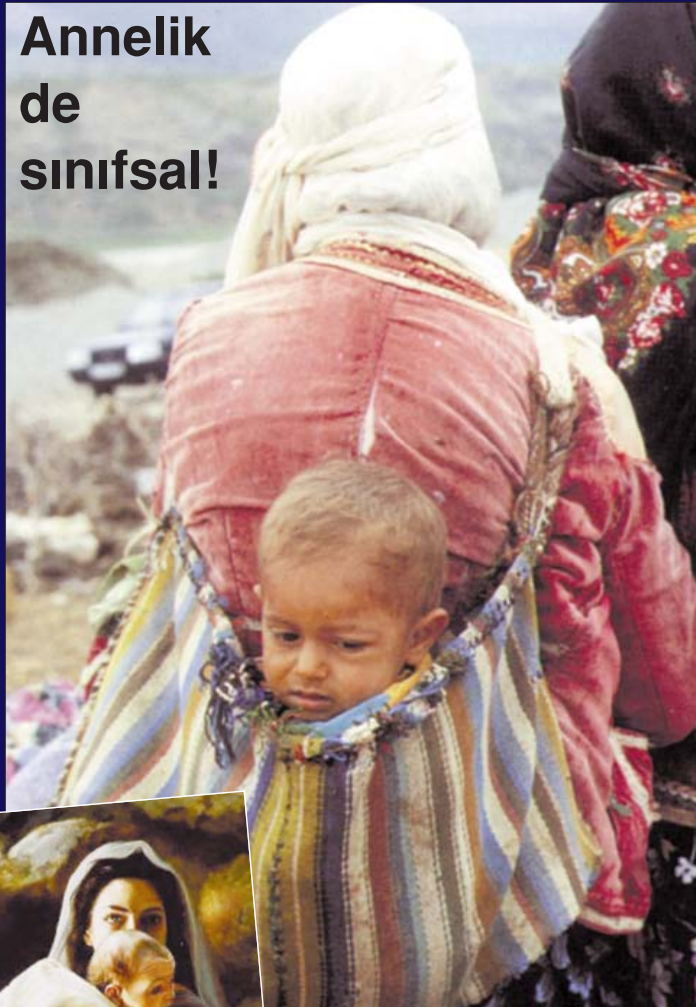
Son aylarda Tuzla tersanelerindeki işçi ölümleri ile gündeme gelen iş cinayetlerinin bir diğer yüzünde ise mesleki hastalıklar var. Her mesleğin kendine göre hastalığı var dense yeri... Bu iki sorunda da rakamlar korkutucu boyutlarda. ILO verilerine göre her yıl **1.2 milyon** kadın ve

Faşizm devrimci, demokrat ve yurtseverlerin kurumlarını basmakla, bunları yasal olarak engellemekle kalmıyor. Katletmekten hiçbir zaman çekinmeyen bu eli kanlı sistem her ne pahasına olursa olsun bizleri kitlelerden yalıtma için elinden geleni yapmıştır, yapacaktır. Yine geçtiğimiz günlerde Taraf gazetesinden duyurulan bir TSK belgesinde, ordunun ipleri eline almaya çalışıldığının bahsi yapılırken DTP'nin de terör örgütü olarak kabul edilmesinin sağlanmaya çalışılacağı da vurgulanmıştı.

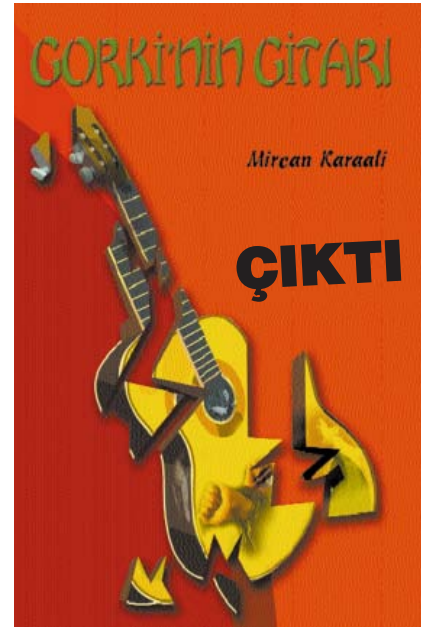
Şimdi sırada **‘DTP’yi terörist olarak kabul etmeyenler bizden değildir’** tehdidi vardır. ☐ Sayfa 8

erkek iş kazaları ve meslek hastalıkları dolayısıyla hayatını kaybetmektedir. Yine aynı kaynaklara göre; her yıl **250 milyon** insan iş kazaları **160 milyon** insan ise meslek hastalıkları sonucu ortaya çıkan zararlara maruz kalmaktadır. İşte **silikozis** de bu tür bir meslek hastalığı. Madenci hastalığı olarak bilinen hastalığın bunun dışındaki işkollarında da yaygın bir sicili var. Bu sinsi hastalığın şimdiki hedefi **kot taşıma** işinde çalışan işçiler...☐ Sayfa 2

Annelik de sınıfsal!

Doğurganlık, biyolojik yapısı nedeniyle kadına ait bir özelliktir. Bu biyolojik özellik insan türü ortaya çıktığından beri var. Fakat annelik de her şey gibi tarih içinde değişimlere uğradı, farklı anlamlar yüklendi. ☐ Sayfa 12

E-Kart işçileri fiili grevde!

Gebze Organize Sanayi’de bulunan **E-Kart** fabrikası işçileri, patronun sendikasıyla mücadele saldırlarına karşı greve çıktı. **16 Haziran**’da greve çıkan işçiler, talepleri kabul edilinceye kadar greve devam edeceklerini söylüyorlar. ☐ Sayfa 4

Çayın demi kaçtı!

Ülkemizin önemli tarım ürünlerinden olan yaş çayın Kasım ayına kadar sürecek olan toplama dönemi protestolarla başladı. Her geçen yıl açıklanan düşük taban fiyatlarına bir yenisi daha eklendi. **“Çiftçilerin refah payını karşılayacağını”** belirten M. Eker yaş çay taban fiyatını Mayıs ayı başında 85 YKR olarak açıkladı. Çay alım fiyatının en az 1.10 YTL olması gerektiğini belirten üreticiler, ziraat odaları, dernekler açıklanan taban fiyatını Çay-Kur’un önüne kuru çay dökerek ve siyah çelenk bırakarak protesto ettiler. ☐ Sayfa 5

Dersim halkı onursuzluğu kabul etmeyecek

AKP, T. Kürdistanı’nda yaşanan **“yoksulluğun giderilmesi, bölge halkının yaşam standartlarının yükseltilmesi”** amacıyla çalışma yaptığını iddia ederek ardından bir paket açıklamıştı. Paketten ilk çıkan **koruculuk** oldu. Bölgedeki korucu sayısını artırmayı hedefleyen AKP, bölge halkını ajanlaştırmaya çalışıyor. ☐ Sayfa 6

İşçi köylü’den

Kitle çalışmasında gözetilecek bazı hususlar

Yaz aylarının başlamasıyla genel bir rahavet havasının doğması kaçınılmaz gibi görünse de, bu rahaveti yaşamaya “haklı” olmayanlar en başta da devrimcilerdir. **Sayfa 2**

Sınıfsal Yaklaşım

“Vahim durum, olağanüstü dönem, Yüksek riskli süreç

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Tersaneler grevinde yaşanan gerçekler ve geleceğe dair...

Sayfa 4

Pusula

Devrimci savaş, bilinçli öznelerle kazanılır!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

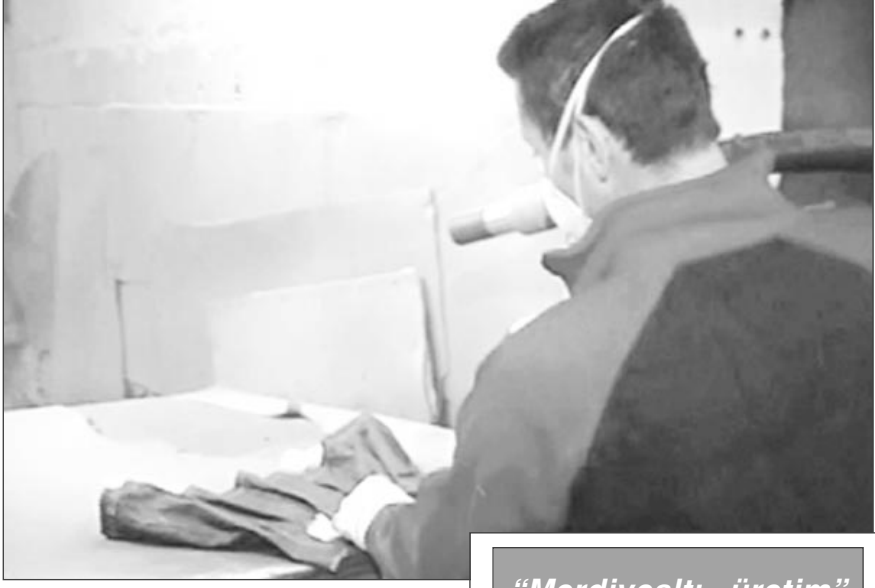
İşleri zorlaşıyor!

Sayfa 13

Tekstilde ölümcül madenci hastalığı SİLİKOZİS

Madenci hastalığı olarak bilinen hastalığın bunun dışındaki işkollarında da yaygın bir sicili var.

“Merdivealtı üretim” olarak tabir edilen küçük taşeron atölyelerde gerçekleştiriliyor bu yöntem.

Son aylarda Tuzla tersanelerinde ki işçi ölümleri ile gündeme gelen iş cinayetlerinin bir diğer yüzünde ise mesleki hastalıklar var. Her mesleğin kendine göre hastalığı var dense yeri... Bu iki sorunda da rakamlar korkutucu boyutlarda. ILO verilerine göre her yıl **1.2 milyon** kadın ve erkek iş kazaları ve meslek hastalıkları dolayısıyla hayatını kaybetmektedir. Yine aynı kaynaklara göre; her yıl **250 milyon** insan iş kazaları **160 milyon** insan ise meslek hastalıkları sonucu ortaya çıkan zararlara maruz kalmaktadır.

İşte **silikozis** de bu tür bir meslek hastalığı. Madenci hastalığı olarak bilinen hastalığın bunun dışındaki işkollarında da yaygın bir sicili var. Yol, tünel vb. yapımında çalışan işçiler, emaye, seramik, cam işçileri bu hastalığın en çok görüldüğü kesimler. Ancak son süreçte gündeme gelmesi bu iş kollarından hiçbiri neticesinde değil. Bu sinsi hastalığın şimdiki hedefi **kot taşlama** işinde çalışan işçiler...

Hastalık kuarts veya silika denilen maddelerin solunum yollarına girmesiyle oluşuyor. Akciğerin katılaşması

sonucu oksijen alışı verisi bozuluyor. İlerlemesi durumunda ise belirgin bir tedavisi bulunmuyor. Aslında **yüzde yüz önlenabilir** bir hastalık olmasına karşın işçilerin çalışma koşullarında hiçbir düzenleme ve güvenlik önlemi alınmadığı için bu çoğu zaman mümkün olmuyor.

Bunlar, hastalığın gündeme gelmesi ile birlikte görüştüğümüz, konu ile yakından ilgilenen ve çalışma yapan İşçi Kardeşliği Partisi Genel Başkanı ve Göğüs Hastalıkları Uzmanı Prof. Dr. **Zeki Kılıçaslan**'ın sözleri. Kılıçaslan korunma yöntemleri konusunda patronların suçlu olduğu görüşünde. Zira kot taşlama işinde çalışan işçilerin maruz kaldıkları silikalardan korunmak için ya bir nevi astronot giysisi gibi bir kıyafet giymeleri ya da kabinin içinde çalışması gerekiyor. Ancak patronların bunun yerine kullanılan değerli kumun boşa gitmemesi için işçileri havalandırmanın dahi olmadığı ortamlarda çalıştırması çok da şaşırtıcı olmasa gerek. İşçilerin tek korunakları —o da her yerde geçerli değil— ince bir maske. Bunun hastalığı engellemesinin mümkün olmadığını söylemeye gerek yok sanırız.

Ailece hastalığa yakalandılar...

Rahatsızlıkları 2-3 yıl önce başlamış, ancak gittiği hastanelerde doğru bir teşhis konulamamış. Mehmet, tüberkülozdan böbreklerin su toplamasına kadar bir dizi yanıtla karşılaşmış. Ancak aynı hastalığa yakalanmış olan akrabalarının vasıtasıyla Zeki Kılıçaslan'ı bulduğunda gerçek teşhis konulmuş; silikozis!

Mehmet Kaya... 27 yaşında... İstanbul'a Maraş'tan 12-13 yaşlarında gelmiş. 97-2002 arasında beş yıl boyunca bu işte çalışmış. İşe 17-18 yaşlarında başlamış. Hastalığını öğreneli henüz 3 gün olmuştu biz görüştüğümüzde. Hastanede Zeki Kılıçaslan'ın odasında tanıştığımız Mehmet'in hastalığı ileri derecede olanlardı.

Rahatsızlıkları 2-3 yıl önce başlamış, ancak gittiği hastanelerde bir teşhis konulamamış, doğru bir teşhis konulamamış demek daha doğru. Çünkü Mehmet, tüberkülozdan böbreklerin su toplamasına kadar bir dizi yanıtla karşılaşmış. Ancak aynı hastalığa yakalanmış olan akrabalarının vasıtasıyla Zeki Kılıçaslan'ı bulduğunda gerçek teşhis konulmuş; **silikozis!**

Mehmet, şu anda hastalığın ileri derecede yaşayan beş kişi olduğunu söylüyor bize. Yaptığı işte koruyucu önlem alınıp alınmadığını ve çalışma koşullarını sordüğümüzda şöyle diyor:

“Bize toz maskeleri veriyorlardı. Sağlığa ne kadar zararlı, ya da bunlar ne kadar koruyor biz bilmiyorduk tabi. Sadece diyorlardı ki, toz bu, şu işiğin zaman, ayran içtiğin zaman atarsın. Bu kadar... Denetim falan hiç görmedim ben. Ne doktor ne de başka bir şey. Hatta çalıştığım bir işyerinin sahibi kâr ortağı olarak doktordu. Ama biz bir şey bilmiyorduk. Bu kadar tehlikeli olduğunu bilseydik, sonuça canımıza kastımız yok. Ücretleri iyiydi. Zaten bizi de o tatmin ediyordu. Gece mesaileride vardı. İyi kazanıyorduk. Ama böyle olduğunu bil-

seydik yine de çalışmazdık bu işte.”

Mehmet'in kendisi dışında 4 kardeşi de aynı işte çalışmış. İki abisinde de aynı hastalık mevcut, ama onların durumu Mehmet kadar ilerleme kaydetmemiş. Ama eniştesinde ve iki tane amcaoglunda hastalık ilerlemiş. “Bir abim daha var, onu da Zeki Kılıçaslan'ın yanına götüreceğiz” diyor.

Aynı işi yapan binlerce işçi var Suçlu ne çalışan, ne de çalıştıran...

Mehmet bize aynı işi yapan arkadaşlarının da olduğunu söylüyor: “Onları da doktora götüreceğim. Hala

Sosyal Sigortalar Kurumu istatistiklerine göre 2006 yılında 79.027 iş kazası, 574 meslek hastalığı vakası meydana gelmiş, bunların 1.601'i ölümlle sonuçlanmıştır. 2006 yılında iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu kaybedilen iş günü sayısı ise, 1.895.235'tir. Bu rakamların yanı sıra SSK istatistiklerine yansımaya iş kazaları ve meslek hasta-

hepsi aynı koşullarda çalışıyorlar. Güneşli civarında çalışıyorlar. Bu işi yapan atölyeler yoğun olarak Güneşli, Yenibosna, Avcılar'da hala var. Ben Küçükköy'de, Merter'de, Esenler'de çalıştım. Sigortamızı da yapmamışlardı.”

Mehmet, bu hastalık nedeniyle ölenlerden haberi olup olmadığını sordüğümüzda bir iki tanidiğinin olduğunu söylüyor ama o zamanlar ne için öldüklerini anlamamışlar tabi: “Benim dört arkadaşım öldü, neden öldüğü bulunamadı. Kenan vardı, iki çocuk babası bir arkadaşta. Herkes eceliyle öldü dedi. Bilmiyorduk sonuça. Bilişsizdik. Ama bunun zararlarını devlet, Sağlık Bakanlığı bize öğretmeliydi. Bu işe izin veren Belediyeler midir, Sağlık Bakanlığı mıdır? Bence bunun suçlusu onlar. Çalışanlar ya da çalıştıranlar değil. 2005 yılında ilk gündeme gelmiş ve hala aynı işler yapılıyor. Gerçekten şaşılacak bir durum. Bu işyerleri tabi olacak ama denetim altında olmalı.”

lıkları sonucu kayıplar da ayrıca dikkate alınmalıdır.

Bazı kaynaklarca, endüstrileşmiş ülkelerde iş kazaları ve meslek hastalıklarının toplam maliyetinin, bu ülkelerin Gayrı Safi Milli Hâsıllarının % 1'i ile % 3'ü oranında değiştiği belirtilmektedir. Ülkemizde ise en iyimser yaklaşımla, iş kazaları ve meslek hastalıklarının toplam maliyetinin yılda 4 katrilyon TL olacağı tahmin edilebilir. (www.ssk.org)

Binlerce işçi hasta...

Yine Kılıçaslan'ın verdiği bilgilere göre şu anda binlerce silikozis hastası mevcut. Bu işte özellikle doğudan gelen işçilerin çalıştığını ancak bunun dışında da Sinop, Trakya vd. ülkenin birçok yerinden İstanbul'a gelerek çalışmış çok sayıda işçi olduğunu söylüyor. Bugün bu yöntemi kullanan atölyeler Tokat, Antep, Erzincan, Kastamonu gibi yerlere taşınmışlar. Bugüne kadar bu işte 1987-88 yıllarından itibaren çalışan ve resmi kayıtlara geçmiş 5-10 bin işçi var. Fason üretim yapan atölyelerde küçük yaştaki işçilerin sigortasız-kayıtsız çalıştığı göz önüne alınırsa bu rakamın gerçeği tam olarak yansıtmadığı ortadadır. Bu insanların çoğu memleketlerine geri dönmüşler. Öyle ki, örneğin Bingöl'ün Karlıova ilçesinin 300 haneli **Taşlıçay Köyü**'nde hemen hemen her evde bir silikozis hastası mevcut. Birçoğuna da daha önce kot sektöründe bu hastalık görmediği (ve tüberkülozla da benzerlik gösterdiği) için yanlış teşhis konulmuş.

Hastalığın ortaya çıkışının trajik hikâyesi

Hastalığın ortaya çıkış hikâyesi de tam ülkem manzarasına denk düşüyor. Kot taşlama işinde çalışan işçiler askere alındığında koşamadıkları, nefes almakta zorlandıkları için revire gönderiliyorlar ve teşhis de bu şekilde konuluyor. Daha sonra mı? Daha sonrası ölümlü beklemek üzere memleketlerine geri dönmekten başka bir çare kalmıyor...

Günde 12 saat bu işte çalışan işçilerin yaşları 15-25 arasında değişiyor. Gençcek yaşamlar bu kesin bir şekilde önlenabilir hastalık yüzünden karmış...

Hatası olanlar, telif etsin!

Mehmet'le yaptığımız görüşmede son olarak, ne hissettiğini soruyoruz. “Birden bire yaşamında hiç hesapta yokken, karabasan gibi bir hastalık girdi, ne hissediyorsun?”

“Çok karamsarım. Çok karışık gerçekten. İnanamıyorum bazen.”

Hem sağlığının hem de bu işin peşini bırakmazsan bu karamsarlığını yeneceğini söylüyoruz. Yanıtı: “Artık olan olmuş, biz hastayız. Ama artık bu işe Sağlık Bakanlığı, belediyeler, devlet el koysun. Ne yapılması gerekiyorsa yapılış. Biz bilerek bu hastalığa düşmedik, bir hatası varsa, bu hatayı telif etsinler diyorum. Bu hata çalışanların değil, sonuça herkes ekmeğinin peşinde.”

2006 yılında iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu kaybedilen iş günü sayısı 1.895.235'tir.

İşçi-köylü'den

Kitle çalışmasında gözetilecek bazı hususlar

Yaz aylarının başlamasıyla genel bir rahavet havasının doğması kaçınılmaz gibi görünsün de, bu rahaveti yaşamaya “hakkı” olmayanlar en başta da devrimcilerdir. Devrim mücadelesinin mesaisinin, yazının-kışının, gecesinin-gündüzünün olmaması kadar doğru ne olabilir ki? Burjuva-feodal sistem iktidarlarını sağlamlaştırmak, geliştirmek için hiçbir fırsatı ya da mevsimi kaçırmamaktadır. Öyleyse ezilenlerin örgütlenmesi için faaliyet yürüten devrimcilerin **iki katı fazla çalışması** gerekir. Özellikle kitle çalışmasına yoğunlaşmayı önümüze koyarak bir plan yapmak herkesin görevi olmalıdır. Bu vesileyle kitle çalışması üzerine kimi tekrarları barındırsak da birkaç söz söylemenin yeridir.

Doğru bir kitle çizgisine sahip olmak devrim yürüyüşünde amaca ulaşmak için olmazsa olmaz bir ön koşuldur. Bu gerçeğin daha derinden kavranması ve kavratılması için ne kadar çok yazılıp çizilirse o kadar yerinde bir davranış olur.

Kitlelerin talepleri doğrultusunda (öncelikle bu talepleri her somut alanda doğru tahlille belirlemeliyiz) pratik bir faaliyet yaratmak ve bu taleplerin esas sahiplerini de esas pratikçiler (faaliyetçiler) haline getirmek **doğru bir kitle çalışmasının** can damarıdır. Bunun basitten karmaşığa, yavaş yavaş ilkin az bir sayı ile, sonra; katlanarak büyüyerek alacağı diyalektik bilinci ile umutsuzluk ve karamsarlığın en baştan saf dışı edilirken aynı şekilde yıpranmış olan insanın daha diri tutulması, kitlelere olan güvenin her pratikte yenilenerek büyütülmesi için de çok önemlidir. Aksi durumda k. burjuva aceleciliği ile neden hemen kitleleri örgütleyemedim, saflara-eylemler katamadım, bu kitlelerden adam olmaz ki, vs. türünden çıkarsamaların yarattığı yalınlığa, yorgunluğa varmak **kaçınılmaz** olur.

Her şeyden önce her faaliyetçi, kitlelerin (kendisi de dahil olmak üzere) kendi pratik eylemleri içinde eğitileceğini, bilinçlerinin daha ileri bir aşamaya sıçrayacağını akıldan çıkarmamalıdır... Yine bu bilince paralel somut ihtiyaçlardan kaynaklanan örgütlenmelerde örgütlenmesi gerektiğini unutmamalıdır. Harekete geçirilmiş, pratikte görev ve sorumluluklar almış her birey bu pratiğine denk düşen bir örgütlenmede konumlandırılmalıdır. Ve bu yolla pratiği kalıcılaştırılmalıdır. Eğer böyle somut örgütlenme araçları yoksa yaratılmalıdır. Örgütlülüğe dönmeyen (dönüştürülemeyen) hiçbir nicelik ve niteliksel gücün anlamı (günü kurtarmakla sınırlı olanı saymazsak) yoktur. Devrim denen büyük altüst oluş basitten karmaşığa gelişen, kalıcı örgütlenmelerin, kurumsallaşmaların sonucunda başarılabacaktır.

Diğer bir deyişle her kitle faaliyeti asgari bir örgütlenmeye başlamasına rağmen, sürecin ilerleyişine paralel yeni ve üst bir örgütlülüğe dönüşmelidir.

Bunun için de doğru olan onların siyasal bilinç düzeyleri doğru tahlil edildikten sonra onlardan bir adım önde (onları ileri taşımak, geliştirmek her zaman amaçlarımızdan olmalı) onlarla birlikte yürümeliyiz. Burada ne kitlelerin gerisine düşmek ne de onlardan kopacak düzeyde ileri koşmak kabul edilemez ve düşülmemesi gereken bir yanlış iki yüzüdü.

Kitlelerin kendi yaşamsal pratikleri ve öz deneyimleriyle; öncünün teorisinin doğruluğuna bir kez inandıktan sonra onun sahibi ve uygulayıcıları olma konusunda en büyük engeli de aşmış olacaktırlar. Bu hususta yaratılan bilinç sıçraması kendine paralel örgütlenmelere dönüştürülmelidir. Döne döne vurguluyoruz ki, **örgütlülüğe dönüşmeyen emek ve çalışmalar** (an'la sınırlı) boşa gitmiş emek demektir. Öyleyse her faaliyetçi ulaşabildiği her bireyi düzeyine paralel bir örgütlülüğe dâhil edebildiği oranda kalıcı ve kazanıcı bir değer yaratmış olacağı bilincinde olmalıdır. Burada kitlelere güven önemli bir etkidir. Alanda bulunan sorunların çözümü konusunda ilişkide bulunan insanların ortak etmek, sorunun sahiplenicisi ve çözüm gücü yapmak çok önemlidir. Hayır o yapmaz, bu yapamaz gibi peşin hükümler çoğu zaman sorunların çözümü önüne kendimizin koyduğu engeller olmaktadır. Bu duruma düşmek niyetle ilgili değil, bilinçteki yanlış bilgi ve kavrayışların ürünüdür. Devrimi kitleler yapacak işe irili-ufaklı her soruna da o ve onun parçası olan birey, komite, grup, gibi örgütlülükler çözüm olacaktır. Bu ele alışı subjektivizme düşmemek tabi ki önemlidir. Bunu gözettikten sonra şu düşünüş referans alınabilir: Bu sorunu ben çözmem deyip kenara çekilen birey veya komite o sorunun çözüm gücü olmaktan saf dışı olmuş demektir. Fakat; bu sorunu belki çözebilirim, en azından deneyip görmeliyim vs. düşünüşü ile sorunla temasa geçenin her zaman şansı bir önceki düşünüşten çok çok fazladır. Şöyle ki; bu pratiğe giren birey belki direkt sorunun çözüm gücü olacaktır. Belki sorunu çözmeye çalışırken eksikliklerinin, niye çözmede zorlandığının nedenlerini görerek bunları aşacak ve sorunu çözecek, belki bunlardan öte, hepsini tahlil edecek kendi gücünü aşan, fakat nasıl bir güçle ve yöntemle çözülebileceğinin bilincine varacaktır. Bu sonuçların hepsi muhtemeldir. Kesin olan şudur ki; ikinci düşünüş birincisinden ileride olumludur. Ve pratikte gelişmeyi, ilerlemeyi sağlar. Pratikten öğrenmeye ve daha ileri pratiklere talip olmayı ifade eder. Ayrıca her sorunun çözümünün kendi içinde saklı olduğu bilinci unutulmaz ise sorunlarla ilişkiye geçmek ve çözmeye çalışmak konusunda daha atak ve cesur olunur.

Özetlersek; Devrim için çalışıp çabalayan, kendi kurtuluşlarını kendi bilinçlerinin ve ellerinin eseri yapmaya kararlı devrimin neferleri, kendileri ile paralel aynı kaderi paylaşan milyonlarla her alanda ilişkilendirilerek onları bu kaderin düğümlerini çözmeye ortak etmek zorundadır. Bunun için onların içinde olmak onlardan öğrenmek ve bu öğrenilenlerin MLM bilimi ile sentezlenerek tekrar onlara götürülüp öğretilmesi zorunludur. Bu pratiklerde cesur ve atak olunması, kitlelere her daim güvenilmesi zorunludur. Yaşanan pratiklerin deneyim ve tecrübeleri kolektife mal edilmeli en geniş yığınlarla ulaşmayı sağlanmalıdır. Bunun için deneyimlerin sadece anlaşılır bir dille doğruya sadakatle yazılıp paylaşılması gerekir. Tüm faaliyetçilere gelişmelerinde başarılar. Devrim; çalışmak, çalışmak ve bıkmadan-usanmadan çalışmakla başarılabacaktır!

Son siyasal durum ve olası gelişmeler üzerine

Türk egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma bütün hızıyla devam ediyor. Bu çatışmanın temelinde mevcut iktidar pastasından kimin daha fazla pay kapacağı mücadelesi yatıyor. Daha fazla pay sahibi olmanın yolu da daha çok söz sahibi olmaktan geçiyor. Bu çatışmaların boyutu ve derecesi inişli-çıkışlı bir yol izleyebilir. Ama varlığını korumaya devam edecektir. Devrimcilerin, komünistlerin sürekli altını çizdiği egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma olgusu bugün pratik olarak daha ileri düzeyde yaşanmaktadır.

Son süreçte Kemalist kligin Cumhurbaşkanlığı seçiminde devre dışı bırakılması, ordunun, kimi kurum ve partilerle girdiği polemiklerle birlikte ve yine kısmen de olsa kırılı ilişkilerinin açığa çıkması, mutlak olarak görülen otoritesinin sarılması bu kurumu iç siyasette en azından kamuoyuna dönük bir parça suskunluğa yöneltti. Ordunun suskunluğu, Cumhurbaşkanının devre dışı kalması, son süreçte AKP'nin temsil ettiği ve kamuoyuna “şeriatçı” olarak lanse edilen klik ile Kemalist olarak tabir edilen klik arasındaki çatışmada **üniversiteler** ve **yargı kurumları** daha ön plana çıktı. Yargının türban sorununda almış olduğu son karar ve yine AKP'nin “yargı reformu” adı altında gündeme getirdiği yeni yasal düzenleme de süren bu çatışmanın somut işaretleri olarak okunmalıdır.

Yargı cephesinde bunlar yaşanırken AKP'nin temsil ettiği kesim de, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Müdürlüğünde sağlamış oldukları kadrolaşma sayesinde Kemalist kligin çeşitli kurum ve partilerinin telefon trafiğini izleyerek, elde edilen bilgilerle basın aracılığıyla tam bir teşhir faaliyeti yürütmektedirler. İlerici-devrimci ve yurtsever güçleri izlemekte hemfikir olan ve kendilerinin koydukları kuralları dahi hiçe sayan egemen sınıf klikleri bu konuda da kiteleri etkilemek için yine ikiyüzlü

politikalarını sürdürmeye devam etmektedirler. Bu kliklerin “demokrasi” adına, “insan hakları” adına ifade ettikleri tüm söylemler **sahte** ve **aldatıcıdır**. Onları rahatsız eden, bu silahların kirli ilişkilerinin deşif-rasyonu için kullanılmasıdır. Bu gerçeği göremeyenler her zaman egemen sınıfların bu ikiyüzlü siyasetlerine alet olmaktan kendilerini kurtaramazlar.

Emperyalistler ve kompradorlar alternatiflerini yaratır

Tüm bu gelişmeler bize AKP'nin devam eden kapatma davasını direkt etkileyeceğini göstermektedir. Türbana dair alınan kararı da bunun ilk adımı olarak okumak yanlış olmayacaktır. T. Erdoğan ve suç ortakları da bu gerçeği görmüş durumdadır. Davanın bir an önce sonuçlanmasını istemeleri de, yeni süreçte izleyecekleri politikalarla ilintilidir. Özellikle yaklaşan yerel seçimler AKP kurmaylarını, yeni alternatif projeler için hemen harekete geçmeye zorlamaktadır.

“Milli Görüşçü” geleneğinin temsilcisi olan bu partilerin daha önceki kapatma süreçlerine baktığımızda kopuşların, bölünmelerin yaşandığını görmekteyiz. Kemalist klik bu süreçte de benzer temelde gelişmelerin olacağını düşünmektedir. Bu bir olasılıktır, bunun yanında diğer bir olasılık ise; kapatılmış bir AKP'nin, yerine kurulacak ve seçim sürecine katılacak yeni bir partiyle parlamentoda yeniden çoğunluğa sağlamasıdır. Bu demektir ki; yeni bir seçim de egemen sınıf klikleri arasındaki bu çatışmayı durdurmayacaktır.

Erdoğan ve suç ortakları etraflarındaki kuşatmayı yarmak için uluslararası destek arayışındadırlar. Haksız da sayılmazlar. Efendilerine hizmet etmekte kusur etmeyen bu uşaklar, bunun karşılığını bekliyor. Ama efendileri için uşaklığın pek de bir değeri

olmadığını Erdoğan da yaşayarak görecektir. Efendilerinin kapatma davasına itirazları, “demokrasi” şovundan ibarettir, çünkü emperyalistler kendilerine hizmet edecek yeni uşakların varlığından asla kuşku duymuyorlar. Aynı durum **AKP'nin temsil ettiği sermaye kesimleri** için de geçerlidir. Sermayenin bilindiği üzere dili, dini, ırkı yoktur ve kendisini temsil edecek alternatifler her zaman yaratacaktır. Moda deyimiyle “çevre” olarak ifade edilen ama AKP'nin hükümeti döneminde önemli oranda “merkez”e geçmiş olan “yeşil” sermayenin de bu alternatifleri yaratabileceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Erbakan deneyimi önemli bir örnek olarak yakın tarihimizde durmaktadır.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, yeni bir erken seçim de egemenlerin krizine çare olmayacaktır. Çünkü dünyada yaşanan ekonomik krizin etkileri ülkemizde de derinden hissedilmektedir. Petrol fiyatlarının artması, gıda krizi emekçiler için yaşamı daha da çekilmez hale getirecektir. Nitekim yaşanan bu krizlerden dolayı birçok ana ürüne peş peşe zamlar gelmektedir. Yoksulluk sınırının altında yaşayan milyonlar için hayat daha da katlanılmaz kılınmaktadır.

Tüm bu gelişmeler uzun vadede AKP'nin aleyhine daha elverişsiz bir ortam yaratacaktır. Dolayısıyla birçok çevre tarafından ifade edilen “erken seçim projesi” çok da gerçeğe aykırı değildir. Uzun sürece yayılmış bir **mağduriet edebiyatı** propagandası da artık tek başına AKP'yi kurtaramaz. Çünkü kamuoyu nezdinde Erdoğan ve şürekâsının **gerilim siyaseti** izlediklerine dair bir kanı oluşmuştur. TÜSİAD vb. kurumların sürekli “sağduyu ve diyalog” çağrısı yapmaları bir yandan sistemin teşhirini önlemek ve öngörülen politikaların uygulanması için problemsiz bir ortamı hedeflerken,

diğer yandan gerilim politikası izleyen T. Erdoğan'a da objektif olarak uyarılar yapılmaktadır. Bu çatışmada **“kazanan olmaz”** esprisinin özeti budur.

“AKP'ye demokrasi, DTP'ye faşist diktatörlük”

Bu süreçte gözden kaçırılmaması gereken diğer bir gerçek ise; AKP'in kapatılmaması gerektiği yönün-

Efendilerinin dayatmasıyla Irak Kürdistanı'ndaki Kürt federe hükümetine karşı daha ılımlı bir siyaset izleyen TC'nin içerde Kürt ulusuna dönük yürüttüğü ırkçı politikalar bütün hızıyla devam etmektedir.

de kıyamet koparanların, DTP hakkında süren kapatma davasına ilişkin sessizliklerini korumaya devam etmektedir. Bu tutum Kürt ulusal sorununa karşı izlenen ırkçı ve şoven politikaların **doğal** bir sonucudur. İmha ve inkar siyaseti, böl ve yönet politikası egemenlerin her zaman temel siyasetidir. Efendilerinin dayatmasıyla Irak Kürdistanı'ndaki Kürt federe hükümetine karşı daha ılımlı bir siyaset izleyen TC'nin içeride Kürt ulusuna dönük yürüttüğü ırkçı politikalar bütün hızıyla devam etmektedir.

Egemenlerin teşhirine ve ezilenlerin mücadelesine yoğunlaşalım

Egemen sınıf klikleri iç iktidar mücadelesinde kiteleri aldatmak için, yeri gelince “türban, laiklik”, yeri gelince ezilenlerin haklı ve meşru tepkilerini kendi çıkar-

zenginleştirmekten geçer.

Emperyalist saldırganlığın, yıkım yasalarının yaratmış olduğu yoksulluk, yurtsuzluk ezilenler cephesinde büyük bir öfke birikimine yol açmakta. Petrole yapılan zamlar, gıda krizi birçok ülkede geniş protestolara vesile oldu. Bu kendiliğinden gelişen tepkileri, sınıfsal bir zeminde iktidar yürüyüşüne yöneltmek, **örgütlülüğü** şart koşar. Ülkemizde bu tepkiler kitlesel bir boyut kazanmasa da, çeşitli iş kollarında yürütülen direnişler, yapılan protestolar ve daha-her fırsatta gıdışata dair geniş yığınlarda taşınan gelecek kaygısının, devrimci çalışmalar için uygun zeminler yaratıldığını kimse inkâr edemez. Yine son Tuzla Tersanesinde yaşanan direnişte de görüldüğü gibi somut sorunlar üzerinde sergilenen kararlı duruşlar, tüm saldırılara rağmen hem geniş kesimler üzerinde bir etki yaratır, hem de sömürücü sınıfları belli adımlar atmaya zorlar. **Direnissiz, emek-siz hiçbir hak elde edilemez.** Gerçeklerin açığa çıkması, bu uğurda yığınların kendi geleceklerini kendi ellerine alması için her yönüyle yoğun bir emeğe ve tereddütsüz bir mücadeleye ihtiyaç vardır.

Bunun dışındaki tüm söylemler, yani klikler arasındaki çatışmalarda egemenlerin bir kesiminin dile getirdiği “demokrasi”, “toplumsal mutabakat” vb. içi boş, pratik değeri olmayan açıklamaların hareketle ezilenlerin lehine beklentiler yaratanların, sistemin değirmenine su taşımaktan başka bir iş yapamayacakları açıktır. Dolayısıyla sonuçlardan hareketle de olsa bazı gerçeklerin dile getirilmesi tek başına bir anlam ifade etmez. İfade edilen gerçeklerin anlam kazanması, doğru araç ve yöntemlerle ve kendi geleceklerini ellerine alacak bir mücadele hattına sokulmasıyla mümkündür.

Sınıfsal Yaklaşım

“VAHİM DURUM, OLAĞANÜSTÜ DÖNEM, YÜKSEK RİSKLİ SÜREÇ”

Türkiye'nin keskin dönemecin-de Kemal Derviş isimli şahsiyet, ülkenin ekonomik durumu ve geleceğine ilişkin değerlendirme yapmak üzere kürsüye çıkartılıyorsa, bu olay **tek başına** durumun gerçekten ciddi olduğuna dair yeterli bir kanıt oluşturmaktadır. Üstelik bu kürsü, patronlar kulübü TÜSİAD'a aitse durum daha da **kritik** demektir. Sermayenin **moral** hocası kimliğiyle sahne alan Derviş'in ağzından zafere salınan yalan ve çarpıtmalar birçok itirafı barındırmakta ve bundan sonraki sürece ilişkin ekonomik politikaları deşifre etmektedir. Ama bundan daha önemlisi bu toplantıyı doğuran koşullar ve egemen sınıf sözcülerinin **“çözüm”** adına ileri sürdükleri diğer görüşlerdir.

En son “türban değişikliği”nin Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesi ve bunun kapatılma davası ile ilgili güçlü bir **işaret** olarak kabul edilmesinin ardından, basına servis edilen (Taraf gazetesi) **“Genelkurmay'ın Türkiye'yi Biçimlendirme Planı”** başlıklı, **“Bilgi Destek Planı ve Faaliyet Çizelgesi”** isimli belge, klikler arasındaki psikolojik savaş ve gerginliği tırmandırmıştı. AKP'nin, ABD ve AB'den gelen belli bir destek göz önüne alınarak ülke içi gerilimin düşürülmesi amacıyla kapatılmayacağına düşünülenler, **“iptal”** kararına şaşırıldılar. Devletin merkezi ikti-

darında söz sahibi olan kligin Anayasa Mahkemesi'nde baskın olan temsilcileri, kapatma tutumunda ısrarlı görünüyordu. AKP'nin ölçüyü kaçırdığı ve çizgi dışına çıktığına dair görüş, AB ve ABD'yi ikna etme işinde de belli oranda başarılı olmuştu, emperyalist patronların tutumunda değişimler baş göstermişti. En son ABD Dışişleri Bakanı C. Rice, **“bu sizin iş iğiniz”** diyerek işin içinden çıkıyordu...

AKP, zafere sarhoşluğu ve hahimsizliği yaşamıştı, bedelini kapatma kışkıracı alınmakla ödüyordu. Tayyip'in sorumlu bir devlet adamı kimliği taşımadığı çoktan ortaya çıkmıştı. Abdullah Gül konumu bir yana, Erdoğan'ın gölgesinden çıkabilecek durumda değildi. Ne Baykal ne de Bahçeli, ağırlık koyacak siyaset adamı portresi çizemiyordu. Ancak soruna sür git kayıkçı kavgası biçiminde yaklaşılması kabul edilemezdi. Gemi su alıyordu. Bu durumda TÜSİAD yeniden sesini yükseltmek ve devreye girmek durumunda kaldı.

19 Haziran'da yapılan Yüksek İstişare Konseyi (YİK) toplantısına belli başlı işçi ve işveren konfederasyonları temsilcileri ile onur komandırmıştı. AKP'nin, ABD ve AB'den gelen belli bir destek göz önüne alınarak ülke içi gerilimin düşürülmesi amacıyla kapatılmayacağına düşünülenler, **“iptal”** kararına şaşırıldılar. Devletin merkezi ikti-

“vahim bir akıl tutulması”ndan söz ediyor, **“Türkiye'nin kazananı olmayan bir oyuna doğru ilerlediği”**nden bahsediyordu. **“Olağanüstü bir dönem”**den geçildiğini söyleyen Yönetim Kurulu Başkanı Arzuhan Yalçın Doğan ise, **“yüksek risk sürecine girildiği”**ni ve **“1 yıl sonra yönetilmesi zor bir Türkiye ile karşıya oluncagina”** söylüyordu.

Patronlar kulübünün başta hükümet olmak üzere siyasi partilere (çözüm bildirisi tarzında) önerisi ise **Anayasa Konvansiyonu** (Kurucu Meclis) oluşturulması için bir an önce harekete geçilmesi şeklindeydi. Sistemin tıkağında noktalar da belli **“idari reformlara”** kavuşturularak nefes alınması amacıyla getirilen bu ve benzeri öneriler paketi, daha önceki süreçlerde gündemleştirilmeye çalışılmış ancak sivil-askeri bürokrasi içerisinde baskın durumda olan Kemalist klik tarafından geri püskürtülmüştü. Ne var ki iktisadi ve sosyal tablonun resmettiği durumu bilenler için, büyük patronların basına açık olmayan bölümde sarf ettiği sözlerin çok daha **“acil önlem”** ve feryatlar içerdikleri anlaşılıyordu.

Uluslararası finans krizinin ekonomik krize evrilme aşamasında, dünya merkezlerindeki bütün ekonomistlerin ittifakla faturanın **“az gelişmiş ülke ekonomilerine/halklarına”** kesileceğinden bahsettiği durumda, Derviş'in Türkiye'nin bu krizden etkilenmeyeceğini söylemesi, “moral” hocalığı ya da “espri” niyetine okunmalıdır. Değil Türkiye, dünyanın hiçbir ülkesinin mevcut kriz(ler)in tesir sahası dışında kalamadığı çağımızın şu döneminde, özellikle Türkiye'nin ne

ölçüde bu ilişkiler ağına bağlı bir şekilleniş içerisinde olduğunu bilmeyen kalmamış olsa gerektir. Kaldı ki bunun en büyük mimarlarından birisi de Derviş'in bizzat kendisidir

Enflasyon ve işsizliğin yüzde 20'lerin üzerinde birbiriyle yarıştığı; ekmeğe, elektriğe, doğalgaza, pazara zamların peşi sıra yağdığı; toplu göçlerin, intiharların, iflasların birbirini kovaladığı; işçi ve emekçilerin hak ve can kayıpları kışkıracı alındığı; geleceklerine sinav zinciri takılan bütün gençlerin dershane ve özel eğitim kurumlarına mahkum edildiği; **“suç”** dalgasının kabardığı, hapishanelerin yüz bini aşan nüfusa ulaştığı, diğer yandan dolar milyarderleri her sene artan bir Türkiye gerçekliği vardır.

Bu gerçeklik, sınıf mücadelesinin keskinleştiği ve derinleştiğini, diğer bir deyişle ekonomik ve siyasal krizin boyutlandığını gösteriyor. Hâkim sınıf klikleri arasındaki dalavere geldiği noktayı ve patronların telaşını sorunun bu temelleri ile birlikte ele almak gerekecektir. Gerek Kürt ulusal sorununun yükledikleri ve biriktirdikleri, gerekse de işçi-emekçi cephesinde özellikle 2007 içerisinde hareketlenen ve 2008 boyunca belirli bir ivme kazanan muhalif dinamikler, **“tehdit”** unsurunu **“açık”** hale getirmiştir. **“Yakın”**lığı tartışılır ama **“görünür”**lüğü tartışılmaz durumdur. Bu yüzden, TÜSİAD'ın toplantısında da işçi sınıfı **“protokol”**de kaçınılmaz olarak bambaşka bir yer işgal ediyordu...

Konfederasyon temsilcileri toplantıya katılmayarak fotoğrafa girmeme oyunu oynadılar ama Derviş yaptığı konuşmada onları şu sözleri ile ele veriyordu: **“2002-**

2006 döneminde çok önemli büyüme oranları yakalandı. Ancak bu büyük ölçüde kapasite kullanım oranı ve verimlilik artışlarından kaynaklanmıştır. Bu dönemde emeği geçencilere teşekkür ediyoruz. Özellikle sendikalar bu dönemde önemli bir rol üstlenmişlerdir.”

Verimlilik artışının emeğin azgınca sömürüsü pahasına gerçekleştiği şartlarda, buna rıza gösteren işbirlikçilerin de takdiri hak etmesi kadar doğal bir durum olamazdı. Ama olay bununla da bitmiyordu. Kemal Derviş aynı konuşmasında, 2007'de başlanan ve 2008'de devam eden kötü gidiş sonucu yüzde 3,5'a düşen büyüme oranının yeniden yüzde 8'lere çıkması için çözümler yolu olarak, iç tasarrufların GSYİH'ya oranının yüzde 20-22'den **“inançla çalışılarak”** yüzde 27-28'lere çıkarılmasını şart koşmaktaydı. Bu, patronlara olduğu kadar çok açık biçimde işbirlikçi sendikacı kardeşlerine yeni bir mesaj olarak okunmalıydı.

Bu mesajın bir diğer muhatabı da elbette ki işçi ve emekçilerdir. Sadece Derviş'in mesajının mı? Diğer patronların verdiği mesajların da! **“Olağanüstü dönem”**den, **“yüksek risk süreci”**nden, **“vahim bir durum”** dan söz edenleri iyi anlamak zorundayız. Panik ve korkularını iyi okumalıyız. Telaş ve endişelerini iyi analiz etmeliyiz. Sınıf mücadelesine müdahalede genel anlamda, örgüt ve önderlik sorunu yaşamakta olmamız, **fırsat ve koşullar** konusunda elimiz ve kolumuzu bağlamamızı gerektirmez. Çok çeşitli pratiklerde görüldü ki, doğru politikalar geliştirilir ve ilkel ittifak ve/veya eylem birlikleri

gerçekleştirilirse, gerek **gücümüzü büyütmede** gerekse de **mevzi kazanımında** başarılı sonuçlar elde edilebilmektedir.

Bunun için öncelikle mevcut **saflaşma ve ayrışma** noktalarının doğru biçimde analizinin yapılması ve bu çerçevede asgari ortaklıkların kurulmasına çaba gösterilmesi gerekmektedir. Ama örneğin çeşitli reformist parti ve çevreler tarafından DTP önderliğinde ortaya atılan **“Çatı Partisi”** girişimine hizmet edecek biçimde, basına yeni sızdırılan “Genelkurmay belgesi”ndeki iddialar temel alınarak bir platform oluşturulmaya kalkışılması; bir yönlendirme ya da AKP ve paralelindeki liberalci kesimlerle dolaylı da olsa saf tutma sayılamasa dahi, mevcut hâkim sınıf klikleri çatışmasından soyutlanabilecek, bağımsız (sınıf hareketine dayanan) bir devrimci-demokratik duruş niteliğinden yoksundur. **“Hukuk Devleti”**, **“Hukukun Üstünlüğü”** temelli bir karşı çıkış kabul edilemezdir.

Her zamanın ihtiyacı; ülkenin dört bir köşesinde sistemin makinelere kanını akıtan, her geçen gün daha da yoksullaşan işçi ve emekçileri; ürününü yok pahasına elinden çıkarmak zorunda kalan yoksul köylüleri; üzerindeki zulüm, horlanma, aşağılanma sürekli katmerleşen Kürt ulusundaki halkımızı; örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek için yılmadan, durmadan çalışmaktır. **Ezilenlerin çeşitli direnişler ile zaman zaman uç veren öfkesi, sessiz biçimde birirmekte, derinden ilerlemektedir. Patladığı zaman, önünde durmaya kimsenin gücü yetmeyecektir...**

“İşverenin ve jandarmasının saldırılarını geri püskürtme yönürlü ısrarlı davranılmasaydı, işçilerin bu kararlı tutumu da sürdürülemezdi”

Deri-İş Sendikası bünyesinde örgütlendikleri için işten atılan DESA işçilerinin direnişi sürüyor. Düzce'de bulunan fabrika önündeki bekleyişlerine devam eden işçilerin direnişi, gerek Düzce'de gerekse genel kamuoyunda ilgiyle izleniyor. Çünkü buradaki direnişin başarısı, Düzce Organize Sanayi açısından bir örnek oluşturacak ve sendikacı fabrikanın bulunmadığı

Desa işçileri direnişte kararlı

sanayide diğer işyerlerine de sendika girmesinin önünü açacak.

DESA patronunun, jandarma ile kol kola gerçekleştirdiği tüm saldırılar da giderek boşa çıkarılmış gibi görünüyor. İşçilere dönük fiili saldırıların yanı sıra, yerel kamuoyuna ve yerel basına da “gözdağı” verilme istenmesi, sendika yöneticilerinin girişimleri ile geri püskürtülmeye devam ediyor. DESA'daki son gelişmelerle ilgili, Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi** ile görüştük. Servi, işverenin tüm saldırılarının boşa çıkarılmasının yanı sıra, içerde çalışan işçilerin desteğinin de giderek arttığını söylemekte. Üye yapma işlemleri ise sürüyormuş ve üye sayısı **200'**ün üzerine çıkmış.

Düzce kamuoyunun, DESA işçilerinin haklılığını artık kabullen-

diğini de söyleyen Servi, DESA ile iş yapan uluslararası firmaların fabrika üzerindeki denetimlerini de arttırdıklarını vurguluyor.

Dışarıdaki direnişin, içerde çalışanların koşullarında -kısmi de olsa- iyileştirmeleri getirdiğini de sözlerine ekleyen Servi, örneğin, yemeklerde iyileşme, mesai saatlerinde azalma, baskılarda geri adım atılması durumlarının yaşandığını söylüyor. Sendika yöneticileri olarak, bir süre önce yerel basını dolaşmışlar ve bunlarla önümüzdeki günlerde bir toplantı olacaklarmış. Servi, yerel basının bu ziyaretlerden çok memnun olduğunu belirtiyor. Ayrıca grevin ilk günlerinde yaşanan gözaltılar ve sonrasındaki baskılarla ilgili jandarma hakkında suç duyurusunda bulunmuşlar. Yapılan suç duyuru-

sundan sonuç alınmış ve jandarma haklarında soruşturma başlatılmış.

“İşverenin ve jandarmasının saldırılarını geri püskürtme yönürlü ısrarlı davranılmasaydı, işçilerin bu kararlı tutumu da sürdürülemezdi” diyor ve direnişin bundan böyle de kararlılıkla devam ettirileceğinin altını çiziyor. **(Kartal)**

Arçelik direnişi kazanımlarla sürüyor

Lastik grevi sona erdi!

Lastik işkolunda çalışan 4 bin işçinin başlattığı grev, 14. gününde yapılan anlaşmayla sona erdi. Lastik patronları ile Lastik-İş Sendikası arasında yapılan anlaşmaya göre, ücretlere ilk altı ay için % 6, diğer altı ay içinse **enflasyon oranında** zam yapılacaktır.

Anlaşmanın ardından işbaşı yapan işçiler, kamuoyuna yaptıkları açıklamalarda, her türden tehdide rağmen direnişe gittiklerini, kısa süreli olsa da, bu direnişin aralarındaki **birlik ve beraberliği** pekiştirdiğini ifade ettiler.

Grev öncesi imzalanan Toplu İş Sözleşmesi'nde uzun yıllar enflasyon oranında zamlar yapıldığını, ancak kendilerinin artık bunu kabul etmeyerek, greve gittiklerini ve dayatmalara boyun eğmediklerini de vurgulayan işçiler, sadece para için greve çıkmadıklarını, kazanılmış haklarına dönük saldırıları püskürtmeye dönük bir mücadele için grev yolunu seçtiklerini söylemekte.

İşçilerin bir kısmı, TİS'den memnun olduklarını dile getirirlerken, daha iyi bir anlaşmayla sonuçlandırılabilceği düşüncesinde olanlar da var.

Bu memnuniyetsizliklerinin nedenini ise, TİS'in imzalanması sırasında işçiyi sorulmaması olarak belirttikler. **(Kartal)**

DISK Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan Arçelik işçileri, 4 Haziran'da başlattıkları Arçelik ürünlerini boykot kararını, **Gebze**'de devam ettiriyorlar. Aynı zamanda **Çayırova**'daki fabrika önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler, Gebze'de dağıttıkları bildirilerle halkı boykota katılmaya çağırıldılar.

170'li günleri geride bırakan direnişte ilk kazanım ise, Üsküdar İş Mahkemesi'nde süren işe iade davasında, 20 işçinin işe geri dönmesi yönünde verilen karar oldu. İşçiler işe başladıklarında geriye dönük 4 aylık maaşlarını alacaklar. İşe başlatılmama durumunda ise bu miktar 16 maaş olacak.

Direnişin 169. gününde görüştüğümüz direnişçi işçiler, açıl-

an davaların birer birer kazanılmaya başlandığını, ancak içerdeki işçilere yönelik, sendikaya üye olmamaları vb. biçimlerde baskıların da devam ettiğini söylediler.

Başlattıkları boykotu da sürdüreceklerini söyleyen işçiler, patronun yıldırma çabalarının yeni işten çıkarmalar biçiminde de sürdüğünü ve en son 3 kişinin daha sendikaya üye olduğu

işten çıkarıldığını belirttiler.

İşten çıkarmaların süreceğini düşündüklerini de sözlerine ekleyen direnişçi işçiler, bunun kendilerini yıldıramayacağını ve hem direnişi hem de başlattıkları boykotu sürdüreceklerini vurgulayarak, direnişlerinin ve de başlattıkları boykotun daha geniş kesimlerce sahiplenilmesi çağrısı yaptılar. **(Kartal)**

E-Kart işçileri “e” değil fiili grevde!

Gebze Organize Sanayi'de bulunan **E-Kart** fabrikasındaki işçileri, patronun sendikasıyla ilişkiyi kesmesi nedeniyle greve çıktılar. **16 Haziran**'da greve çıkan işçiler, taleplerini kabul edilinceye kadar greve devam edeceklerini söylüyorlar.

Basın-İş İstanbul Şube Başkanı **Levent Dinçer** tarafından yapılan açıklamada, 2006 yılında başlayan örgütlenme çalışmalarında çoğunluk yetkisi almalarına rağmen patronun sendikayı tanımadığı ifade edilerek, üyelerinin zorla istifa ettirildiği, işten atıldığı, rüşvet teklif edildiği gibi bilgilere yer verildi. Yapılan açıklamada, içerdeki işçilerin grev nedeniyle 12 saat çalıştırıldığına ve izinlerin kaldırıldığına da değinildi.

Basın-İş'e üye E-Kart işçilerinin direnişi, daha ilk gününden kamuoyunun desteğini almaya başladı ve **İstanbul Şubeler Platformu**, işçilerin greve çıktığı gün olan 16 Haziran'da, grev yerine dayanışma ziyaretinde bulundu.

Liman-İş Sendikası ise, yazılı bir açıklama yaparak, E-Kart işçilerinin grevini desteklediklerini

ilan etti ve yapılan açıklamada, E-Kart patronunun sendikayı tanımayarak, TİS görüşmelerine katılmamasının, uluslararası sözleşmelere ve Anayasa'ya aykırı olduğu belirtildi.

Diğer taraftan grevin 3. gününde bir işçi daha işten çıkarıldı. Sendika üyesi olan ve işten çıkarılma gerekçesi **“verilen işi yapmamak”** olarak gösterilerek, tazminatsız olarak işten atılan işçi de, arkadaşlarının başlattığı greve katıldı.

E-Kart işçilerinin grevi sürerken, Petrol-İş, Liman-İş, Tek Gıda-İş ve Orman-İş sendikaları birer açıklama yaparak, grevi desteklediklerini ilan ettiler.

Grevin 5. gününde görüştüğümüz

gümüz Basın-İş Sendikası Gebze temsilcisi ve eğitim uzmanı **Naci Nergiz**, patronun direnişe çıkılma sürecinde henüz olumlu bir yaklaşımının veya görüşme talebinin olmadığını söyledi. Toplam 120 kişinin çalıştığı fabrikadan atılan 19 kişinin ise direnişlerini sonuna kadar sürdürmekte kararlı olduğunu altını çizen Nergiz, firmanın % 50 hissesinin Alman ortakta olduğunu ve Alman ortağın uluslararası sözleşmelere uyararak, sendikayı tanımama yönürlü bir tavrı girmediklerini, ancak Türk ortağın, son iki yıldır verilen tüm mücadeleye karşın, sendikanın yetkisini engellemeye dönük tavrını koruduğunu belirtti. **(Kartal)**

Tekirdağ F tipinde 15-16 Haziran anıldı!

15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde tutsaklar bir anma gerçekleştirdiler.

Tekirdağ F tipinde bulunan devrimci, komünist tutsaklar işçi sınıfı mücadelesinin 15-16 Haziran'da kitlesel bir nitelik kazanarak alanlara döktüğünü dile getirdiler. Direnişin Türkiye devrimci hareketinin ilham kaynaklarından biri olduğunun altını çizen tutsaklar 16 Haziran günü saat 21.00'de bir anma programı gerçekleştirdiler. Alkış ve sloganlarla başlayan etkinliğe 15-16 Haziran şehitleri başta olmak üzere tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile devam edildi. Ortak metnin okunmasının ardından tutsaklar söyledikleri türküler ve marşlarla anıyı coşkulu bir şekilde sona erdirdi.

Tuzla ve Tega işçilerine destek

KESK Ankara Şubeler Platformu üyeleri, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıl dönümünde **Tega** ve **Tuzla** işçileri ile dayanışmak amacıyla Sakarya Caddesi'nde 15 Haziran tarihinde basın açıklaması yaptı. Platform üyeleri adına konuşan **Turan Yıldırım**, emeği ile geçinin herkesin düne göre daha kötü koşullarda yaşadığını söyledi.

15 Haziran akşamı yine Yüksel Caddesinde bir araya gelen **Alinteri**, BDPSP, **DHD**, **ESP**, **Kaldıraç** ve Partizan tiyatro ve sinevizyon gösterimiyle 16 Haziran'da grev yapacak olan tersane işçilerinin eylemine destek verdi.

16 Haziran tarihinde de Sincan Organize Sanayi Bölgesinde 131 gündür grevde olan TEGA işçileri sendikal ve kitle örgütleriyle birlikte ziyaret edildi. İşçilere destek vermek amacıyla Ayaş yolundan toplanan kitle buradan grevin yapıldığı Sincan Organize Sanayi Bölgesine doğru yürüyüş düzenledi.

Yürüyüşün ardından TEGA Mühendislik önünde açıklama yapan DİSK Ankara Bölge Temsilcisi **Kani Beko**, TEGA işçilerinin yaşamlarına müdahale edildiğini dile getirerek, emeğine, alınterine sahip çıkanların mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti. **(Ankara)**

Yörsan işçileri davayı kazandı!

Balikesir Susurluk'ta bulunan Yörsan fabrikasından Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

5 Aralık 2007 yılından bu yana fabrika önündeki direnişlerini sürdüren işçilerin açtığı işe iade davasının ilk dosyası sonuçlandı. İşçilerin lehine sonuçlanan dosyada bilirkişi raporları doğrultusunda mahkeme işçilerin işe iadesine karar verdi.

Karara göre, patron çıkarılan işçileri işe aldığı takdirde dört aylık maaş verecek, eğer işçileri geri almaz ise işçilerin kıdemine göre dört ay artı 14 aylık maaştan başlayarak ödeme yapacak. **(H. Merkezi)**

İzmit'te destek eylemi

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 38. yılında yapılan çok sayıda eylem ve etkinliklerden biri de İzmit'te gerçekleştirildi. DİSK'in yanı sıra, İzmit'te faaliyet sürdüren çok sayıda DKÖ, sendika ve emekten yana kişi ve kurumun da katıldığı eylemde, AKP İzmit İl binası önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Aralık 2007'den bu yana Kocaeli Üniversitesi'nde grevde olan **OLEYİS** işçileri de eyleme katılanlar arasındaydı. Eylemde söz alan OLEYİS işçileri, grevlerinin artık sonuna geldiklerini ve verdikleri mücadelenin kazanıma dönüştüğünü söylediler.

DİSK Marmara Bölge Temsilcisi ve Lastik-İş Kocaeli Şube Başkanı **Hasan Hüseyin Çakar** tertip komitesi adına yaptığı konuşmada, “Haklarımızın ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir ortamda tıpkı 15-16 Haziranları yaratanlar gibi, insanca yaşam için mücadele edeceğiz” dedi. **(Kartal)**

Emekçinin Gündemi

Tersaneler grevinde yaşanan gerçekler ve geleceğe dair...

Uzun bir süredir kamuoyu Tuzla tersanelerini gündeminden düşürmüyor. Elbette bu kamuoyunun oluşmasında birkaç neden mevcut. Birincisi yaşanan cinayetlerin yarattığı etkidir. İkincisi ise Limter-İş Sendikasının bu cinayetlere karşı yürüttüğü çalışmayla kamuoyunda yarattığı etkidir.

Bizler yaratılan bu duyarlılığı, emekçilerin örgütlenmesini sağlayan bir araç olarak değerlendirmeliyiz. Çünkü bu süreçlerin kaçırılması ya da doğru anlaşılması durumunda uzun süre daha buralarda örgütlenmemiz zorlaşmaktadır. Hatta bunları

yapamazsak patronlar bu boşluğu kendileri için en az kayıpla kendi denetimlerinde olacak araçları yaratarak doldururlar.

Tersanelerdeki bugünkü sonuç buraya doğru evrilmektedir. Uzun süredir sendikal faaliyet yürüten Limter-İş Sendikasına tersane işçileri üye olmayıp Dok Gem-İş gibi gerici ve patronların örgütlediği sendikaya üye olmaktadır. Peki bu kadar bedel ödenmesine karşın neden Limter-İş örgütlenemiyor?

Başta şunu belirtelim ki tersaneler, bugün Meclis'te bulunan parlamenterlerin önemli bir kesiminin iş-

yerlerini oluşturmaktadır. Bu nedenle tersanelerde örgütlenmek ve kamuoyu yaratmak daha da zorlaşmaktadır. Ancak bu kadar zor olan şeyi “kolaylaştıran” önemli bir süreç yaşanmaktadır. Bir yandan hemen her gün yaşanan işçi katliamları diğer yandan oldukça olumlu esen kamuoyu desteği. Tüm bunlara rağmen yürütülen faaliyetin yarattığı etki ile bugün sendikal örgütlenmenin daha iyi noktada olması gerekmektedir. Gördüğümüz odur ki 16 Haziran'da da tanıklık ettiğimiz grevde tersane işçileri oldukça azdı. Destekçiler olarak onların adına grev yaptığımızı söyleyebiliriz. Bu kadar kıyametin altı neden boştu, bunun görülmesi gerekiyor. Eğer görülmüş ve buna rağmen yapılmışsa bu daha da üzerinde düşünülmesi gereken bir durumdur. Zira bu, işin görüntü yanını esas al-

mak ve meseleye kamuoyunda yaratılan etkiyle müdahale etmektir. Ki bununla başarmak mümkün değildir.

Peki işçileri bu hareketliliğin dışında tutan nedir? Üstelik bu kadar kamuoyu yaratılmışken bu kadar avantaj varken... Bu sorunun yanıtı **esas olarak** tersanelerde yürütülen çalışmanın niteliğindedir ve bu noktada, elbette hepimizin payı vardır.

Tersane direnişi, herkesin işçi sınıfı içindeki çalışma tarzını ve biçimini bir kez daha gözden geçirmesini gerekli kılmaktadır. Tersanelerde bunca işçi ölümleri yaşanırken, işçilerin sendikada örgütlenemiyor ve hareket etmiyorlarsak söylemlerimiz ya da kopardığımız fırsatlar üzerinde düşünmek zorundayız. Yani sınıf içinde çalışmanın **dışarıdan** söylediği gibi olmadığını anlamalıyız. Bu noktada işçi sınıfını örgütlemenin **as-**

linda/gerçekte sınıf mücadelesini örgütlenmek olduğunu bir kez daha kabul etmeli ve buna uygun davranmalıyız. Kendimizi örgütlemek (çok önemli olmakla birlikte) sınıfı örgütlediğimiz sonucuna götürmemeliyiz. Zira kendimizi örgütlenmenin yolu da sınıf hareketini örgütlemekten geçmektedir. Bugün işçi sınıfı hareketinin bulunduğu nokta, sınıf sendikacılığının sınıf içindeki etkisi oranındadır.

Diğer bir etken olarak çokça söylenilen bir olgu olarak sınıfın çıkarlarının grup çıkarlarının üzerinde tutulması meselesine de değinmek gerekiyor. Çokça ifade edilen bu gerçekliliğin Tuzla'da yaşam bulmadığına işçiler de dâhil herkes tanıklık etmektedir. Bu mesele bu şekilde devam ettiği müddetçe sınıfın çıkarlarını ne kadar savunursak savunalım, iş-

çi sınıfının **güven** duyma ihtiyacını karşılayamaz mümkün değildir.

Sınıf hareketinin kıpırdandığı şu süreçte bizim bunu biraz daha hareketlendirmemiz gerekirken, bu hareketi daha başında kendi eksenini etrafında döndürmeye çalışma yaklaşımı sınıfa kazandırmaz/örgütlemeyi.

Tersanelerde bugün bir sendika mevcuttur ve bu da Limter-İş'tir. Bunun dışında örgütlenmek ya da faaliyet yürütmek izahı yapılacak bir durum değildir. İkincisi Limter-İş Sendikası da birilerin yeri olmak yerine işçi sınıfı ve tüm dostlarının yeri olmaya aday olmalıdır. Aksi durumda 16 Haziranların yaşanmasında önemli bir etken olarak kalır. Ve daha kötüsü patronların örgütlediği Dok Gem-İş Sendikasını biz kendi elimizle örgütlemiş oluruz. Yani bir kez kendi elimizle sınıfı örgütsüz bırakmış oluruz.

Ülkemizin önemli tarım ürünlerinden olan yaş çayın Kasım ayına kadar sürecek olan toplama dönemi protestolarla başladı. Her geçen yıl açıklanan düşük taban fiyatlarına bir yenisi daha eklendi. “Çiftçilerin refah payını karşılayacağını” belirten M. Eker yaş çay taban fiyatını Mayıs ayı başında 85 YKR olarak açıkladı. Çay alım fiyatının en az 1.10 YTL olması gerektiğini belirten üreticiler, ziraat odaları, dernekler açıklanan taban fiyatını Çay-Kur'un önüne kuru çay dökerek ve siyah çelenk bırakarak protesto ettiler. Her daim köylünün “dostu” olduğunu belirten AKP hükümeti, çay üreticisine olan “dostluğunu” da “baba ocağı” ziyaleti ile göstermiştir. Tarımda izlenen tasfiye politikaları sonucu hemen her üründe yaşanan gerileme çay üretiminde de yaşanmaktadır. AKP hükümeti döneminde ivme kazanan çay üretimindeki gerilemenin başlangıcı daha eskilere dayanmaktadır.

Ülkemizin çay tarımıyla tanışmasının yüz yıllık bir geçmişi vardır. 1890'larda Bursa'da gerçekleştirilen ilk dikimler, Bursa'nın iklim koşulları nedeniyle başarısız olmuştur. Bu başarısız girişimden sonra 1917'de Batum ve çevresinde yapılan çalışma raporları doğrultusunda, 1924'te başlatılıp 1937'ye kadar süren çalışmaların olumlu sonuç vermesiyle birlikte Doğu Karadeniz Bölgesi'nde çay dikim çalışmaları artırılmıştır. 1940 yılında Meclisten çıkarılan Çay Kanunu ile çay tarımı ve üretimi önemli bir ölçüde desteklenmiş, yaygınlaştırılmıştır. Gönülmünde ise çay tarımına ve üreticisine aynı destek verilmemekte aksine 77 bin hektarlık çay bahçeleri söktürülmek istenmektedir. Bu yıl maliyetinin de altında açıklanan taban fiyatı ile adeta köylüye ekmeseydin denilmektedir.

“Yaktın bizi AKP”

AKP hükümeti ilk günden itibaren izlemiş olduğu tarım politikası, emperyalistlere hizmet politikasıdır. Emperyalist tarım politikaları ise tarımdan her türlü devlet desteğinin çekilmesini, düşük taban fiyatları verilmesini, tarımın tamamıyla kendi tekellerine devredilmesini içermektedir. AKP hükümeti de bugüne kadar çikardığı tüm tarım yasalarında ve açıkladığı taban fiyatlarında bu politikaları harfiyen uygulamıştır. Attığı her adımda “tarımı ileri taşıdığını” övünerek dillendiren AKP hükü-

Çay üreticisinin refah payı açıklandı: Çayın demi kaçtı!

meti, çay taban fiyatına 85 YKR vererek “çiftçinin refah payını karşılayacağını” da yine aynı tarzda açıklamıştır. Yüzde 100'ün üzerinde artış gösteren girdi fiyatları karşısında çay taban fiyatına yüzde 11 gibi bir zam yapan AKP hükümetinin, kimin refah palını artırdığını açıkça göstermekte-

nomiye katkısını kendi eliyle emperyalistlerin kasasına koyan AKP hükümeti çay üretiminden geçimini sağlayan 200 bin aileyi sefaletle sü-rüklemektedir.

70'lerde başlayan çay üretimindeki gerileme ve buna paralel bölgede yoksullaşmanın giderek artması-

Ekonomik adımların başında çay taban fiyatları geliyordu. Düne kadar açıklanan taban fiyatları ile bölge halkının devlete olan “güveni” tazelenabiliyordu. Tarımsal ürünlerde destekleme alımları ve tüm sübvansiyonların DB emri ile kesilmesi, akabinde 2001 krizinin yaşanmasın-

AKP hükümetinin ilk günden itibaren izlemiş olduğu tarım politikası, emperyalistlere hizmet politikasıdır.

Çay üretiminde “özeleştirmesiz özeleştirme” politikaları

Genel olarak ülke tarımında, özelde ise çay üretiminde dönüm noktası meşhur 24 Ocak kararları ile başladı. Bu kararların uygulanması demek, emperyalist politikaların uygulanması demekti ve AFC ile hayata geçirilmeye başlandı. Çay üretiminde sıkı kurallar ve kotalar getirildi. Fakat asıl darbe Özal hükümeti döneminde özel şirketlere çay üretiminde kapıların ardına kadar açılmasıyla vuruldu. 1980 AFC'si ile birlikte uygulanan sıkı kurallar ve kotalar karşısında büyük sıkıntı çeken çay üreticileri bir anda özel sektörün devreye girecek yaygınlaşmasını memnuniyetle karşıladılar. Çünkü devlet tarafından sabitlenen fiyatla, özel sektörün verdiği fiyat aynıydı,

hem de özel sektör çay üreticileri için ürünlerini satacak bir umut kapısı olarak görünüyordu. Bu memnuniyet fazla uzun sürmedi, pire gibi çoğalan birçok özel şirket, üreticilere ve fabrika çalışanlarına olan borçlarını ödeyemeyerek iflas etti. Bu durum Çay Kurumu'nun daha istikrarlı görünmesini, haliyle devlete, devlet kurumlarına yeniden “güven” duyulmasına neden oldu. Ve çay üreticileri düşük taban fiyatlarını, kotaları, devleti protesto edeceğine, kendilerini yüzüstü bırakan özel şirketlerden şikayet eder oldular. Çay üretiminde izlenen “özeleştirmesiz özeleştirme” politikaları sonucu 1996'da yüzde 25 paya sahip olan özel sektör, 2005'e gelindiğinde bu

oran yüzde 49'a yükselmiştir. Diğer yarısı ise 1994'te özeleştirme kapsamına açılan Çay-Kur fabrikalarında işlenmektedir. 230 adet çay işleme fabrikası olan Çay-Kur, yoksul köylünün tercih ettiği bir kurumdur. Özeleştirme kapsamında olan Çay-Kur, çay üreticilerinin tepkisini çekmemek için doğrudan özeleştirilmek yerine, borçlandırılarak, yatırım yapılmayarak, alım kotası düşürülerek devre dışı bırakılmakta ve yoksul köylünün son “umut kapısına” kilit vurulmak istenmektedir. İzlenen bu bilinçli tasfiye politikasına rağmen yoksul üretici hiç değilse sattığı ürünün parasını alabilmek için ürününü Çay-Kur'a teslim etmeye devam etmektedir.

dir. Çay üretimini emperyalist şirketlerin istediği ve izin veridiği ölçüde yapar hale getiren AKP hükümeti, çay pazarını tamamıyla emperyalistlerin eline bırakma gayreti içindedir. Çayın 1 milyar dolar olan eko-

nomiye katkısını kendi eliyle emperyalistlerin kasasına koyan AKP hükümeti çay üretiminden geçimini sağlayan 200 bin aileyi sefaletle sü-rüklemektedir.

dan sonra devlete olan “güvenin” daha bir kırılmasına neden oldu. 2002'de AKP'nin yapmış olduğu kırsal kalkışma politikasıyla sağlandı. Bunun gerçekleşmesi için devlet ekonomik ve siyasi iki temel atım atmaktaydı.

ölen askerler üzerinden işlenen “tek ulusçuluk” ile de halk gerici, baskıcı ideolojilerin etkisine sokularak siyasal adımlar da atılmış oluyordu. Böylece bölge halkının devletten taraf olması sağlanıyordu. Günümüze gelindiğinde ekonomik adımlar tamamıyla dibe çökmüş, maliyetin altında açıklanan taban fiyatları da, bölge halkının tepkisini giderek artırmaktadır. Bunun karşısında AKP hükümeti geçmişte olduğu gibi bugün de Kürt düşmanlığı, bunun yanı sıra “hemşericilik” oyunları, bir dizi vaatler, bölge turizminin öne çıkarılması ile imaj tazelenmeye ve “güven” korumaya çalışmaktadır. İmaj tazelenme ve güven kazandırma çalışmalarının ardında bölge halkının her geçen gün daha da yoksullaşması vardır. Yoksulluk derinleştikçe bölge halkı devleti daha fazla sorgulayacak ve bunlar hakkı “artık yeter” demeye götürecektir.

Çay üretiminden farklı alternatif geçim kaynağı olmayan çay üreticileri geçimini sağlamak için, çocuğunu okutabilmek için, düğününü yapabilmek için, çay bahçelerine, çay üretimine mecburi bağımlıdır. Bu nedenle devletin yapmadığı desteklemelere, düşük taban fiyatlarına “Yaktın bizi AKP” diyerek tepkisini göstermektedir. Fakat bu tepki çay üreticisi köylülerin yaşadığı sorunları duymaya, çözüm üretmeye yetmemektedir. Şu an var olan kimi örgütlülükler ise çay üreticilerinin ekonomik talepleri doğrultusunda hareket etmektedir. **Siyasi taleplerden kopuk ekonomik mücadele, çay üreticilerinin sorunlarını çözmekten çok kangren haline getirmektedir.** Bugün çay üreticilerinin yaşamakta olduğu sorunu genel olarak ülkemizdeki diğer köylüler de yaşamaktadır. Tarımın tasfiyesi politikaları karşısında köylülüğün sistemle olan sorunları ile buna karşı talepleri her geçen yıl katlanarak artmaktadır. Köylülüğün ekonomik taleplerini siyasi talepleri ile bütünleştirip onları örgütlü bir güce dönüştürmenin zemini mevcuttur. Köylülüğü bu zeminde örgütlü bir güce dönüştürmek olan devrimcilerdir. Ekonomik sorunları siyasal mücadeleye, sorunun asıl merkezine yönlendirecek olan da bizleriz. Politik örgütsel hedeflerimiz doğrultusunda köylülük içindeki çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırmak zorundayız.

Enerjide özelleştirmeye hayır!

Tes-İş Sendikası üyeleri Şair Fuzili Caddesi'nde bulunan TEDAŞ binası önünde bir araya gelerek hükümetin elektrik dağıtımıyla ilgili yaptığı özelleştirmeyi protesto etti. Tes-İş Şube Başkanı **Ünal Dar** Hükümetin Türkiye'nin tüm elektrik dağıtım bölgeleri ile elektrik üretim santrallerine yönelik bir özelleştirme sürecine girdiğini belirtti.

Ünal Dar, “Bu satışa çıkarttığınız kurumları satın alanlar, yarın 'daha fazla kâr' dürtüsüyle hareket edip, ya şalter indirirlerse. Enerjide özelleştirmelere hayır. Hükümet aklını başına almalı. Enerjide özelleştirme doğru bir çalışma değildir. Bizler Tes-İş olarak iş yerlerimize sahip çıkacağız” dedi.

(Eskişehir'den bir İK okuru)

Fizyoterapistler Ankara'daydılar

Türkiye'nin birçok ilinden 14 Haziran 2008 tarihinde Ankara'ya gelen 5 bin fizyoterapist, Abdi İpekçi Parkı'nda sorunlarının çözümü için bir araya geldi. Beyaz önlüklerini giyen fizyoterapistler adına açıklama yapan Türkiye Fizyoterapistler Derneği Genel Başkanı Prof. Dr. **Yavuz Yakut**, fizyoterapistlerin farklı branşlarla çalışmadığı tek ülkenin Türkiye olduğuna dikkat çekerek, fizyoterapi ve rehabilitasyon uygulamalarında Türkiye'nin AB liginde küme düştüğünü söyledi. Hastaların fizik tedavi hizmetine ulaşamadığını belirten Yakut, “Hastalar hastane kapılarında uzun kuyruklar oluşturmaktadır. Hizmete ulaşamayan hastalar kalıcı sakatlıklar yaşamakta, bir ömür boyu ızdırarak çekmektedir. Fizyoterapistler gördükleri teknişyen muamelesi nedeniyle özgürce bilim ve bilgi üretmekten alıkonmaktadır” dedi. Mağduriyetlerinin giderilmesi için Sağlık Bakanı ve AKP Hükümeti'ne çağrıda bulunan Yakut, 5 bin fizyoterapistin mesleklerini tanımlayan yasal düzenlemelerin yapılmasını istedi. (Ankara)

Kışladağ'da mahkeme kararına rağmen altın aranıyor!

Tüprag Altın Madencilik AŞ'nin Kışladağ'da altın aranmasına ilişkin yaptığı ruhsat başvurusu mahkeme tarafından reddedildi.

Uluslararası altın tekeli Eldorado Gold'a bağlı Tüprag Altın Madencilik AŞ'nin, Uşak'ın Eşme İlçesi Kışladağ'da altın arama çalışması yapması ile ilgili hukuki süreç devam ediyor. Köylülerin yaptığı eylemler ile gündeme gelen altın madeninin kapatılması amacıyla birçok dava açılmış, maden mahkeme kararına rağmen faaliyetlerine devam etmişti.

Manisa İdare Mahkemesi tarafından açılma ruhsatının iptal edilmesi kararı alınmasından sonra şirket yürütmenin durdurulması talebiyle dava açtı. Danıştay 8. Dairesinde görülen davada alınan kararla yürütmenin durdurulması isteği ret edildi. Kararı değerlendiren Ege Çevre ve Kültür Derneği Başkanı Avukat **Arif Ali Cangı**, madene karşı verilen mücadelenin haklı olduğunu, yargı kararlarına rağmen altın arama çalışmalarının sürdüğünü söyledi. Bölge halkının ve köylülerin tepkisi karşısında geri adım atmak zorunda kalan maden şirketi ruhsat olarak çalışmalarına devam etmek istiyor. Şirket şu anda yasak olmasına rağmen çalışmalarını sürdürüyor. Mahkeme tarafından daha önce de kapatma kararı verilen maden herkesin gözü önünde altın aramaya devam ediyor. Köylüler, madenin yarattığı tahribata dikkat çekmek için sokaklara dökülmüş birçok eylem gerçekleştirmişti. (H.Merkezi)

Uzel işçileri eylemde

Rami'de kurulu bulunan traktör ve yedek parça üretimi yapan **Uzel**'de işçiler üç aydır maaş alamıyor ve diğer fabrikalarda üretim devam ettiği halde patronun **“nakit yok”** diyerek ödeme yapmadığını dile getiriyor. İşçiler, patronun ödeme yapmamasını yaptıkları bir eylemle protesto ettiler. 11 Haziran günü kendilerini fabrikaya kapatan Uzel işçileri alacakları ödeninceye kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Eyleme Uzel'in Düzce'de bulunan fabrikasında çalışan işçiler de destek verdi.

Fabrikada üretimin yapılmaması ve ücretlerin ödenmemesi üzerine taşeron yemek firması **Sofra**, fabrika ile ilişkisini kesmişti. İşçilerin fabrikada kaldıkları eylem boyunca yemek ihtiyaçları çevre fabrikalarda çalışan işçiler tarafından karşılandı. Yönetim Kurulu Başkanı **Önder Uzel**, bir süre önce işçilerle toplantı yaparak 2 Temmuz'a kadar ücretlerin ödenmeyeceğini söylemişti.

İşçiler alacaklarının ödenmesi için 16 Haziran günü Rami'de bulunan fabrika bahçesinde bir araya gelerek eylem yaptı. Türk Meal-İş Sendikası'nın çağırısı ile bahçede toplanan işçiler davul zurna eşliğinde halay çekerek patronu protesto etti. **“Önder sende hiç vicdan yok”**, **“İşçi burrada Tayyip nerede?”** sloganlarını atan işçiler alinterlerinin karşılığını istediklerini haykurdılar. İşçiler yaklaşık bir haftadır grevde olduklarını ancak medyanın grevlerine ilgi göstermediğini de dile getirdiler.

Dünyanın en büyük traktör fabrikalarından biri olan Uzel 118 yıllık bir şirket; **Almanya**, **Hindistan** ve **İstanbul Rami** ve **Düzce**'de fabrikaları var. Türkiye genelinde 594 noktada ve dünyanın birçok ülkesinde bayisi bulunan şirketin binlerce çalışanı mevcut. (İstanbul)

“Destekleme kapsamından çıkarılan gübre, tekrar destekleme kapsamına alınsın”

16 Haziran 2008 tarihinde **Tüm Köy-Sen Trakya Şubeler Platformu** Lüleburgaz Aras Karago önünde yaptığı basın açıklamasında, tarımda kullanılan gübrenin destekleme kapsamından çıkarılmasıyla ilgili imza kampanyasında topladıkları imzaları, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı'na gönderdiler. Basın açıklamasına Tüm Köy-Sen Genel Başkanı **Şevki Konur**, **Lüleburgaz** Şubesi, **Malkara** Şubesi, **Hayrabolu** Şube Girişimcileri ve EMEP katıldı.

Milyonlarca üretici köylü adına taleplerini; “Destekleme kapsamından çıkarılan gübrenin, tekrar destekleme kapsamına alınması,

Buğday fiyatının, üretici köylünün yüzünü güldürecek seviyede açıklanması,

Üretici köylünün, tüccarın insafına terk edilmemesi,

Toprak Mahsulleri Ofislerinin tümüyle açılarak, buğdayın devlet tarafından alınması,

Tarım ve hayvancılıkta her geçen yıl artan girdi maliyetlerinin düşürülmesi,

Desteklemelerin üretim temelli yapılması, canlı hayvan yetiştiriciliğinin de destekleme kapsamına alınması ve desteklerin artırılması” olarak dile getirdiler.

Tüm Köy-Sen Trakya Şubeler Platformu, tarımda kullanılan gübrenin destekleme kapsamından çıkarılmasıyla ilgili imza kampanyasında topladıkları imzaları, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı'na gönderdiler.

Desteklemelerin kaldırılmasından önce köylüler, banka kapılarında uzun kuyruklar oluşturu-yordu...

Malazgirt'te köylüler eylem yaptı

Muş'un Malazgirt ilçesinde köylüler yaşanan kuraklığa karşılık hiçbir önlem almayan AKP'yi protesto etti. 14 Haziran günü ilçenin

girişinde bir araya gelen **köylüler** ve **Malazgirt Ziraat Odası** konvoy oluşturarak şehir merkezine hareket ederek eylem yaptı. Malazgirt'te yaşanan kuraklığa karşılık hiçbir önlem almayan

hükümeti protesto eden köylüler ö n l e m alınması istedi.

Eylemde konuşan Malazgirt Ziraat Odası Başkanı **Tahsin Kılıç** köylülerin taleplerini çok yüksek olduğunu dile getirerek köylülerin hükümete yönelik tepkilerini ifade etti. Köylüler talepleri dikkate alınmaz ise Muş şehir merkezinde eylem yapacaklarını dile getirdi. Eyleme 50 traktör ve bine yalın üretici köylü katıldı.

(H.Merkezi)

Dersim halkı, onursuzluğu kabul etmeyecek!

Dersimliler, koruculuk ile Dersim halkına onursuzluğun dayatıldığını söyleyerek bunu kabul etmeyeceklerini dile getirdi. Son günlerde gazetelerde Dersim'de korucu olmak için birçok başvurunun yapıldığı ve kontenjan açıldığı yönünde haberler yer almakta. AKP'nin "bölgedeki çatışmaların sona erdirilmesi için" yaptığı çalışmaların bir sonucu olarak açıklanan paketten çıkan koruculuk oldu. AKP T. Kürdistanı'nda yaşanan "yoksulluğun giderilmesi, bölge halkının yaşam standardının yükseltilmesi" amacıyla çalışma yaptığını iddia ederek ardından bir paket açıklamıştı. Paketten ilk çıkan **koruculuk** oldu. Bölgedeki korucu sayısını artırmayı hedefleyen AKP, bölge halkını ajanlaştırmaya çalışıyor. Kamuoyunda işledikleri cinayetler ve hukuksuz uygulamaları ile bilinen korucuların sayısını artıran AKP, sistemlerinin bir gereği olarak altyapıya-bölge insanın ihtiyaçlarına değil savaşa/imhaya yatırım yapıyor.

Devletin Dersim'de "kır bekçiliği" adı altında koruculuğu geliştirmek istemesine karşı bir araya gelen TUDEF

üyeleri, Dersim halkının bu oyuna alet olmayacağını dile getirdi.

14 Haziran Cumartesi günü İHD İstanbul Şubesinde bir araya gelen Dersimliler köy koruculuğunun, sorunların çözümünü değil, çeteciliği geliştireceğini ve Dersim halkının bu onursuzluğu kabul etmeyeceğini ifade ettiler. Dersim halkının mazlumun yanında olduğunu ve geçmişten beri isyan geleneğini yaşattığının altını çizen Dersimliler koruculuk sisteminin bölgede yeni sorunlar yaratacağını söylediler. Gazetelere ve televizyonlara yansıyan haberlerin gerçekleri yansıtmadığını söyleyen Dersimliler, bine yakın başvuru yapıldığını ilan eden Valiliği bu isimlerle açıklamaya çağırdı. (İstanbul)

“Kanı ekmeğimize katık etmeyeceğiz”

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi ve İzmir Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği Tunceli'de istihdam paketi ve "kır bekçiliği" adı altında geliştirilmeye çalışılan koruculuk girişimlerine karşı İHD'de bir basın toplantısı yaptı. Basın açıklamasını yapan **Kemal Mutlu** "Kır bekçiliği adı altında ilimizde uygulanmak istenen koruculuk sistemi lanetli bir tuzaktır. Bizler bu girişimi protesto ediyor, onurumuza yönelik bir girişim olarak kabul ediyoruz. Bizden ekmeğimizi kana bulamamızı istiyorlar, kanı ekmeğimize katık etmeyeceğiz, bu durum toplumda parçalanmalara ve kalıcı düşmanlıklara yol açacak, provokasyonlar ile insanlarımız birbirine düşecektir, ama biz biliyoruz ki bölge halkı bu oyuna gelmeyecektir" diye konuştu.

(İzmir)

“Yaşam hakkı verilmeyen hiçbir yer senin değildir!”

AKP Hükümeti tarafından, Dersim'de 1400 kişilik koruculuk kadrosu açılmasına Eskişehir'deki vatandaşlardan da tepkiler geldi. Gazetemiz okurunun Eskişehir gecekondu mahallelerinden Gültepe'de vatandaşlarla yaptığı röportajda Dersimli emekçiler şunları ifade ettiler.

Hüseyin Polat (53) İşçi emekli;

Yapılan bu uygulama siyasi iktidarın yaptığı yanlışlardan biridir. Koruculukta kadro açmakla insan-

ların gözünü boyayamaz. Böyle paketler açacağına insanların kalkınmasını sağlayacak başka şeyler yapsın. Bugün Tunceli'nin 7 ilçesinin de yolları toprak, köyleri boş ve tarıma kapalı, okulların çoğunda eğitim verilmiyor. Boşaltılan köylerimizdeki meralarımız devlet tarafından sürü sahiplerine kiralanıyor ve her yıl devlet kasasına para akıyor. Munzur Vadisi üzerinde köylerle bağlantıyı sağlayan asma köprülerimiz devlet tarafından imha ediliyor. Böyle bir paket açarken oradaki vatandaş hiç sormuşlar mı siz ne istersiniz diye. Tunceli'de birçok genç işsiz. **Ben oradaki vatandaşlarımızın böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünmüyorum.** Oradaki halk aydın bir halk, öyle kolay kandırılmaz.

Kemal Arslan (51) Emekli;

Tunceli'de 1938 yılından beri olan baskılar bellidir. Bu pakette de hedeflenen düzene kar-

şı gelen halkı dağıtmak ve sindirmektedir. Düne kadar "terör" bahanesiyle köylerimiz yakılarak boşaltıldı. Koruculuk sistemi kurularak vatandaşlar arasında muhbirlik yaptırıldı. Devletin son süreçte Munzur suyunun üzerindeki baskısı da açık ortada. **Tunceli'de normal vatandaşın çok devletin kolluk güçleri yaşamakta.**

Bu baskı sadece Tunceli'de yaşayan vatandaşların üzerinde değil, Anadolu'nun çeşitli köşelerine göç etmek zorunda kalan vatandaşların üzerinde de var. Baskılardan kaynaklı memleketimize rahatlıkla gidip gezmeyoruz. Kendi memleketimize uzak düşürdüler bizi.

Ekrem Dirican (34) Belediye işçisi;

Devlet orada kolluk güçleri ile kadrolaşmaya çalışıyor. Halk üzerinde şiddet ve baskısı daha da artır-

mayı hedefleyen bir pakettir bu. Dersim'i boşaltmaya ve yalnızlaştırmaya çalışan devlet, kirli oyunlarını oynamaya devam ediyor. **Dersim'de Aleviysen, solcuysan, emekçiyse devlet gözünde hep suçlusundur.** Yıllardır süre gelen yoksulaştırma ve yalnızlaştırma politikaları ile Dersim boşaltılmaya çalışılıp batıya göç hedeflenmiştir.

Yaşam hakkı verilmeyen hiçbir yer senin değildir. Ben devletin bu baskıcı politikası yüzünden benim memleketim, benim toprağım diyemiyorum. Devletin baskısı yüzünden memleketime giremiyorum. **Biz devletin gözünde potansiyel suçluyuz.**

“Öcalan’a sayın demek suçsa, kendimi ihbar ediyorum”

Köye dönüş cezası

Diyarbakır'ın Dicle İlçesi'ne bağlı Kırkpınar Köyü Vankum Mezrası'na geri dönen **Bozkurt ailesi**, köylerinde sivil giyimli, telsizli ve ellerinde uzun namlulu silahlı 50 kişinin saldırısına uğradığını belirtti. İHD Diyarbakır Şubesi'ne başvuran Bozkurt ailesi fertleri, evlerini saran kişilerin kendilerini yere yatırarak, feci şekilde döverek işkence yaptığını söyledi.

15 yıl önce boşaltılan köylerine geri dönen Bozkurt ailesi, köyde oldukları sırada 6 adet beyaz renkli Ford transit aracın gelip çevrelerini sardığını ve kendilerine **'Yere Yatın'** çağrısı yapıldığını bildirdi. Faysal Bozkurt, söz konusu kişilerin kendilerine sürekli küfürler ederek, dövdüğünü belirtti. Bir saat durmadan dayak yediklerini anlatan Faysal Bozkurt, "Bir saat sonra bizleri bahçeden çıkarıp yüz metre ötede bulunan ağaçların altına dizdiler. Beni operasyon bölgesine götürmeye çalıştılar. **'Sizi izledik, Kürtçe müzik dinliyorsunuz'** dediler. Bizleri ağaç altında yere oturtular. Biz dört kişi kişiydik. Bir askerlerin biz halkız, niye bize zulüm ediyor-sunuz?" dedik. Bize 'siz vatandaş değilsiniz, siz kendinizi biliyorsunuz' dediler. Ben 'avukatımı arayacağım, haklarım var, operasyon bölgesine beni götüremezsiniz' dedim. 'Ne hakkı, dağ başında hak mı olur' şeklinde diyaloglar yaşandı" dedi.

Bozkurt, kendilerine işkence yaparak döven, hakaret ve küfür eden, korkutan vahşice davranan sivil giyimli silahlı şahıslardan şikayetçi olduklarını belirtti. Geçimlerini i inekleriyle sağladıklarını belirten anne Bozkurt ise, "Biz köye geri dönmeysek yaşamayız. Askerler sürekli 'Senin ömrün az kaldı' tehdidinde bulundu. Bu konuda yardım istiyoruz. Can güvenliğimiz yok" dedi. (H. Merkezi)

Yaptıkları basın açıklamalarında Abdullah Öcalan için "sayın" ifadesini kullananlar hakkında soruşturma açılırken bugüne kadar birçok insan "suçu ve suçluyu övdüğü" gerekçesiyle hapis cezasına çarptırıldı.

Hukuki dayanağı olmayan bu yargılamalarda mahkemeler keyfi bir şekilde karar veriyor. Hapishanelerden Abdullah Öcalan'a yazılan ve içinde **"sayın", "değerli", "sevgili", "arkadaş"** ifadeleri geçen mektuplara da hapishane idareleri tarafından el konuluyor. Uşak E Tipi Hapishanesinde bulunan PKK dava tutsaklarının Abdullah Öcalan'ın sağlık durumuna dikkat çekmek amacıyla Adalet Bakanlığına yazdıkları dilekçelerde **"sayın", "sevgili", "değerli"** ve **"arkadaş"** ifadesi yer aldığı gerekçesiyle tutsaklara dava açıldı. DTP Derik İlçe Başkanı **Orhan Özel** bir konuşması

sırasında **"sayın"** ifadesini kullandığı gerekçesiyle 3 ay hapis cezası aldı.

Devletin "sayın tahammülsüzlüğüne" Kürt halkı yaptığı eylemlerle tepkisini gösteriyor. Diyarbakır, Batman, Mardin ve İstanbul'da yapılan eylemlerle Kürt halkı "sayın" diyerek kendini ihbar etti.

"Öcalan'a sayın demek suçsa kendimi ihbar ediyorum" yazılı dilekçeleri savcılığa veren binler-

ce insan devletin bu tutumunu protesto etti.

Şirnak'ta Adliye önünde bir araya gelen yüzlerce insan hazırladıkları dilekçeleri vermek üzere savcılığa başvurdu. Burada bir konuşma yapan DTP Şirnak İl yöneticisi **Kamil Acar** avukatların resmi mercilere yaptıkları başvurularla kullandıkları sayın ifadesi ne bile dava açıldığını söyledi.

Kürt ulusunun büyük bedeller ödeyerek kazandığı değerlerine

Sen misin selam veren!..

Son yıllarda yapılan yoğun propagandalarla yükseltilmeye çalışılan milliyetçilik meyvelerini vermeye başladı. Bir süredir basına yansıyan haberler toplumda yaratılmak istenilen linç kültürü ve milliyetçilik konusunda bir hayli yol alındığını da gösteriyor. Birçok ilde Kürt öğrencilere yönelik devlet destekli faşist saldırılar ve tehditler sürerken öte yandan **Kürt işçiler** de hedefte.

Adana'da linç girişimi

Sakarya, Aydın ve Balıkesir'den sonra son olarak Adana'da yaşanan linç girişimi dikkatleri toplumda milliyetçiliğin ve linç kültürünün ulaştığı boyutlara çekti. Adana'nın Yeşilova Mahallesi Afetevler bölgesinde bulunan TOKİ inşaatında çalışan işçiler mahalle halkı tarafından linç edilmek istendi. Akşam iş dönüşü yolda karşılaştıkları bir gruba selam veren işçiler hakarete uğradı. Grubun küfür etmesi üzerine konuşmak amacıyla gruba yaklaşan işçiler saldırıya uğradı. Kavgadan uzaklaşmak is-

teyen işçiler bu defa da kahveden çıkanların saldırısıyla karşılaştı. Kalas ve sopalarla Kürt işçilere saldıran grup çadıra yatamakta olan işçilere de azgınca saldırdı. Saldırı sırasında bir parmağı kopan **Mehmet Çakır** tüm mahallenin kendilerine saldırdığını söyledi. DTP Adana il örgütünün müdahalesi ile sona eren linç Kürt halkına yönelik düşmanlığın ulaştığı boyutları da gösteriyor. Olaydan bir saat sonra gelen polis Kürt işçilerin saldırganları teşhis etme talebini red etti. İki kişiyi gözaltına alan polis bir süre sonra serbest bıraktı. Polisin saldırganlara yönelik bu "anlayışlı" tavrı linç kültürünü de beslemek anlamına geliyor. Ayrıca son birkaç yıldır basının yayın organlarında sıkça karşılaştığımız linç olaylarının sorumlularının yargılanmamış olması da linç kültürünün gelişmesini beslemekte. Elbette bu durum egemenler tarafından devreye sokulan planın bir parçası. Milliyetçiliği tabandan örgütleyerek **toplumsal muhalefete karşı dalga kıran** yaratmayı

hedefleyen egemenler bu tür görüntülere sessiz kalarak –kimi yerlerde ise bizzat örgütleyerek yolunu da açmış oluyor.

Linççiler Gebze'de

Adana'nın yanı sıra Gebze'de de **13 Haziran** akşamı Kürt işçiler bir grup tarafından linç edilmek istendi. Mahalleden bir kadına sözlü tacizde bulunduğu iddiası ile Kürt işçilerin evleri basıldı, eşyaları kapı önünde yakıldı. Gebze'nin Sultan Orhan Mahallesi 1132. sokakta oturan ve inşaatlarda çalışan 12 Kürt işçinin evlerini basan faşist güruh eşyaları dışarı çıkararak kapı önünde yaktı. Bir polis şefinin yönlendirmesi ile yaşanan olayda Kürt işçiler bölgeyi terk etmek zorunda kaldı. DTP Gebze ilçe başkanı **Engin Güleser**, sözlü taciz olayının bahane olduğunu ve Kürt halkına yönelik bir linç kültürünün yayılmaya çalışıldığını söyledi.

Mut'ta Kürt öğrencilere işkence

Mersin'in Mut ilçesinde öğrencilerin kaldığı evi basan faşist-

ler aradıkları **Rojhat Özkan**'ı bulamayınca iki arkadaşını bağlayarak işkence yaptı.

Mut Meslek Yüksek Okulunda okuyan öğrencileri önce tehdit eden **Mut Ülkü Ocağı** üyeleri, ardından eve gelerek evde kalan üç kişiyi alıyordu. Evde kalan iki Kürt öğrenciyi sandalyeye bağlayarak neşterle işkence yapan faşistler ev sahibinin gürlütyü duyurarak içeri girmesi üzerine kaçtı. Kaçarken ev sahibinin üzerine ateş açan faşistler olayın ardından polis tarafından gözaltına alındı. Olay sırasında gözüne saçma isabet eden ev sahibi **Zeke-riya Zengin** hastaneye kaldırıldı. Gözünü kaybetme tehlikesi taşıyan Zengin hastaneden sonra gittiği karakolda kendisine ateş açanlarla polisleri çay içerken buldu. Ülkücü faşistlerin aradığı Mut Meslek Yüksekokulunda okuyan Rojhat Özkan daha önce **ölümle tehdit edildiğini söyledi. Evinin kapısına ülkü ocağının rozeti bırakılan Rojhat o an evde olsaydı öldürüleceğini dile getirdi.** (H. Merkezi)

Van Newroz'unda bilanço:

İki ölü, emniyet müdürüne madalya

Newroz'u kutlayan halka saldırarak iki kişinin ölümüne neden olan polis, vali tarafından ödüllendirildi. Newroz'u kutlamak için alanları dolduran Kürt halkına saldıran Van polisi 134 kişiyi gözaltına almış, 70 kişiyi yaralamış ve iki kişinin de ölümüne sebep olmuştu. Yaşanan çatışmalarda polisin vahşice saldırılarını yöneten Van Emniyet Müdürü M. Salih Kesmez **"Terörle mücadelede gösterdiği üstün başarı"** takdirmemesi ile ödüllendirildi, Van Valisi hakkında ise takipsizlik kararı verildi.

Devlet T. Kürdistanı'nda yapılan demokratik eylemlere azgınca saldırarak Kürt halkına yönelik tutumunu da ortaya koyuyor. Yerel seçimlerin yaklaşması ile birlikte bölge turları düzenleyen parti başkanları Kürt halkının üzerine kurşun sıkılmasına sessiz kalmış, yapılan saldırıları onaylamıştı. İki kişinin öldürülmesi ile ilgili DTP dışında hukuki herhangi bir işlem başlatmayan siyasi partiler Kürt halkına bakış açılarını da ortaya koyuyor. Kürt halkını zulme uğradığında yalnız bırakanlar seçimler geldiğinde halkın sorunları ile "ilgili" oluyorlar. Devlet, kendi yasalarını çiğneyen Emniyet Müdürünü cezalandırmak yerine ödüllendiriyor. Kendi yasalarını ve hukukunu çiğneyiyor. Söz konusu Kürt halkı ve onun talepleri olduğunda yasalar rafa kaldırılıyor ve ortaya faşizmin gerçek yüzü çıkıyor. Van Newroz'unda yansıyanlar, arkasından vali ve emniyet müdürünün açıklamaları ve verilen ödülleri demokrasi ve insan hakları söylemlerinin ne kadar eğreti durduğunu da belleklere kazıyor. (H. Merkezi)

Mültecilere yaşama hakkı tanınmıyor!

Polisin “ısyana müdahalesi” bir mültecinin canına mal oldu!

Geçtiğimiz yılın Ağustos ayında, Beyoğlu Polis Karakolu'nda polis tarafından katledilen Festus Okey'den sonra, benzer bir vaka da Gaziosmanpaşa Mülteci Kampında yaşandı. Polis, Kırklareli'nde bulunan **Gaziosmanpaşa Mülteci Kampı**'nda çıkan “ısyana” müdahale ederek, kampa önce göz yaşartıcı bomba attı. Bununla da yetinmeyen polis olayları bastırma adı altında kampa bulunan insanların üzerine ateş açtı. Açılan ateş sonucu **Adam Terrey** adlı mülteci yaşamını yitirdi, 2 mülteci de yaralanarak, Kırklareli Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Kampta, Filistin, Irak, İran, Somali gibi ülkelerden gelen 174 kişinin barındığı bildirilirken, Kırklareli Valiliği tarafından yapılan açıklamada, kampın A ve B blokları arasında bulunan televizyon izleme salonundan bağışma sesleri gelmesi üzerine polislerin içeri girdiği, ancak içeri giren polislerin tabancalarına, mülteciler

tarafından el konulduğu iddia edildi. Valiliğin iddiaları, Terrey'in polisler tarafından kilitlenen kapıyı kırarak dışarı çıktığı ve polislerin üzerine ateş açtığı ve “durdurulmaya çalışılan” Terrey'e “ihtar atışı yapıldığı” biçiminde devam etti. Terrey'in polis kurşunu ile can verdiği yapılan muayene sonucu da ortaya çıktı.

Polis, Kırklareli'nde bulunan Gaziosmanpaşa Mülteci Kampı'nda çıkan “ısyana” müdahale ederek, kampa önce göz yaşartıcı bomba attı.

Delillerin karartılması kaygısı

Kamuoyuna yansısıyla birlikte, “2. Festus Vakası” olarak adlandırılan Terrey katliamına ilişkin yaşanan kaygıların başında ise, Festus ve daha bir dizi katliamda da yaşandığı gibi, delillerin karartılması kaygısı geliyor. 8 Eylül 2007 tarihinde Beyoğlu Polis Karakolu'nda gözaltına alınan Nijeryalı Festus Okey, polisin silahından çıkan kurşunla can vermişti. Cinayete ilişkin görülen davada ise Okey'in kanlı gömleğinin olaydan sonra kaybolmasıyla ilgili olarak takipsizlik kararı verilmişti. Okey'in gözaltında ölümüyle ilgili dava dosyası, silahın nasıl kullanıldığının belirlenmesi amacıyla Adli Tıp Kurumu'na gönderilmiş, güvenlik kameralarının ise o gün çalışmadığı iddia edilmişti.

IHD İstanbul Şubesi ve Helsinki Yurttaşlar Derneği de konuya ilişkin birer açıklama yaparak, bu yönlü kaygıların dile getirdiler ve özellikle de mülte-

cilerin haklarını korumaya yönelik bir politika izlenmediğinin altını çizdiler.

Mülteciler gününde ölüm ve dayak!

Terrey'in ölüm haberi henüz gündemlerden düşmemişken, mültecilere dönük bir başka insanlık dışı uygulama ve ölüm haberi de, “**Mülteciler Günü**” olarak anılan 20 Haziran'da geldi.

İğdir'da “kimlik sorgulaması” için karakola götürülmek istenen Azerbaycanlı bir kadının, polis aracından “düştüğü” ve kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdiği bildiriliyor. Polis, **Vusale Süleymanova** adlı kadının hareket halindeki polis aracından “düşerek” kafasını “yere çarptığını” iddia ediyor.

Yine, uyuğu öğrenilemeyen bir başka kadın mülteci, Taksim İlkyardım Hastanesi önünde acıyla kıvrılırken, gazeteciler tarafından bulundu.

Mülteci kadın pasaport kontrolü yapmak isteyen polislerin, kendini

Eminönü'nde çekikle öldüresiye dövüklerini aktarıyor.

Mülteci hakları kağıt üzerinde

Mülteci hakları 1951 tarihli Cenevre Sözleşmeleri ile sözde güvenceye alınmıştı. Ancak sözleşmesinin altına imza atan hemen hiçbir devletin, sözleşmeye uymadığı dünyanın dört bir yanında yaşanan pratiklerde ortaya çıkmaktadır.

Gerek işgal savaşlarının gerekse neo-liberal politikaların sonucu olarak, yoksulluğun, işsizliğin, açlığın artması, insanların kendi ülkelerinde yaşama koşullarının, can güvenliği tehdidi de dahil olmak üzere, ortadan kalkması, son yıllarda artan bu tabloyla birlikte milyonlarca insanı mülteciliğe zorlamakta, “umuda yolculuk” yapan çok sayıda insan ya bu yolculukta vahşi biçimde can vermekte, ya da gittikleri ülkelerde en insanlık dışı muamelelere maruz bırakılmaktadır.

Belediyeler rant projesinde ısrarlı

Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında evleri yıkılmak istenen Pendik/Sapanbağlar sakinleri, bu rant projesine karşı kararlı bir biçimde mücadele ediyorlar. Projenin ortaya çıkması ile birlikte soruna karşı örgütlenmeye başlayan Sapanbağlılar, kısa sürede dernekleşerek, mücadelelerini dernek bünyesinde sürdürmeye başladılar.

Yeşilbağlar ve Yeni Mahalle'yi de kapsayan yıkım girişimlerine

karşı verilen mücadele kapsamında ilk olarak belediyeye itiraz dilekçeleri veren bölge sakinleri, mücadeleyi kazanacaklarından emin olduklarını söylemekte.

Son gelişmeleri öğrenmek için, Yeşilbağlar Yeni Mahalle ve Sapanbağlılar Mahalleleri Geliştirme Güzelleştirme Derneği Başkanı **İhsan Turnalar** ve derneğin Kentsel Dönüşüm Komisyonu Başkanı **Muharrem Bozkurt** ile görüştük.

Turnalar, bir süre önce itiraz dilekçeleri verdiklerini yineliyor ve 80 parselden 57'sinin bu itiraza katıldıklarını belirtiyor. Bu da 174 hak sahibinden 131 inin itiraza katıldıklarını anlamına geliyormuş. Ancak itiraz dilekçesi vermek isteyip de, şu an yurtdışında oldukları için veremeyenlerin de bulunduğunu ekliyor sözlerine ve diyor ki; “**bu oran aslında % 90'ların üzerine çıkar.**”

Bölge sakinleri kısa bir süre önce de Pendik Belediyesi'ne yürüdüler. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı yürüyüş, Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği “**Kentsel Eylem Platformu**” toplantısında noktalandı. Mahalle sakinleri toplantıya katılarak rant projesinde belediye ile işbirliği halinde çalışan muhtarı toplantıdan dışarı attırdılar.

Toplantıya gidiş amaçları projeye karşı olduklarını toplu halde ilan etmek ve kendilerine verilen sözleri teyit ettirmekmiş. Ancak teyit değil, inkarla karşılaşmışlar. Pendik Beledi-

ye Başkan Yardımcısı **Remzi Şeker** mahalleliyle yaptığı bir görüşmede “Halk istemezse bu projeyi hayata geçirmeyiz” gibi bir laf etmiş ve mahalleli bu toplantıya katılan Şeker'e sözlerini hatırlatarak, “İkili görüşmelerde ‘halk istemezse yapmayız’ diyordunuz ve halk istemiyor. Peki halka rağmen yapacak mısınız?” diye sormuşlar. Aldıkları cevap ise “Hayır, ben öyle bir şey demedim” olmuş. Turnalar bunun üzerine salonu boşaltmaya başladıklarını ve zabı-taların devreye sokulmasıyla iş-kalış yaşandığını söylüyor.

Bu sırada sözü Muharrem Bozkurt alıyor. Bozkurt Turnalar'ın söylediklerini doğruluyor ve “**artık hukuksal süreci başlattık**” diyor. Eğer itiraz dilekçelerine 30 Haziran'a kadar yanıt alamazlarsa, bu tarihten itibaren mahkeme süreci başlayormuş. Bozkurt mahkeme sürecinin 30 Ağustos'a kadar devam edeceğini söylüyor ve “**Henüz için başındayız**” diyor.

Başbüyük halkı bekliyor

Aylar süren polis ablukasına ve saldırılarına rağmen ısrarla yıkıma direnen Başbüyükler ise, belediyeye ile yapılan görüşmelerden henüz somut bir sonuç alabilmiş değiller. Mahalle sakinleri bu bekleyişin çetli spekülasyonlara yol açtığını söylemekte. Örneğin bazı mahallelinin belediye ile gizlice uzlaştığı yönlü haberlerin mahallede moral bozukluğu yarattığını ve bunun direnişi tekrar canlandırmada önemli bir engel oluşturduğunu vurguluyorlar.

Ancak mahalleli ile belediye arasında yapılan görüşmelerden henüz net bir sonuç alınmadığından, hala beklemede olduklarını belirtiyorlar. Başbüyük halkı bekleyişini sürdürürken, mahalleyi aylarca abluka altında tutan polis de henüz mahalleden çekilmiş değil.

(Kartal)

Dikmen'de ‘İnsanca Yaşam’ için şenlik

Dikmen Vadisi'nde yaşayan gecekonduların Büyükşehir Belediyesi tarafından yıkılmasını önlemek için kurulan Barınma Hakkı Bürosu önünde, barınma haklarının ellerinden alınmasına karşı, “**İnsanca bir yaşam, güvenli gelecek ve barınma hakkı**” sloganı ile şenlik düzenledi. 16 Haziran'da düzenlenen şenliğe, Ankara Tabip Odası Halk Sağlığı Komisyonu üyeleri, Devrimci 78'liler Federasyonu yöneticilerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişi katıldı. Dikmen Vadisi halkının yoğun ilgi gösterdiği şenlikte Dikmen Vadisi Halkı Barınma Hakkı Bürosu Başkanı **Tarık Çalışkan**, vadiye toplu yıkım yapacağını duyuran Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in belediye-cilik politikalarını eleştirdi. Barınma Hakkı Bürosu Hukuk Danışmanı **Ender Büyükcihla** da, yıkım ve şiddetin toplumsal mağduriyetler doğuracağını ifade etti.

Etkinlik Grup Günyüzü'nün müzik dinletisi ile devam etti. Vadi sakinlerinin müzik eşliğinde eğlendiği etkinlikte sahneye çıkan ve gecekonduların çocuklarından oluşan “**Barınma Hakkı Çocuk Korusu**” büyük beğeni topladı.

(Ankara)

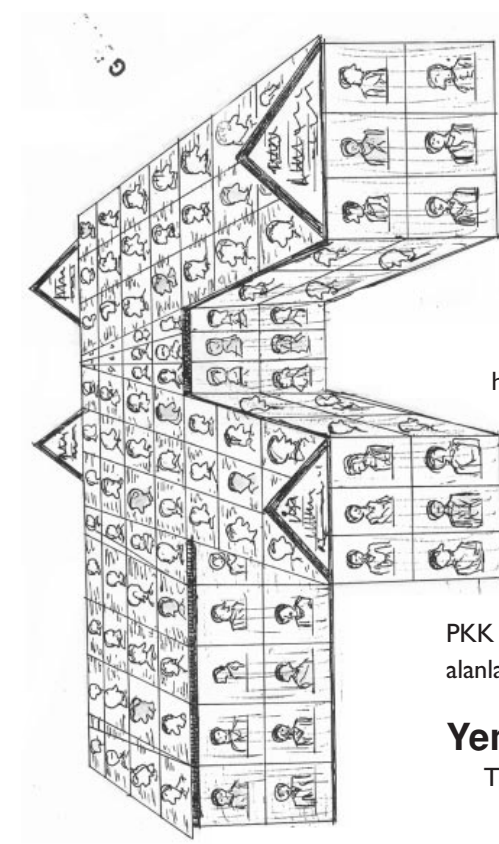
Bakana sorunları anlatmak da suç!

F tipi hapishanelerde devam eden baskılara her gün bir yenisi ekleniyor. Tutsakların direnişi ise her şeye rağmen sürüyor.

Hapishanelerde devrimci tutsaklar devletin yaptırımlarına ve hukuksuzluğuna karşı yaşadıkları sorunları dışarı taşımaya devam ediyor. Hapishane idaresi tahammülsüzlüğünü ve hukuksuzluğunu burada da gösteriyor.

Filili saldırı, keyfi disiplin cezaları, görüş-mektup-telefon yasakları, savunma-temyiz ve tedavi haklarının gaspı, sürgün sevdelerin yaşandığı Tekirdağ F tipinde hak ihlalleri bununla sınırlı kalmıyor.

F tipi hapishaneler açıldığından bu yana genellikle kameraların olmadığı bölümlerde yapılan fiili saldırılar rutin bir şekilde sürüyor. En son Bayrampaşa Hapishanesi'nden

Tekirdağ'a sevk edilen **Ahmet Parlak** isimli tutsak hapishane girişinde çıplak onursuz arama dayatmasına direndiği için asker ve gardiyanların saldırısına uğradı. Tutsaklar,

hapishanede su sorunun devam ettiğini, soğuk suyun günde üç kere birer saat verildiğini, sıcak suyun haftada iki kere birer saat verildiğini dile getiriyor. 3 günlük açlık grevi yapan PKK dava tutsaklarına 3 ay sosyal alanlardan men cezası verildi.

Yeni suç biçimi!

Tekirdağ F tipinde 'inceleme-

lerde' bulunmak üzere hapishaneye gelen bakana bu sorunları anlatmak da yasak. Yanındaki kalabalık bir grupla hapishaneye gezen Adalet Bakanı **Cemil Çiçek** koşulları ‘öğrenmek’ üzere birkaç tutsakla konuştu. Sorunların çözüleceğine dair vaatlerde bulunan bakan hapishaneye terk ettikten sonra yaşadıkları sorunları dile getiren **Murat Aktaş** isimli tutsak hapishane idaresi tarafından kara listeye alındı. Çünkü idare için hapishane koşullarını ‘**merak eden**’ Adalet Bakanına anlatmak yasak. Gardiyanlar ve adli tutuklular tarafından devamlı taciz edilen Murat Aktaş hapishane idaresi tarafından cezalandırılıyor. Hapishane koşullarını anlatmanın suç sayıldığı Tekirdağ F tipinde idare, kendi hukukunu, yalarını çiğniyor. (H.Merkezi)

DHP, tutuklamaları protesto etti!

İzmir

Demokratik Haklar Platformu, Konya ve Adana'da DHP üyelerine yönelik gözaltıları protesto etti. Adana'da 2 Haziran günü 17 kişinin, peşi sıra Konya'da 19 kişinin “1 Mayıs'ta yasadışı örgüt propagandası” yaptığı gerekçesiyle gözaltına alınmasını ve gözaltına alınanlardan 9 DHP üyesinin tutuklanma-

sını protesto etmek amacıyla 15 Haziran Pazar günü Konak Sümerbank önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada “Ülkemiz işçi ve emekçileri dün olduğu gibi bugün de siyasi iktidarın çeşitli saldırılarına karşı mücadele etmektedir. İşçiye, köylüye, memura dayatılan açlık ve yoksulluk hat safhadayken bizlerin daha fazla susması beklemesiz” denildi.

İstanbul

14 Haziran Cumartesi günü Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen kitle “**Baskılar bizi yıldırma-maz**” sloganlarını haykırarak arkadaşlarının hukuksuz bir şekilde gözaltına alınıp tutuklanmasını protesto etti.

DHP adına açıklamayı yapan **Serpil Karakaya**; Adana'da 1 Mayıs'ta örgüt propagandası yapıldığı

iddiası ile düzmece belgeler ve dayanaksız gerekçelerle arkadaşlarının gözaltına alındığını, ardından 11 Haziran'da Konya'da yaşanan ev baskınlarında 5 kişinin tutuklandığı dile getirdi. Gözaltıların hukuksuz olduğunu dile getiren DHP'liler tutukluların Adana Kürkçüler ve Konya E tipi Cezaevinde tutulduğunu ifade etti. DHP arkadaşlarının bir an önce serbest bırakılmasını istedi.

Keneleri kim tutukladı?

IHD Ankara Şubesi yaptığı açıklama ile **Sincan F Tipi Hapishanesi**'nde yaşanan kimi sorunlara dikkat çekti. Yapılan açıklamada tutsakların hücre havalandırmasında kene buldukları ve bu durumu avukatlarına bildirdiklerine yer verildi. Son yıllarda onlarca insanın yaşamına mal olan kenelerin hapishaneye nasıl girdiği ise tam bir muamma. Ancak muamma olmayan bir şey varsa, o da idarenin bu konuda bir önlem almaması ve almayacağı. Tutsakların çeşitli keyfi nedenlerle tedavisinin engellendiği koşullarda kene ısırması sonucunda hastaneye götürülmeyen-cikleri ve tutsakların ölüme mahkum edileceği açıktır. IHD yaptığı açıklamada konunun takipçisi olduklarını ifade etti. (H. Merkezi)

Çocuk tutuklular açlık grevine başladı

Siyasi “suçlardan” tutuklu bulunan 10 çocuğun Bayrampaşa Hapishanesi'nden Maltepe Hapishanesi'ne sevk edilirken darp edildikleri ve hapishanede 2-3 kişilik hücrelere konuldukları için açlık grevine başladıkları belirtildi.

Çocukların yakınlarının Tutuklu Yakınları Derneği'ne (TUAD) başvurduğunu söyleyen dernek yöneticisi **Abdullah Geldi**, çocukların en büyüğünün 17 yaşında olduğunu söyledi. Çocukların açlık grevini bırakması için ailelerinin çocuklarını ikna etmeye çalıştığını belirten Geldi, çocuklar için ailelerin bir araya gelerek avukatları aracılığı ile savcılığa başvuracaklarını söyledi. Geldi, konuya ilişkin TUAD olarak hapishane idaresi hakkında suç duyurusunda buluncaklarını ve basın açıklaması yapacaklarını da kaydetti. (H. Merkezi)

“Suçu”

1 Mayıs'a katılmak

Ege Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği İzmir'de yaşayan 2 kişinin 1 Mayıs'a katıldığı gerekçesiyle işten ve staj yerinden atılmasını protesto etmek için **14 Haziran** günü Konak Kemeraltı girişinde basın açıklaması yaptı. Kitle adına basın metnini okuyan **İnan Sezer** “bizler tüm bu baskı ve saldırılara karşı, haksızlıklar olduğu sürece, adalet isteyenler olarak alanlarda olmaya devam edeceğiz” dedi. “1 Mayıs'a katılmak en meşru ve yasal hakkımızdır, suç değildir” pankartının açıldığı eylemde “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadele”, “Halkız, haklıyız, kazanacağız.” sloganları atıldı. Konu ile ilgili bildirilerin dağıtılmasının ardından eylem sona erdi. (İzmir)

AKP'nin tabanına verdiği sözlerin başında gelen “türbanın özgülleştirilmesi” meselesi, Anayasa Mahkemesi'ne takılınca, AKP cephesi vakit geçirmeden, yeni “çözümlere” yöneldi. Kapatma davasının verdiği “sıkıntı” da türbanla birleşince, hazırda bekletildiği anlaşılan **yeni planlar** gündeme geldi.

A planı, B planı gibi numaralandırıldığı da anlaşılan bu planların sonucusu ise, Meclis Başkanı Toptan üzerinden gündeme taşınan “**çift meclis**” önerisi oldu.

Senato sisteminin geçmişte olduğu gibi, önümüzdeki dönemde de hayata geçirilmesi olarak ifade edilen “çift meclis” formülünün ise, tartışmaları hala süren Anayasa Değişikliği ile birlikte tartışmaya açılması önerildi.

AKP bu öneriyle birlikte Anayasa Mahkemesinin yetki alanını sınırlamaya çalışıyor ve bunu da, yine Toptan aracılığıyla dile getiriyor. Şöyle diyor Toptan: “Kararın (türban serbestliğinin retti kast ediliyor) açıklandığından bu yana yapılan yorumlar ve eleştiriler dikkate alındığında Yüksek Mahkemenin yetki alanını genişletme kararının, ileride başka konularda da sorunlar yaşanabileceği kaygılarının ağır basmakta olduğudur.”

Yine bir kez daha “**demokrasiyi koruma, savunma ve geliştirme**” adına yapılan bu öneri de, bilinmektedir ki, egemen kliklerin aralarındaki çatışma ve kutuplaşmanın, yine egemenlerin lehine çözülmesi adına ortaya atılmıştır.

Senato Türkiye’de yeni değil

İlk kez Meşrutiyet döneminde hayata geçirilen senato sistemi, TC'nin kuruluşuyla birlikte kaldırılmış ve ancak 27 Mayıs darbesinin ardından tekrar yaşama geçirilmişti.

Böylece parlamento, Millet Meclisi ve Cumhuriyet Senatosu'ndan oluşmaktaydı. Cumhuriyet Senatosu'nun bir bölümünü halkoyuyla seçilen üyeler, bir bölümünü cumhurbaşkanı kontenjanından atanan üyeler, geri kalanını da Milli Birlik Komitesi üyeleri oluşturuyordu. Askerlerin oluşturduğu Milli Birlik Komitesi üyelerinin ömür boyu senatör olma hakkı vardı. Cumhuriyet Senatosu'nda 150, Millet Meclisi'nde 450 üye bulunuyordu. Senato uygulaması, 12 Eylül AFC'na kadar devam etti ve 1982 anayasasıyla birlikte kaldırıldı.

Planları boşa çıkaracak olan emekçilerin örgütlü gücüdür!

Tepkiler gecikmedi

Toptan'ın çift meclis, böylelikle de senato önerisine tepkiler gelmekte gecikmedi. İlk tepkiyi verenlerden biri de Ankara Barosu oldu. Baro Başkanı ancak aynı zamanda da Kemalist-laik düşünceleriyle bilinen **Vedat Ahsen Coşar**, “çift meclisli sistemin, Türkiye gerçekliği ile örtüşmediğini” savunarak, “Tek meclis yapısı içinde var olan oligarşik yapıyı, ikinci meclise de taşımak suretiyle oligarşik yapıyı fazlaca güçlendirirler. Her iki mecliste de aynı partinin çoğunlukta olması durumunda, çoğunluk diktasına gidişi daha da kolaylaştırılır” dedi ve türban kararının ardında Anayasa Mahkemesi'ne dönük eleştirilerin hakarete vardığını, Cumhuriyetin ve Anayasanın kurumlarına “saygılı olmak gerektiğini” söyledi. Coşar'ın dile getirdiği bu düşünceler, çok açık ki, Kemalist-laik kligin “Cumhuriyeti ve de laik sistemi koruma” adı altında girdiği çatışmadaki argümanları ile de örtüşmekte ve böylelikle de Coşar aynı zamanda bu kesimin “kaygılarının” tercümanı olmaktadır.

“Üstünlük” bundan sonra kime geçecek?

AKP'nin kapatma davası ve ardından gelen türbanın retti ile birlikte çatışmada dezavantajlı duruma düştüğü kesin. Egemenler arasındaki dalaşın

bundan böyle nasıl bir seyir izleyeceği, üstünlüğün hangi egemen güç kliginin eline geçeceğini ise daha çok da AKP'nin bundan sonraki tutumu belirleyecek gibi görünüyor. Çünkü hem kapatma hem de türban meselesinde ciddi bir yara almıştır ve bu yaranın nasıl kapanacağı, 22 Temmuz seçimleriyle elde ettiği zafer havasını tekrar nasıl yakalayacağı, yapacağı hamlelerdeki başarısına bağlı olacaktır. Ancak senato önerisini de bu hamlelerden biri olarak görececek olursak, hamleler şimdilik pek işe yaramış gibi görünmemekte.

AKP elbette bu “savaşı” yalnız başına vermekte ve arkasında bir dizi güç odağı olduğu bilinmektedir. Aynı güç odaklarının diğer kesimin arkasında da yer aldığı ve aslında çatışmayı bunların yönlendirdiği de yine bilinen başka bir gerçekliktir. Hatta bu süreçteki çatışmaların büyük oranda suni tartışmalar olduğu ve bilinçli bir biçimde çözüme ulaştırılmadığı da söylenmek durumundadır. Arka perdeden olaylara yön veren bu güçlerin esas olarak emperyalist güçler olduğu ve TC egemen sınıfları arasındaki krizin sürmesine, şu süreçteki bölgesel politikaları gereği ihtiyacı duydukları da sorunun bir başka boyutudur.

Çünkü her fırsatta, neo-liberal politikalar ve de Ortadoğu politikaları noktasında önerilerine hiçbir “sorun” çı-

kar mayan AKP'yi hala destekledikleri izlenimi vermelerine karşın, krizin bitirilmesi noktasında elle tutulur bir adım atmadıkları görülmektedir. Bu adımın atılmamasının nedenlerinin başında ise, bu süreci yeni pazarlıklar ve bölgeye dönük yeni operasyonlara dönük anlaşmalar için kullanmak istemeleri gelmektedir. Ayrıca bu tartışmaların ülke emekçi yığınlarının gündemine girerek, emperyalist patenti saldırı politikalarının hayata geçirilmesini kolaylaştırdığı da, yine hem emperyalistler hem de ülke egemen sınıf güçleri tarafından da bilinmektedir.

TÜSİAD “atağa” geçiyor

AKP'nin seçimleri kazanmasında önemli pay sahibi olan, verdiği desteğin karşılığı olarak, çıkarlarını koruyacağına dair aldığı sözlerin seçimler sonrasında da takipçisi olmayı sürdüren TÜSİAD da, krizin derinleşmesiyle

birlikte, bu krizden ortaya çıkabilecek kaybını engellemek için, aynı günlerde atığa geçmekte gecikmedi. TÜSİAD, gerçekte çıkardığı sermaye yanlısı (ve emek düşmanı) yasalarla uzunca zamanı içindeki sermaye gruplarına rahat bir nefes aldırarak AKP'ye, mevcut sistemin “istikrarını koruması” nede niyle sıcak bakmaktaydı. Ancak AKP'nin büyük ölçüde yaslandığı ve “yeşil sermaye” olarak adlandırılan sermaye gruplarının, AKP döneminde giderek daha büyük güçlere sahip olması, bu kesimde ciddi rahatsızlıklara yol açmaya başlamıştır.

Ve işte bu rahatsızlığın da etkisiyle, TÜSİAD uzunca zamandır ciddi bir tepki vermeme pozisyonunu bozmuştur. TÜSİAD, ekonomik-siyasal krizin

şiddetinin artık tüm yacıklığı ile hissedildiği günlerde yapılan, periyodik “Yüksek İstişare Kurulu” toplantılarından sonuncusuna, TOBB gibi patron örgütlerinin yanı sıra, 2001 ekonomik krizi döneminin önemli figürlerinden, ABD emperyalizminin yetiştirmesi, Kemal Derviş'i ve sendika konfederasyonlarının başkanlarını da davet etti.

“Sivil inisiyatif” oluşturma ve bu inisiyatif üzerinden sürece müdahale etme gibi bir mesaj veren TÜSİAD da anlaşılan AKP gibi, sürece dair kenarda beklettiği planları devreye sokma ihtiyacı hissetmekte ve aynı zamanda da son dönemde dile getirdiği “muhalfelet boşluğunu” doldurmaya çalışmakta.

TÜSİAD'ın hangi harfle adlandırdığını bilmediğimiz bu planına Kemal Derviş'i dâhil etmesi bile tek başına niyetin gerçekte ne olduğunu göstermeye yetmektedir. Kemal Derviş hatırlanacağı üzere, sistemin krizine paralel olarak gelişen ekonomik krizin iyice derinleştiği bir dönemde ABD tarafından ülkeye gönderilmiş ve o dönem adeta “meclis üstü” bir pozisyonla “görev” yapmıştı.

Derviş bu dönemde en büyük desteği ise **sendika ağalarından** görmüş ve bu destek sayesinde ki, krizin faturasını tamamen işçi-emekçi yığınlarının sırtına yığan yasalar, jet hızıyla meclisten geçirilerek, yürürlüğe sokulmuştu. Bunun içindir ki, o dönemki hizmetleri “başarılı” bulunan Derviş bu başarısını esas olarak, bugün olduğu gibi, o gün de sınıfa ihanet etmede en küçük bir tereddüt yaşamayan, sendika ağalarına borçluydu.

Son olarak toparlamak gerekirse; egemen klikler arasındaki çatışmalar ve bu çatışmalara paralel olarak derinleşen ekonomik-siyasal kriz, egemen sınıf güçlerini yeni çözüm arayışlarına itmektir. Bilinmektedir ki, bu arayışlarını A, B gibi planlarla hayata geçirmeye çalışırken hepsi de tek amaç gütmektedir: Gerek kendi aralarındaki dalaşın gerekse bir bütün olarak sistemin krizinin faturasını bir kez daha emekçi kitlelere çıkarmak! **Faturayı onlara geri iade etmenin zamanı ise gelmiştir/geçmektedir.** Yapılacak tek şey işçi-emekçi yığınların kabaaran öfkesini, sınıfsal bir zeminde örgütlemek ve bu örgütlü gücü sınıf düşmanlarına yönetmektir. Tüm halk düşmanı planları boşa çıkarmanın yegâne çözümü budur!

DTP kapatılmaya çalışılıyor.

Herşey sistemin bekası için!

Demokratik Toplum Partisi öncelleri olan HEP, DEP, HADEP ve DEHAP gibi aynı sonu yaşamaya, kapatılmaya maruz bırakılmaktadır. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın esasa ilişkin görüşünde belirttiği üzere, DTP “...Anayasa'nın 68. maddede 4. fıkrasında belirlenen, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı eylemlerin **odağı** haline gelmesi nedeniyle” temelli kapatılması istemyle davaya konu oldu. Geçtiğimiz günlerde DTP esasa ilişkin savunmasını verdi. Yapılan savunmayı doğru değerlendirebilmek DTP'yi mevcut gerçekliği içinde bir ele alışa mümkün olabilir. Ayrıca kapatma davasını değerlendirirken bir kez daha **genel seçime** yaklaşımı göz önünde bulundurmak lazım.

Parlamentonun hâkim sınıflar açısından; yönetilenleri aldatma mekanizmasından öte bir anlam taşımadığı açıktır. Buna rağmen ülkemizde kurumsallaşmış sürekli faşizm kendisini şekilsel olarak yenileme ihtiyacı duymaktadır. Bunun sebebi kimi liberallerin iddia ettiğinin aksine, “küreselleşen dünya” gerçeğine uyum olmamakta, mevcut toplumsal, ekonomik, siyasal sistemin özü-niteliği gereği krizlerden kurtulamayacak olmasıdır. Bu çerçevede hâkim sınıflar tarafından yapılan, yapılabilecek olan bütün “**yenilik**” hareketlerinin, yasal düzenlemelerin demokrasiyi te-

sis yönünde eylemler olarak okunabilmesi mümkün değildir.

Kendi açımızdan parlamento seçimlerini boykot taktiğini izlerken, hâkim sınıf partilerinin kitlelerin gözündeki gitgide daha çok teşhir olduğunu altını çizmiş, seçim döneminde aktif boykot çalışmasıyla kitlelerin artan şekilde seçimlere katılmasına tavrını ileri taşımanın gerekliliğini vurgulamıştık. Parlamento somut gerçeklikte, Kemalist olmayan, başka bir ifadeyle sistemin **sınır uçlarına** dokunmaya dahi teşebbüs edecek parti veya herhangi bir siyasi anlayışa kapalıdır. Bu, meclisin bir taktilik olarak dahi devrimin kürsüsü olarak kullanılabilmesinin nesnel koşullarının olmadığı/oluşmadığı anlamına gelir. Bizzat tabanın devrimci müdahalesi olmadan bunu beklemek, faşizme demokrasi atfetmekle eşdeğerdir. Çözümün adresini **faşizmin kurumlarına** hapsedemektir bu yaklaşım.

DTP de Kürt Ulusal Hareketinin bir bileşeni olması itibarıyla ileri bir niteliğe haizdir. DTP anti-faşisttir. DTP tek başına Kürt ulusal sorununu demokratik şekilde çözme programına koymakla dahi Kemalist-faşist diktatörlüğün tahammül sınırlarının dışındadır. Çünkü Kemalizm tek devlet, tek dil, tek millet faşist ideolojisi üzerine şekillenmiştir. Bugün bile yaşamın her alanında bu

temelin yansımalarıyla karşılaşmaktayız. Bu sadece Kemalizm'in bir sacayağıdır ve Kemalizm **kendinden olmayanı** imha konseptini var olduğundan itibaren uygulamaktan geri durmamıştır. Sadece DTP açısından baktığımızda bile bu imhanın derin örneklerine sıklıkla rastlamak mümkündür. Hatta bu açıdan DTP bir gelenek partisise TC de düzene bir şekilde muhalif olan partileri kapatmakla bir gelenek yaratmıştır diyebiliriz.

Her şey sistemin bekası için

DTP'nin kapatılma istemine ilişkin iddiada ‘devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı eylemlerin’ odağı haline gelmek meselesi yoğun bir şekilde işlenmiş. Aykırı eylemler de 141 başlık halinde sıralanmış. Bunları burada saymak yazımızın hacmini aşmakla beraber gerekli de değildir. Bahsi geçen, çoğunluğu gerilla cenazelerinde söylenen sözler ve Abdullah Öcalan'ın sağlık durumuna dikkat çekmek için yapılan çalışmalarından oluşmaktadır. Başsavcı doğal olarak **işine gelen** gazete, internet haber ve köşe-yazılarını iddianamede bol bol kullanmış. Gerilla cenazeleri için DTP'li belediyeler tarafından ambulans tahsis edilmesi, DTP'li milletvekillerinden bazılarının daha önce

Abdullah Öcalan'ın avukatlığını yapmış olması, yine DTP'li belediye başkanlarının ROJ TV'nin engellenmemesine yönelik mektupları, Amed'te yapılan “Kürdistan şeklindeki” havuz ve Abdullah Öcalan'ı övücü olarak iddia edilen onlarca söz iddianamede yerini almıştır. Sayılan hiçbir eylem için bırakalım savcının bir soruşturma yürütmesini çeşitli nedenlerle soruşturmayla konulan eylemler yerel mahkemelerde beraatla sonuçlanmasına rağmen kapamaya ilişkin iddianameye dâhil olmıştır. **Yani faşizm kendi bekası için kendi yasalarını rahatlıkla çiğneyebileceğini bir kez daha Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının dilinden ifade etmiş bulunmaktadır.**

22 Temmuz seçimlerinde DTP ve diğer resmi ideolojile bir şekilde çatışan partilerin seçilme şanslarını yüzde 10'luk barajla engellemekle kalmayan devlet, ortak oy pusulasından tutun da çeşitli ayak oyunları ile ileri bazı kesimlerin mecliste temsil yeti bulmasına engel oldular. Şimdi ise DTP kapatılmazsa bile en azından meclis grubunun dağıtılması için faşizmin kurumları hazırlık içindedirler. İddianamede sayılan eylemlere bir kez daha bakacak olursak, **141 eylemin 129'u sözlü beyan veya basın açıklamasıdır.** Dört eylemde bahsi geçen şahıslar parti

üyeleri değildir. Sekiz dava beraatla sonuçlanmıştır. Diğer davalar ya soruşturma aşamasındadır, ya kovuşturma tamamlanmamıştır, ya da temyizci sürmektedir. **Ama bu neyi değiştirir ki?**

Faşizm devrimci, demokrat ve yurtseverlerin kurumlarını basmakla, bunları yasal olarak engellemekle kalmıyor. Katletmekten hiçbir zaman çekinmeyen bu eli kanlı sistem her ne pahasına olursa olsun bizleri kitlelerden yalıtım için elinden geleni yapmıştır, yapacaktır. Yine geçtiğimiz günlerde Taraf gazetesinden duyurulan bir TSK belgesinde, ordu-nun ipleri eline almaya çalıştığının bahsi yapılırken DTP'nin de terör örgütü olarak kabul edilmesinin sağlanmaya çalışıldığı da vurgulanmıştı. Verilen haber özellikle şu noktada bir çarpıtma yaratma girişimindedir: Türkiye'de demokrasinin yaşam bulması kati bir şekilde engellenmiştir. Türkiye'de devletin kuruluşundan itibaren demokrasiyi tesis edecek si-

nifların güçsüzlüğü, emperyalizme bağımlılığı, diğer taraftan da gelişkin bir burjuva sınıfının olmayışı karşısında zayıf bir proletarya olgusu demokrasinin yaşam bulmasının önündeki içsel etkenlerdir. **Koşullar bir bütün olarak siyaset alanında ‘zor’u zorunlu kılmıştır.** Bu aynı zamanda Türk hâkim sınıflarının güçsüzlüğünün bir ifadesidir. Hakim sınıf siyaseti bazen dolaysız, bazen dolaylı, bazen güçlü bazen de zayıf bir şekilde de olsa her daim askeri vesayete tabidir. Burada bir parantez daha açmak gerekirse, orduyu hâkim sınıfların sömürü düzeyinden bağımsız bir yere koyma çabası söz konusudur. Oysaki TC kuruluşundan beri ordu usaklıkta birinciliğe oynama rolünü üstlenmiştir. Bu mesele farklı bir yazının konusu olduğu için burada kesiyoruz.

Şimdi sırada **'DTP'yi terörist olarak kabul etmeyenler bizden değildir** tehdidi vardır.

K. Marks, daha önceki üretim tarzlarının aksine burjuvazinin “üretim araçlarını ve böylelikle üretim ilişkilerini ve onlarla birlikte, toplumsal ilişkilerin tümünü sürekli devrimci-leştirmeksizin var olamaz” diyordu.

Gerçekten de burjuvazi manifaktür üretim tarzından “bilgi teknolojilerine” uzanan tarihsel şerit içinde devrimsel ilerlemeler kaydetti. Emegün üretkenliğindeki muazzam artış, teknolojinin baş döndüren hızda ilerleyişi, devlet-bürokrasi ve toplumsal iş bölümündeki gelinen uzmanlaşma düzeyi sermayenin büyüyen küresel tahakkümünün doğal getirileri oldu.

Kâr güdüsüne odaklı kapitalist üretim biçimi ve sermayenin artan kitlesi kendi yapısal çelişkisini ve krizini de aynı oranda büyüttü. Ve aynı doğal getirisinin sonucu olarak dünyayı ve toplumu biçimlendirdi. Sermaye birikimi ve yatırım sorunlarıyla karakterize olan 19. yy kapitalizminin 20. yy’a “hediyesi” dünya ölçeğinde iki paylaşım savaşı, sayısız askeri müdahale ve darbe ile bu dişliler arasında milyonlarca insanın ölümü ve sefaleti oldu.

Şimdi sömürü yoğunluğu ve asalıklığı zirveye çıkmış, emperyalist kapitalist sermaye, dünyayı olmasa da sermayenin hareket alanını küreselleştirerek dünyanın her köşesini kendini üretme alanına çevirdi. Ancak sermayenin kendi denizini tükettiği aşamaya hızla yaklaşıyor; ardında büyük ekonomik-sosyal dengesizliklerle beraber, cehennemce çevrilmiş bir dünya istatistiği bırakarak:

Zamanında G-7 diye bilinen ABD ve Avrupalı belli başlı emperyalist devletler, dünya nüfusunun % 11’ine sahipken dünya GSYİH’nin % 58’ine sahip durumda. En zengin on ülke en yoksul on ülkeden 50 kat zengin durumda. Bu zenginlikler de bu ülkelere egemen az sayıda kişi ve şirketlerin elinde toplanmış durumda.

1,5 milyara yakın insan günde 1 dolardan az gelire sahipken, “gelişmiş ülkelerde” salt kozmetiğe harcanan para ile dünyadaki açlık sorununun giderilebileceği hesaplanıyor.

1,2 milyar insan temiz su kaynaklarından yoksun ve yılda 1 milyondan fazla çocuk kirli sularla bulaşan hastalıklar yüzünden ölüyor.

Bu verilere, sonu getirilen canlı türlerini, tahrip edilen orman ve gökyüzünü, buna bağlı olarak her yıl “doğal” afetlerde can veren yüz binlerce insanı da ekleyince ortaya çığırından çıkmış bir toplumsal düzen, çöleşmiş bir dünya resmi çıkıyor.

Oysa son çeyrek yüzyıldır çığlığını atıkları Yeni Dünya Düzeni hiç de böyle bir dünya vaat etmiyordu. “Tarihin sonu” gelmişti. Sınıf karşıtlıklarına dayanan toplumsal karakter ve tarih algısı boşa çıkmıştı. Proletarya sınıfı ölmüş, emegün tarihsel rolü ve maddi etkisi tükenmişti. Karşıt sınıflar ve çatışmalar kalmayacak, Amerikan orta sınıfının refah ve kültür çardağında toplanıp, eşitlenecek ve hıdayete erecektik! Bu arada tabi, serbest piyasanın sihirli elleri ekonomiye kendi “dengesini” bulduracak!

Bunların hiçbirinin olmadığını biliyoruz. Aksine sınıf savaşımı, tam da **Marksizm’in öngördüğü doğrultuda** ilerledi. Kapitalist sermaye kâr güdüsüyle halen **canlı emegün** etrafında dönüyor. Üstelik esnek çalıştırma, çalışma süresini uzatma, işsizler ordusuyla tehdit etme, ücretleri aşağı çekme, daha ucuz olan kadın ve çocuk emek gücüne yönelme, üretimi emek gücünün daha ucuz olduğu ülkelere kaydırma gibi “buluşlarıyla” canlı emegün etrafına yeni sömürü haleleri eklemeye devam ediyor. Yatırım maliyetlerini kısma adına özel-leştirme, taşeronlaştırma, kayıt dışı çalıştırma, güvenlik koşullarından yoksun ve sigortasız çalıştırma ve örgütsüzleştirme gibi kâr’a endeksli konular kapitalistlerin temel gündemleri olmaya devam ediyor.

Eğer böyle olmasaydı; mesela Tuzla tersanelerinde işçiler birer ikişer ölürlen, Zonguldak maden ocaklarına diri diri gömülürken kulları kıpırdamayanların, en barışçı ve yasal biçimde 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak isteyen işçilerle sınıfın karşısına iç savaş hazırlanır gibi çıkmaları hangi sınıf refleksleriyle açıklanabilir? Yoksa sermaye sınıfı “tarihin sonu” masalına inanmak yerine Marks’ın “modern devlette yürütme, tüm burjuvazinin ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir” düsturuna göre mi hareket etmeye karar vermiştir?

Mesela Irak’ı, Afganistan’ı işgal eden ABD ve Avrupalı emperyalistlerin “enerji çatışması” gereği değil “medeniyetler çatışması” sonucu orada olduğunu iddia eden birkaç maskaranın dışında kimse kaldı mı? Irak, Afganistan, Filistin, Lübnan’dan, Kenya, G. Afrika ve Pakistan’a kadar birbirine düşman edilen, ırkçılık ve şovenizmle birbirine boğazlatılan toplulukların arasından emperyalistlerin sırttan yüzünü gör-

meyen kaç kişi var?

Sermaye piyasasının “sihirli elleri” şimdi emperyalizmi tarihinin en güçlü krizlerinden birine daha sürüklerken dünyanın öteki yüzünde kılığın, açlığın, salgın hastalıkların, gıda ayaklanmalarının ortasında insanlık çırpınmıyor mu?

“Tarihin sonu”nu işaretleyen son “medeniyet”in makyajı böyle ağır ağır akmaya devam ederken, proletarya ve ezilen halk sınıfları sermayenin soygun ve sömürü tahakkümüne karşı yanıtını, kendi sınıfsal tonunda veriyor.

Kıta Avrupa’sının her ülkesinde işçi ve emekçi sınıflar greve çıkıp üretimden ellerini çektikleri zaman, “medeniyetlerin” boş bir çuval gibi yere serildiğine şahit olduk. “Onlar durunca hayat duruyor” yine demek ki.

Irak’a, Afganistan’a “havadan hâkim olanlar”, toprağa bastıkları vakit işgal karşıtı direnişler yüzünden kendilerini çelikten kalelere hapsedmek zorunda kaldılar.

Ve hepsinden öte, çoktan öldüğü vaaz edi-

Sermaye düzeni kendi iflasını ilan ederken

“Başka bir dünya mümkündür” sav sözünden “başka bir dünya zorunludur” düzeyine erişilmesi, hâkim sınıflar için tehlike çanlarının çok yakından gelmeye başlaması anlamına gelmektedir.

“Başka bir dünya mümkün” değil, zorunluluktur!

len sosyalizmin dirilmekle kalmayıp, dünyanın çatısını delerek Nepal’den verdiği sesler duyulmaya başlandı çoktan.

İşte tam ta böylesi bir zamanda dolar milyarderleri G. Soros, B. Gates gibilerinden “finans sektörünün kıdemli danışmanları”na kadar bilumum zevat bu dünyaya açıklanarak “yeni bir sistem” den bahsediyor. Dünyanın ve toplumun temellerinden gelen bu çatırdama sesleri eşliğinde Marks’ı “yeniden keşfe” soyunup “orta bir yol” bulma endişelerine kapılıyorlar. Özcesi kendi öz sistemlerinin iflasını da itiraf etmiş oluyorlar.

Endişelenmekte son derece de haklılar. Zira “isyanlar ve karmaşalar yüzyılı olacak” öngörüsünde bulundukları 21. yy’da, ekonomik ve sosyal kutuplaşma içinde, milyarlarca insandan oluşan halk sınıflarının durumu proletarya sınıfının durumu yaklaşık, kaderler de ortaklaşıyor. Öte yandan gittikçe sayıları azalan, azaldıkça güçlenip dünya zenginliklerinin daha büyük bölümüne konan hâkim sınıflar kendi hazin sonları için bütün nesnel koşulların olgunlaşmakta olduğunu görüyorlar. Anlaşılan o ki, bu filmin finalinde “tarihin sonu” yerine “emperyalist kapitalizmin sonu” mesajı yer alıyor.

“Cesurca acı çekme” zamanı geride kaldı Şimdi cesurca savaşıma zamanı

Hâkim sınıfların ekonomik, sosyal her gelişme aşaması, buna tekaül edecek bir siyasal ilerlemeyi ve dolayısıyla bu siyasal düzeye uygun bir söylemi, sloganı da gerekli kılmaktadır.

Proletarya ve ezilen halk kitleleri 1. Emperyalist Paylaşım Savaşına 1917 Ekim Devrimiyle, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşına Çin Demokratik Halk Devrimi ile karşılık vermişti adeta. Gittikçe yükselen ekonomik, sosyal, ulusal mücadeleler, sosyalizmi ezilen halk kitlelerinin ufkuna gererek, birçok sınıfsal kazanımı da beraberinde getiriyordu. Böylesi bir siyasal akış içinde burjuvazinin “barış içinde yaşama” adıyla özetlenebilecek önermesi, bu siyasal akışa karşı bir dalga kıran yaratma politikasının ürünüydü. Ezilen halk kitlelerinin “sosyal devlet” düzleminde kazandığı hak ve güvenceler karşılığında “sınıf uzlaşmasını” öneriyordu emperyalist kapitalist sınıflar. Yani ezilen kitleleri “barış” içinde **gönüllü** sömürül-

meye davet ediyordu.

Bu siyasal önermenin sınıf çatışmasındaki karşılığını da, sistemi hedef alan, iktidar hedefli “zor araçlarıyla” savaş ve direnişler yerine burjuvazinin vicdanına seslenen “kabul edilebilir” yöntemler, “barışçıl” ve pasif direnişler oluştuyordu.

“Cesurca çekilen gerçek acılar, bir taşın kalbini bile yumuşatabilir” ünlü sözleriyle Mahatma Gandhi, **Hindistan** halkının Britanya sömürgeciliğine karşı savaşta izlenmesi gereken yolu göstererek, “uzlaşıcılar” yelpazesinin “sol”dan sembolü haline geldi. Bu siyasal tavriyla emperyalistlerce yere göğe sığdırılmayan Gandhi’ye yıllar sonra “Nobel Barış Ödülü” de verilecekti. Tıpkı aynı yelpazenin **G. Afrika**’daki temsilcisi Nelson Mandela’ya, **Mynmar**’daki Aung Son Suu Kyi’ye verileceği gibi... Yıllar sonra görüyoruz ki, Hindistan, burjuva-feodal düzenin gelir dağılımının yarattığı adaletsizlik, sosyal uçurum, kültürel karmaşa ve kastaşmanın en

le beraber ideolojik kutuplaşmaları da büyütüp, sadeleştiriyor. Hiçbir düzlemde önünü göremeyip, sürdürülemezliği itiraf olunan sermaye düzenlerinin yaldızları dökülürken, Marksizm, tüm burjuva iyimserlikleri ve post-modern yalanları tepeleyerek tarih sahnesine döneceğinin işaretlerini veriyor. Girişimci burjuva ideologları da şimdiden Marksizm’i karşısına almak yerine “sahiplenmeyi”, “insancıl özünü” “keşfetmeyi” ve nihayet sosyalizmle-kapitalizmi “barıştırmayı” kafasına koymuş! Şimdiden oyunun senaryosunu tahrif ederek, sonu devrimle değil, reformlarla biten bir final hazırlamaya gayret ediyor. Doğal olarak K. Marks ve onun ideolojisi, pratik ardılları ateşli devrimcilerinden soyundurulup miskin birer reformcular olarak sahneye yerleştiriliyor.

Halbuki, bizzat emperyalist kapitalizmin koşulları bu senaryoyu işe yaramak hale getirecektir. Kapitalizmin koşullarını “insancılaştırma”, “zenginliği alt-orta sınıflara yayma” yoluy-

Emperyalist kapitalist dünya düzeni tüm kırılanlıkları ve çıkmazlarıyla her türlü “alternatifleri” gözden geçirirken; Proletarya Partisi’nin son oturumunda ortaya koyduğu “kitlelere güven...” şiarı bu sürecin gerekleri ve özgünlükleri açısından bir kez daha değerlendirilmelidir. Ancak böyle olduğu takdirde günün siyasal koşulları ve görevleri kendi anlam düzeyini yakalayabilecektir. O yüzden, şimdi, görev zamanı...

la, aradaki uçurumun kapatılmaya çalışılması bile “burjuva sınıfın kendi var oluş ve egemenliğinin esas koşullarından” ödün vermesini gerektiren durumlardır. Oysa biliyoruz ki; birikmiş sermaye tüm acımasızlığıyla her seferinde kendini daha fazla üretmiyororsa, canlı emek sömürüsü her seferinde daha fazla derinleştirilemiyorsa, kâr güdülü üretim, kapitalisti her seferinde daha zengin, emekçi sınıfları daha yoksul kılamıyorsa ve bunlara ek olarak kapitalist sınıflar birbirleriyle rekabeti bir kenara koymıyorsa burjuvazi kendi ipini çekiyor demektir. Dolayısıyla hâkim sınıfların oyunu daha baştan yanlış senaryolar üzerine kuruludur. Bu sahnede devrimci ve komünistlerin kendi özleryle alabilecekleri bir yer yoktur. Merak etmesinler! Dünyanın gidişatı hâkim sınıflar için bambaşka senaryolar hazırlıyor ve ezilen halk sınıflarının dipten gelecek dalgasında devrimci ve komünistlerin yeri çoktan hazır.

Tüm bu yaşananların arkasında yatan başka bir gerçek de; hâkim sınıfları ve reformistleri böylesi ileri değerleri “sahiplenmeye”, “halkçı” söylemlere götüren şeyin; sömürü ve baskıyla preslenen halk kitlelerindeki kaynaşmaların, zorunlu yol arayışlarının varlığı ve bu dinamığın gittikçe hızlanmasının kazınılmaz olmasıdır. “Başka bir dünya mümkündür” sav sözünden “başka bir dünya zorunludur” düzeyine erişilmesi, hâkim sınıflar için tehlike çanlarının çok yakından gelmeye başlaması anlamına gelmektedir. Halk kitlelerinin, hâkim sınıf siyasetlerin-

den, masallarından kopuşuna paralel “ara yol” arayışlarının da hızlanacağını, devrimci ve komünistler simgelerini “keşfedilecek ara yollara” ikame etme çabalarının artacağını şimdiden görmek gerekmektedir. Bu öngörü devrim yapma sorumluluğunu taşıyanlara yeni bir görev daha yüklemektedir: devrimci usta ve önderlere asıllarıyla sahip çıkarak sistemin gerçek alternatiflerine giden yolda güç haline getirme görevini...

Yeni bir sistem gerekiyor

Emperyalist kapitalist sistemin çıkmazı ya devrimci bir krize dönüşecek ya da ezilenlerin üzerine gökecektir.

Emperyalist kapitalist hâkim sınıfların birinciden sarf etiketleri bu sözlerine katılmamak mümkün değildir: Yeni bir sistem gerekiyor.

Bu yeni sistemin, dünyayı uçurumun kıyısına sürükleyen sermaye/iktidar sahipleriyle “barış” içinde olmayacağı da bir o kadar kesin. Sömürüye, soyguna kurulu sermayenin egemen olduğu bütün yollar, proletarya ve ezilen halk kitleleri için hiçbir yenilik taşıyor. Aksine, gelinen koşullar sosyalist ve komünist toplum ihtiyacını daha da belirginleştiriyor. Üstelik yüzyılımızın başında bunun nesnel koşulları hiç olmadığı kadar olgunlaşmıştır da. Ekonomik, sosyal yaşamın bir dayatması haline gelmiştir. Ancak bu olgunlaşmanın tek başına yeterli olmadığı da aşıkâr. Kan ve acı içinde kıvranan halk kitlelerinin örgütsüz oluşu, iktidarı alıp dünyayı değiştirme alternatiflerinin henüz güçlü bir cephe oluşturamamış olması; nesnel koşulların oluşmadığına değil, devrimci ve komünistlerin görevlerinin aciliyetine ve önemine işaret etmektedir: Ezilen halk kitlelerini sisteme alternatif bir siyasal düzlemde seferber etme ve devrimci savaşı her alanda yükseltme görevine.

Bu görev şimdi üç nedenden önemli ve acildir:

Birincisi; sömürü ve baskı rejimlerinin tıkanışının hakim sınıflarca bile sıkça itiraf edildiği böylesi koşullarda, sistemle devrim arasında koridorların bilumum reformist, revizyonist “sınıf uzlaştırıcı” güçlerce doldurulmaya başlanmasından ileri gelmektedir. Burjuva, küçük burjuva söylem ve “alternatifler” en çok böylesi zamanlarda prim yapmaya başlayacak, devrim alternatifine set olmaya çalışacaktır. Ancak sınıf savaşımının zorlu şartları altında halk kitlelerinin dağınık ve örgütsüzce de olsa verdiği mücadeleyi sonuna kadar götürmek, her şart altında kitlelerin çıkarlarını sebatla savunmak; kitlelerle kaynaşmanın ve devrimci önderlik altında toplanmanın yoludur. Bu aynı zamanda “ara koridorda” gezinenleri de etkisizleştirmenin en güçlü yoludur. KİTLELERE GÜVEN bilincinin pratik boyutu da bunu gerektirmektedir.

İkinci olarak da, sermaye sistemi yalnız kendi yapısal çelişkisinden kaynaklı yaşadığı krizleri –bedelini ezilenlerin sırtına yıkmak şartıyla- sürdürebilme deneyimine sahiptir. Onların ekonomik, siyasal krizlerini içinden çıkılmaz hale getirmek, bunun için devrimci kitle hareketini yaratmak Proletarya Partisi’nin önemli taktiksel görevleri arasındadır. Sistemin tüm teşhir olmuşluğunu ve krizlerini devrimci bir krize dönüştürmek böylesi zamanlarda çok daha önemlidir. Çünkü ekonomik, siyasal, sosyal koşulların bunca yıkımı, sefaleti, açlığı dayattığı koşullarda ezilenler ya örgütlenecek kendi çıkarları için birbirine kenetlenecek, ya da toplumsal çözümlere ve yabancılaşma hızlanacaktır. Bu ağır şartlarda devrimci hareketin olmadığı yerde çürüme ve yozlaşma kaçınılmazdır. Bu hem kitleler açısından hem de genel devrimci güçler açısından böyledir. devrimci savaş arındırır ve güçlendirir. Bu yüzden Savaş kitlelerin ruhu ve görevi her zamankinden daha zorunlu bir hal almıştır.

Son olarak da, bu görev devrim mücadelesinin, iktidar hedefinin ideolojik, siyasi, örgütsel önderliğini yapanların asli görevi ve tarihsel sorumluluğunda olmasından kaynaklıdır. Ezilen halk kitlelerini iktidara taşıyıp sürükleyebilecek yegane alternatifin Proletarya Partisi olması bilincinin kuşanılmasıyla ilgilidir. Bu bilinç ve sorumluluğa daha fazla ihtiyacın olduğu görülmelidir. Bu aynı zamanda KAZANMA bilincini ve inancının yükseltmesini şart koştaktadır.

Emperyalist kapitalist dünya düzeni tüm kırılanlıkları ve çıkmazlarıyla her türlü “alternatifleri” gözden geçirirken; Proletarya Partisi’nin son oturumunda ortaya koyduğu “kitlelere güven...” şiarı bu sürecin gerekleri ve özgünlükleri açısından bir kez daha değerlendirilmelidir. Ancak böyle olduğu takdirde günün siyasal koşulları ve görevleri kendi anlam düzeyini yakalayabilecektir. O yüzden, şimdi, görev zamanı...

ILPS 3. Kongresi başarıyla gerçekleşti

3. Kongrenin hemen öncesinde farklı ülkelerde mücadelesini sürdüren çok sayıda göçmen örgütünün bir araya gelerek Uluslararası Göçmenler Birliğini (IMA) başarıyla kurmasının coşkusu ve heyecanı ILPS Kongresine de yansdı.

Dünyayı değiştirebiliriz!

Onlarca ülkede milyonlarca kitleyi temsil eden yüzlerce anti-emperyalist örgütün içinde yer aldığı Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) 3. Kongresini 18-20 Haziran tarihleri arasında Hong Kong'da 35 ülkeden 211 delege ve 339 katılımcı ile başarıyla gerçekleştirdi. Birçok ülkeden üye örgüt de vize vb. sorunlarla kongreye katılamadı. **"Halkların mücadelesini geliştir, emperyalist saldırılarına, devlet terörüne, yağma ve sosyal yıkıma karşı yeni bir dünya için birleş!"** şiarı altında toplanan ve oldukça coşkulu ve verimli geçen Kongreye ülkemizdeki ILPS üyeleri arasından YDG, DDSB, Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube ve Umut Yayıncılık katıldı. Türkiyeli örgütler arasında Avrupa'daki Türkiyeli emekçilerin örgütlenmesi için mücadelesini yıllardır sürdüren ATİK de yer aldı.

3. Kongrenin hemen öncesinde farklı ülkelerde mücadelesini sürdüren çok sayıda göçmen örgütünün bir araya gelerek Uluslararası Göçmenler Birliğini (IMA) başarıyla kurmasının coşkusu ve heyecanı ILPS Kongresine de yansdı.

3. Kongre ILPS Marşının okunmasının ardından ILPS Başkan Yardımcısı Manolis Arkolakis'in selamlama konuşması ile başladı. Arkolakis sınıf mücadelesinin dünya genelinde yoğunlaştığı bir dönemde ülkelerindeki mücadelede kararlı ve etkili konumda bulunan onlarca örgütün enternasyonal dayanışmayı geliştirme ve güçlendirme hedefiyle bir araya gelmesinin önemini vurguladı ve yakın zamanda aramızdan ayrılan Filipinler devriminin önderlerinden ve ILPS'nin birinci başkanı Crispin Beltran olmak üzere, dünya çapında halkların kurtuluşu mücadelesinde şehit düşenler için 1 dakikalık saygı duruşuna kitleyi davet etti.

Saygı duruşunun ardından açılış konuşmasını yapması için davet edilen ve Hindistan devrimci mücadelesi içinde saygın yeri bulunan Vararara Rao'nun vize verilmemesinden dolayı kongreye katılamaması nedeniyle hazırladığı konuşmayı Hindistan Devrimci Demokratik Cephe Başkan Yardımcısı Sa-

ibaba kürsüden okudu. Konuşmasını anti-emperyalist anti-feodal mücadeleyi ILPS altında sürdüren her kıtadan katılımcıları selamlayarak başlayan Rao emperyalizme karşı mücadelede dünya çapında anti-emperyalist anti-faşist mücadeleyi geliştirmede ILPS'nin tek güç olduğunu ve işçi, köylü, gençlik, kadın, aydın gibi çok farklı alanlarda mücadele eden örgütlerin mücadelesinin ortaklaşmasında ve birbirlerinin deneyimlerinden öğrenip ortak hareket etmesini sağlamada muazzam öneme sahip olduğunu vurguladı. Emperyalizmin krizinin derinleşmesine paralel dünya çapında özgürlük türkülerinin daha fazla yükseldiğinin belirtildiği konuşmada Hindistan'da da kitelerin isyanının büyüdüğünün ve devrimci halk iktidarlarının oluşturulduğunun üzerinde duruldu. Konuşmada halkların kurtuluş mücadelesinin önünde engel olan revizyonist, reformist, pasifist hareketlerin bir araya geldiği ve gerici hükümetlerin ve emperyalist kuruluşların desteklediği Sosyal Forumu karşı ILPS'nin önemi de vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından ILPS Genel Başkanı Sison'un başkanlık raporuna geçildi. Emperyalizmin baskılarından kaynaklı Hong Kong'a gelemeyen Sison için video konferans yolu ile bağlantı kuruldu ve canlı yayınlı raporu kongre delegelerine okudu. ILPS'nin tüzüğünde yer alan 18 konu başlığı altında dünya halklarına siyasi rehberlik sunan en önemli ve güçlü anti-emperyalist demokratik örgütlenme olduğunu, askeri işgaller, ekonomik krize, açlığa ve her türlü emperyalist politikaya karşı çıkan, halkların sömürülmesine ve baskı altına alınmasına karşı mücadele eden bir çizgiye sahip olduğunu açıkladı. 40'ı aşkın ülkede yüzlerce örgütün bir araya geldiği ILPS'nin artık ulusal ve bölgesel birimler altında kurumsallaşmaya başladığını ve uluslararası, bölgesel ve ulusal alanda kitle örgütlenmelerinin geniş bir birleşik cephesi olduğunu belirtti. Bu başarılarına karşın ulusal ve bölgesel birimlerin oluşturulmasında ve yeni üyelerin ka-

zanılmasında çeşitli eksiklerin olduğunu ve bunların aşılması gerektiğini vurguladı. Ardından dünya genelindeki siyasi ve ekonomik durumun kısa bir özetini yapıp halkların direnişi ve ILPS'nin görevleri üzerinde durdu.

Başkanlık Raporunun ardından Arman Riazı Genel Sekreterlik Raporunu kitleye okudu. Raporda ILPS'nin kuruluşundan bu yana örgütsel gelişimi üzerinde duruldu. ILPS'nin dünya çapında gerçekleşen işgale, DTÖ'ye, NATO'ya vb karşı eylemlerde, direnişlerde aktif şekilde yer aldığını, önemli etkinliklere imza attığını vurgulandı. Genel sekreterlik raporunun ardından ülkelerin isimleri teker teker sayılarak her ülkeden gelen delegeler kileyi selamladı. Özellikle Filipinler'den katılımın yoğun olduğu görüldü.

Raporların ardından ILPS Tüzüğüne yönelik öneriler tartışılıp oylandı, tüzüğün netleştirilmesinden sonra ise Crispin Beltran'ın kongre için hazırladığı "Neo-liberal küreselleşme ve emeğin sömürüsü" başlıklı yazı Sison tarafından okundu. Manolis Arkolakis ABD üsleri üzerine, Haluk Gerger anti terör yasaları ve insan hakları üzerine, Irene Fernandez göçmenlik üzerine, Arundhati Roy vize alamadığı için onun adına Saibaba zorunlu göç üzerine, Wahu Kaara Afrika'daki direniş üzerine, Pauyu Ching ise Çin üzerine önemli sunumlarda bulundu.

19 Haziran günü ILPS'nin tüzüğüne yer alan 18 başlık üzerine çalışma grupları toplandı. İşçi, köylü, gençlik, kadın, çevre, ulusal ve sosyal kurtuluş, azınlıklar, hapisaneler, insan hakları vb konularda konuyla ilgili örgütlerden gelen delegeler 4'er saat konu üzerine görüş ve deneyim alışverişinde bulundu, eylem planlarını netleştirdi ve sonuç bildirelerini hazırlayarak komisyon sekreteryasını seçtiler. Çalışma gurubu toplantılarından öncelikle konuyla ilgili aydın veya uzmanların sunumları yapıldı, ardından her delege kendi ülke raporunu okudu ve sonrasında sonuç bildirgesi ve ortak neler yapılabileceği üzerine kararlar aldılar. Dün-

yanın farklı köşelerinden gelen delegelerin verimli ve yoğun tartışmaları ortak düşman olan emperyalizmin dünya halklarına yönelttiği saldırıların daha iyi kavranmasını, derinleştirilmesini sağladı. Mücadele deneyimleri, çıkarılan dersler, başarılar, yenilgiler tüm katılımcılar tarafından ilgiyle karşılandı. Geriçilerin tüm milliyetçi, şovenist propagandalarına rağmen dili, dini, milliyeti, rengi farklı yüzlerce devrimci demokrat anti-emperyalistin büyük bir coşkuyla işbirliği yapabilmesi enternasyonalizmin etkisini ve güzelliklerini bir kez daha gösterdi. Emperyalist-kapitalist siteme karşı işçi sınıfının ve ezilen halkların birleşebileceğini demokratik örgütlenmeleri aracılığıyla bir kez daha gözlemlemek mümkün oldu. Ge-

rek çalışma grubu toplantılarında gerekse de sonrasında delegelerin kolektif bir çabayla sonuç bildirelerini hazırlaması ve heyecanlı sunması oldukça değerlidir.

20 Haziran günü ise Kongrenin son günüyü. Verimli ve yoğun geçen 2 günün ardından kongrenin başarıyla sonlandırılması için yoğun bir emek verildi. Önce bir gün önce karar altına alınan çalışma gruplarının sonuç bildireleri ve eylem planları teker teker okundu. Her bildirgenin ardından genel kitle tarafından coşkuyla ve alkışlarla bildireler kabul edildi, bazı bildireler için özel öneri ve katkılar da sunuldu. Bildirelerin okunmasının ardından ILPS'nin genel bildirgesinin netleştirilmesi gündemine geçildi. Daha öncesinde hazırlanan

taslak paragraf paragraf okundu ve ardından öneriler ve eleştiriler sunuldu. Canlı tartışmaların yaşandığı bu bölümde farklı ideolojik-politik yaklaşımlara sahip anti-emperyalist örgütler demokratik bir yarış içine girdiler. Görüşlerin ve karşı-görüşlerin heyecanla savunulmasının ardından yapılan oylamalar ile genel deklarasyon son halini aldı. Genel deklarasyonda emperyalizmin krizi ve saldırganlığı farklı açılardan gösterildi. Dünya genelinde ve bölgelerdeki durum üzerinde duruldu. Ardından da yükselen mücadele selamlandı ve enternasyonal dayanışmanın önemi ve zafere olan inanç vurgulandı.

Genel deklarasyonun kabulünün ardından Kongre kültürel gece ile sona erdi. Katılımcıların amatörce hazırladığı tiyatral gösteriler, şarkılar, şiirler, halk dansları büyük ilgi gördü. Özellikle Crispin Beltran yoldaş üzerine söylenen şarkı ve şiirlerle mücadeleyi ileri taşıma sözü verildi. Yine gerilla mücadelesini, halkların birliğini ve zaferi simgeleyen gösteriler yapıldı. Türkiyeli delegeler de Filipinli ve Pakistanlı delegelerle birlikte Nazım Hikmet'in şiirini ve Hiroşima şarkısını farklı dillerde söyledi. Yine Türkiyeli delegasyonun Kürtçe halay çekmesi de ilgi çekti. Halaya salondaki tüm delegelerin katılması, herkesin kendi folklorüyle bütünleştirmeye çalışması güzel görüntülerin ortaya çıkmasını sağladı. Filipinli ve Avustralyalı yerlilerin gösterileri ve Japonların halayı da tüm delegelerin katılımıyla tamamlandı. Gece de video konferans üzerinden Sison da marşlar okudu.

Bizler Türkiyeli delegeler olarak Kongreyi olumlu buluyor ve oldukça verimli geçtiğini düşünüyoruz. Kolektif ve yoğun ir çabayla hem aktif şekilde politik mücadele içine girdik hem de farklı ülkelerden delegelerle yoğun görüş ve deneyim alışverişinde bulunduk. Sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı bu dönemde anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek Türkiyeli örgütlenmeler açısından da oldukça önemlidir.

Hayrettin çok genç yaşlarda Proletarya Partisi'nin düşüncelerinden etkilendi ve kısa sürede örgütlü faaliyetlere girdi. Bu faaliyet sürecinde düşmana esir düştü, hapishaneye konuldu. İki yıla yakın esir koşulları yaşadı. Hapishanede kaldığı sürede okuyor, araştırıyor, yoldaşlarla tartışıp birçok şey öğreniyor, kavıyor, ideolojik ve siyasal olarak yetkinleşiyordu. Kendisini “dışarı”daki sınıf mücadelesine hazırlıyordu.

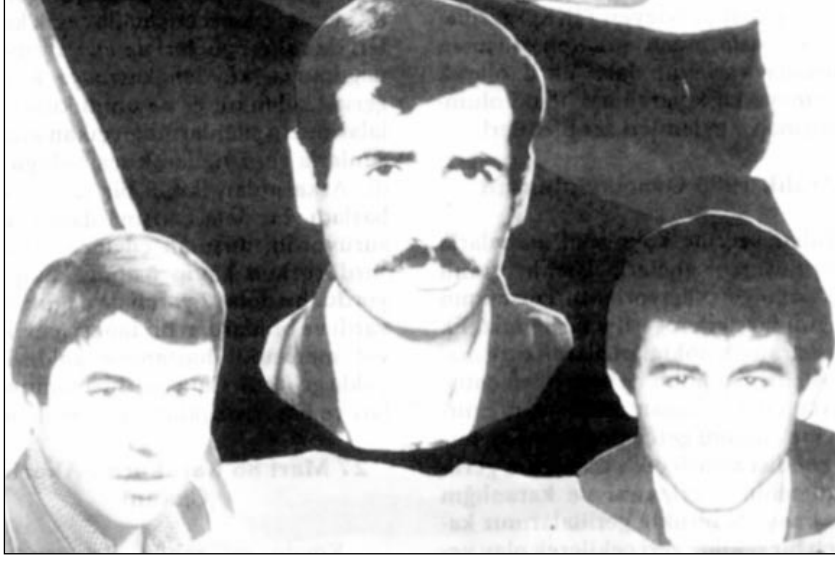
Hapishaneden çıkınca sabırsızlık içinde partisi ile bağ kurdu ve örgütlü faaliyete bıraktığı yerden devam etmekte tereddüt etmedi. Bir devrimci, bir komünist için proletarya ideolojisi, Partisi ve kavgasının her şeyden fazla önem taşıdığının bilincindeydi.

Ardından kırsal alanda görevlendirildi ve Dersim'e geldi, direkt gerillaya katılmıştı.. Bölge Askeri Komitesi'nde ve bir gerilla müfrezesinin başkanındaydı.

12 Eylül'ün tüm şiddetiyle estirdiği terör, çok yönlü ideolojik, siyasi, kültürel vb. saldırıların yoğunluğu, devrimci hareketin duraklamadan ilerlemeye gittiği, çok ağır kayıplar aldığı, Proletarya Partisi'nin de önemli kayıplar aldığı, belli kesintiler, dağınıklık, demoralizasyonun getirdiği bu saldırıların saflarda belli ölçüde kaçışların, sallantıya girmelerin, ideolojik savrulmaların getirdiği koşullarda, bu durumun da komünistlerin işini hayli zorlaştıracağını görüp, bilmesine rağmen sarsılmadı. En ufak

Dersim'in Kureş'ini örnek almak

(29 Haziran 1985 yılında Hozat'ın Bargini köyü yakınlarında mezrada bir işbirlikçinin ihbarı sonucu düştükleri düşman pususunda TKP/ML aday üyeleri Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker ile birlikte ölümsüzleşen TKP/ML MK-SB üyesi Hayrettin Bakış “Kureş” in anısına)

yalpama göstermedi, tersine bu durum onu daha da kamçılıdı. Ağır faşist terörün bütün hızıyla sürdüğü, devrimci hareketin çok ağır kayıp aldığı, kitlelerin önemli ölçüde sindirildiği, yurtdışına kaçışların moda haline geldiği koşullarda ülkede olmanın önemini görüp, bunda diretenlerden biriydi Hayrettin yoldaş.

Araştırma ve inceleme yapmasını çok severdi. Teorik-siyasal araştırmaları imkan ve zamanı elverdiği oranda yapardı. Herhangi bir sorun ve olguyu ele alırken mümkün

olduğu kadar iyi araştırır ve ondan sonra fikir yürütürdü. Araştırmadığı, incelemediği, bilmediği konulara karışmazdı ve “bunlara sahip olmadan konuşmak, saçma sapan konuşmaktır ve ciddi hatalara götürür” derdi. Kitlelerle diyalogu muazzamdı. Yaşlılarla, kadınlarla, gençlerle ve çocuklarla oldukça rahat diyalog kurar, yaşlıyla yaşlı, çocukla çocuk olur ve onları konuşturur deşmeyi, öne çıkan sorunlar üzerine ajitasyon/pro-paganda yaparak onları sıkmadan saatlerce dinlemelerini sağlardı. Ol-

dukça sabırla onları dinler, konuşurken de araya bir şeyler sorar onların dikkatini yoğunlaştırır ve neşeyle dinlemelerini sağlardı. Kitlelerin iyi bir öğrencisi olduğu gibi, iyi bir öğretmeni oluyordu. Aynı zamanda iyi bir ajitatördü.

Kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmeye önem verirdi. Yoldaşın diğer şeylerin yanı sıra ağırbaşlılığı, olgunluğu, alçakgönüllülüğü, fedakarlığı, ciddiye-ti, verdiği sözlere bağlılığı, kitlelerle diyalogu, seviyeli esprileri, yoldaşlarına bağlılığı, onlar üzerinde gözle görülür yarattığı etki, oturaklı kişiliği vb. kitleleri derinden etkiliyor, saygınlığını ve sevgisini kazanıyordu. Faaliyet yürüttüğü Dersim ve civarında en çok tanınan, adeta efsaneleşen yoldaşlardan biridir **Dersim'in “Kureş”i**.

Kitleler “Kureş”in sorgulamalarına sonsuz güvenirlirdi. Kuşkusuz kitlelerin “Kureş”e sevgi ve güveni Proletarya Partisi'ne olan güveniydi. Proletarya Partisi'nin uzun yıllardır yürüttüğü mücadelenin, verdiği emeklerin, onların içlerinden gelen yüzlerce şehidimizin verdiği güven ve üzerinde yarattığı etki sonucuydu.

Partiye güven yoldaşlara güveni geliştiriyor. Yoldaşlarımıza duyulan güven partiyi geliştiriyor.

Hayrettin yoldaş sadece kitleler tarafından bu kadar sevilmiyordu. Bütün yoldaşları tarafından da çok sevililiyordu. Gerek siyasal meselelerde, gerek örgütsel meselelerde, gerek pratik meselelerde, gerek kitleler arasında olan sorunlarda, gerek şu ya da bu işi organize etmede, gerek sorunları ele alırken yöntemde ve düşman karşısında takınılan tavır ve izlenmesi gereken hat konusunda olsun vb. Hayrettin yoldaşın yanında olmak bir avantajdı yoldaşlar için.

“Yok” ve “olmaz”, “yapamam” gibi kavramlar yoktu onun yaşamında. **İyi bir örgütçü çok yönlü gelişendir.** Çok yönlü gelişme özelliğini kazanan ve açık olandır. Teorik, siyasal olarak iyi gelişmelidir. Kuşkusuz yetenekler doğuştan gelmez, üretim ve eğitim sürecinde kazanılır. Faaliyet-pratik olmazsa veya istikrarlı faaliyet olmazsa iyi örgütçüler de yetiemez.

Bugün genelde devrimci örgütlerin, özelde Proletarya Partisi'nin her zamankinden çok böylesi yoldaşlar yetiştirmeye ihtiyacı vardır. Her yoldaş Hayrettin ve diğer şehit kadrolarımızı bugün daha çok örnek almalı ve onlara layık olmalıdır. Onların ideallerine bugün daha çok bağlı kalıp hayata uygulamalıyız. Bize bıraktıkları bayrağı ne derece onlara layık olarak taşıyoruz? Ona yanıt vermeliyiz. **Bir yoldaş**

Kavgada ölümsüzleşenler!

Efendi Diril:

1956 Dersim Ovacık ilçesi Hülükuşağı köyü d o ğ u m l u olan Efendi diril 1976 yılında

TKP/ML saflarında faaliyete başladı. Kısa zamanda kendini geliştiren efendi diril bu süreçten itibaren birçok eylemde aktif rol alarak parti üyesi olur. 1978 yılında İstanbul bölgesi örgütlenme komitesinde görevlendirilir. Düşmanın korkulu rüyası haline gelen Efendi Diril 30 Haziran 1980 tarihinde kafasına 20 kurşun sıkılarak İstanbul Kanarya'da katledilir. Cenazesi Ovacıkta 2000 kişinin katılımı ve yoldaşlarının silah atışlarıyla görkemli bir şekilde kaldırılır.

Aziz Erkoç:

29 Haziran

1985 tarihinde

Dersim Ovacık

Eğrikavak

köyünde çıkan

çatışmada

şehit düşen

Aziz Erkoç şehit düştüğünde

TKP/ML aday üyesi ve TIKKO sa-

vaşçısıydı

Metin Eker:

1962 yılında Dersim Hozat Ergen

(Geçimli) doğumlu olan Metin

Eker Hayrettin Bakış ve Nihat

Topuzoğlu ile birlikte Dersim

Bargini'de 29 Haziran 1985'te

şehit düştüğünde TKP/ML aday

üyesi ve TIKKO'nun savaşıydı.

Nihat Topuzoğlu:

1961 Dersim Ovacık Topuzlu kö-

yünde doğan Dağların Mazlum'u

yurtdışından gelerek gittiği gerilla

faaliyeti sırasında TKP/ML aday

üyesi ve TIKKO'nun bir savaşı

olarak Bargini'de 29 Haziran

1985 yılında ölümsüzleşti.

Devrim mücadeleleri içinde yer alan her insan mutlaka birçok zorlukla karşı karşıya kalır, birçok çelişki yaşar. Bu doğal ve kaçınılmazdır. Önemli olan, bu çelişkileri, zorlukları yaşadığımızda tavrımızın ne olduğu, ne sonuca vardığımızdır. Kolayı mı zor mu, rahatlığı mı devrimci görev ve sorumluluklarımızın gereklerini yerine getirmeyi mi, “ben”i mi “biz”i mi seçiyoruz? Kısacası her davranış, düşünce ve duygumuz bir sınıfa hizmet ediyor. Karşı karşıya kaldığımızı her çelişkide proletaryadan yana mı yoksa burjuvaziden yana mı tavır belirliyoruz?

Elbette ki bir devrimcinin de halka, devrime, partiye ne kadar sıkı

Devrimciliği çıkarsızca yaşayan bir kişilik;

bağlarla bağlı olduğu, inancının tamlığı, kendini tamamen davaya adanmışlığı da onun en çok zorlandığı, çelişkileri en uç boyutta yaşadığı koşullarda net olarak ortaya çıkıyor. Bu keskin dönemler bazen bir çatışmada yaşam ile ölüm arasında, bazen günlerce, aylarca süren, çeşit çeşit işkence-ler karşısında, bazen bir ölüm orucunda iradeni sonuna kadar zorlayıp zorlamamada, aylarca veya yıllarca tek başına bir hücrede olup da devrime bağlılığını ve inancını yitirip yitirmemek arasında yaşanabiliyor. Böylesi en zorlu koşullarda kişiye direnme ve savaşma gücü veren ideolojik sağlamlığı, devrime olan bilimsel inancının yanında şehitlere, yoldaşlara, partiye duyduğu derin sevgi ve güven şu anda yanında olmasa da aynı dava uğruna ülkede ve dünyada birçok kişinin savaştığını, bedel ödediğini ve ödediğini bilmektir.

Ama bütün bunlardan da öte, bir devrimci için çok daha ağır, çok daha zor olan, üstelik de tamamen tek başına, ona güç verecek, destek ve cesaret verecek hiç kimsenin olmadığı en zorlu durumdur. **Haksız yere it-ham edilmek!**

Böylesi durumlarda ancak sınıf ve parti bilinciyle donanmış, devrimciliği bir yaşam biçimi olarak kavramış bireyler zorlukların üstesinden gelebilir. İşte bunlardan bir tanesidir 10 Temmuz 2001'de Tokat'ta düşmanla girilen bir çatışmada şehit düşen Proletarya Partisi üyesi ve Karadeniz

Murat Deniz

Bölgesi Ordu Parti Organı üyesi **Murat Deniz (Erol)** yoldaş.

O bir devrimcinin yaşayabileceği en kötü süreçleri, MKP önceli TKP(ML) tarafından kendi içlerinde yaptıkları Kardelen Operasyonu sırasında, ajan olarak sorguladıkları kişilerin Murat Deniz'in de ismini vermesiyle yaşamış ve üç yıl boyunca bu iddiaların ortadan kalkmasını beklemiştir. Ancak Murat Deniz, yoldaşlarının anlatımlarıyla bu süreci şöyle yaşamıştı: “Tutukluluk süreci Murat yoldaşın ideolojik olarak hem sinanması hem de gelişmesi süreci oldu. Hepimiz beraber yaşayarak gör-dük yoldaşın ideolojik netliğini. Elbette ki tutukluluk koşullarında ona güç

veren sağlam, net ideolojik duruşu, devrime olan bilimsel inancı ve partiye, parti adaletine duyduğu güvenini yitirmeden, sabırla çıktı bu süreçten.

Ta küçüklüğünden gelen, her zaman canlı, hareketli sevecen, konuşkan özelliklerin tutukluluk sürecinde de koruyordu. Kendisi için zor olan bu dönemde kendi kabuğuna çekilmek, duygusallığa kapılmak, kendi dünyasında yaşamak, kendini gerilla birliğinden soyutlamak tavrına girmemiştir. Zamanını boş boş umutsuz, hedefsiz geçirmiyor tersine sürekli bir şeylerle uğraşmak, yapmak üretmek istiyor, buna çaba harcıyor ve zorluyordu. Çokça okuyor. İnceliyor araştırıyor. Notlar alıyor, düşünüyor, taslaklar hazırlıyor, yazılar yazıyordu. Ortamdaki konuşmalara sohbetlere katılıyor, düşüncelerini açıklıyor, yoldaşlara kendi birikim ve bilgilerini aktararak onlara kendinden bir şeyler katmaya çalışıyordu. Günlük pratik işlerden de geri durmuyor, kendini katıyor, severek işler yapıyordu. Boşnak milliyetinden olan Murat yoldaşın kendi kültürlerine ait “**çamak**” denilen yemeği gerilla birliğimize tattır-

ması da bu süreçte olmuştur. Yani kendisi gerçekliği içinde, katabileceği, yapabileceği hiç bir şeyden geri durmamış ve o koşullarda dahi Partiye nasıl faydalı olurumun hesabını yapmıştır her zaman. Kendisiyle ilgili iddiaların parti tarafından ortadan kalktığını duyduğunda kendi deyişleriyle **yeniden yaşama** dönmüştü.”

Bu süreçten sonra kendisini daha da geliştiren Murat yoldaş; Proletarya Partisi'nin bir kadrosu olarak Tokat'ın Turhal İlçesi Yaylacık Dağı Tekmezar kırsalında **10 Nisan 2001**'de ölümsüzleşti.

Pusula

Devrimci savaş bilinçli öznelere kazanılır!

Kadro ve militanların ideolojik-teorik ve politik bakımdan yeter-sizliklerle dolu olmaları gündemimizdeki meselelerin başında gelmektedir. Bu sorunla karşı karşıya kalmak doğaldır ki faaliyetin bütünü-nü etkilemektedir. Komünist Parti'nin (KP) kitleleri örgütleme ve harekete geçirme düzeyi, doğru taktik politikalar belirleme ve uygulama yeteneği, sınıf savaşının yasalarını kavrama gücü gibi sınıf savaşının hayatı sorunları kadro ve militanların niteliğiyle dolaysız bir ilişki içindedir.

Sınıf mücadelesi özü itibariyle politik bir mücadeledir. Ezilenlerin egemen sınıflara karşı KP önderliğinde yürüttükleri politik iktidarı alma savaşıdır. Bu savaşta KP, kadro ve militanları aracılığıyla kitlelere ulaşır, kitleleri örgütler ve onlara yol gösterir. Kadro ve militan-

lar kitlelerle parti arasındaki iletişim tel görevini görmektedirler. Bunun içindir ki kadro ve militanların ideolojik duruşları, teorik birlikimleri, politik seviyeleri, örgütleme yetenekleri belirleyici önemdedir.

Günümüz kadro ve militanlarının bu anlamda oldukça yetersizlikler taşıdığı açıktır. Özellikle ve sıklıkla bahsini ettiğimiz politik gerillik, politikaya ilgisizlik sorunun ana halkasını oluşturmaktadır. Çünkü asgari ölçülerde bir kadro ve militan tipi yaratmanın ilk duruşu politikaya gösterilen ilgidir. **Bu ilgi olmadığı sürece ideolojik-teorik-örgütsel bakımdan gelişme yoluna girilemez.**

Politikaya neden ilgi göstermek gerekiyor, çünkü sınıf savaşının kendisi politik bir iştir. Ezilenlerin ezen sınıflara karşı başlattığı hare-

ketin, kendiliğinden kalkışmaların, öfke patlamalarının, KP önderliğinde, belli bir plan ve program etrafında bilinçli bir eyleme dönüşmesidir. Ezen sınıfın elindeki **iktidarı alma** hedefidir. KP'nin öncülüğünde kitleler, iktidar mekanizmasını ele geçirir, burjuvazinin bütün yönetime aygıtlarını parçalar yerinen proletaryanın iktidar mekanizmalarını inşa eder. Yani başlangıcından sonuna kadar politik bir süreç yaşanmaktadır. Bu süreci yöneten yönlendiren **politik öznel**er olmadan süreç ilerleyebilir mi? KP ve bilinçli kadroları olmadan kitlelerin öfke patlamalarının bilinçli ve iktidar hedefli bir mücadeleye dönüşmeyeceğini sınıf mücadelesinin tarihsel sürecinden öğrendik ve bugün de öğrenmeye devam ediyoruz. Demek oluyor ki politik süreç ancak ve ancak bu sürecin bilincinde olan politik öznelere üzerinden şekillenir. Bu sürecin farkında olan, sınıf savaşının yasalarını kavrayan, MLM'yi eylem kılavuzu olarak kavrayabilen bilinçli unsurlarla bu süreç örülebilir.

İşte bunun için öncelikle, faaliyetin politik bir faaliyet olduğunun ayırdına varmak, militan ve kadronun bu sürecin öznesi olduğunu kavramak gerekmektedir. Bu anlamışıldığı ölçüde sağlam temellerde ideolojik-teorik ve örgütsel bir kimlik yaratılabilir. Bundan kaynaklıdır ki bugün öncelikle politika-ya ilgisizlik, sınıf mücadelesinin gündemlerine, kitlelerin sorun ve taleplerine yabancılık sorununu aşmak gerekmektedir. Bu başarılma-dıkça ana halka yakalanamamış demektir. Dolayısıyla da bugünün ve yarının sağlam kadroları şekillene-mez.

Nihayetinde politikaya ilgisizlik, politik özne olma bilincinden uzaklık, kitlelere yabancılık bir **sonuç**tur. Bu sonucun da bir sürecin ürünü olduğu açıktır. Sınıf savaşının uzun süredir devam eden **du-rağan seyri** (ülkemizdeki ve dünyadaki son dönemdeki kıpırdanış-ları dışında tutarak söylüyoruz) bu durumun asıl kaynağıdır. Kitle hareketlerinin dedi vurduğu, kazanılan mevzilerin kaybedildiği, dev-

rimci komünist örgütlenmelerin kan kaybettiği bir ortamda kadro ve militan yapısında **bozulma** ve **dejenerasyon** kaçınılmaz olarak yaşanmaktadır. Kadro ve militanlardaki bozulma sınıf savaşının sorunlarına, politik-teorik meselelere ilgisizlik, kitlelere güvensizlik, kitlelerden uzaklaşmak, parti işleyişine uymayarak bu işleyişi bozmak, mücadelenin başarısı için partinin zorunlu olduğuna kuşkuyla yaklaşmak, yoldaşlık ilişkilerinde yozlaşma olarak kendini göstermektedir. Bu noktadan sonra devrim ve sosyalizm davasına inanç-sızlık, kitlelere güvensizlik, KP'ye kuşkuyla yaklaşmak sürece damgasını vurmaya başlar. Dolayısıyla da kitleleri örgütlemek, devrim mücadelesini başarıya ulaştırmak hedefi soyut bir projeye dönüşür. Nitelikli kadroların kaybını telafi edecek, yeni kadrolar ortaya çıkarak, boşluğu dolduracak bir dal-ganın olmayışıyla birlikte sorun **kangren** haline almaya başlar. Sınıf savaşının gerilemesiyle paralel artan toplumsal çürümeye ve yozlaş-

madan kaynaklı oldukça sorunlu ve deforme olmuş kişilikler, faaliyetçi profilleri mücadele saflarına dolmaya başlar. Bu faaliyetçileri şekillendirip yeniden kalıba dökcek **politik atmosferin** ve bununla eşgüdümünü uygulanan **bir eğitim politikasının** olmamasından dolayı sorun büyümektedir.

Sonuç itibariyle sınıf mücadelesindeki gerilemenin ve artan toplumsal çürümenin objektif bir sonucuyla karşı karşıyayız. Tablonun kısa sürede değişmesi mümkün değildir. Sınıf savaşının keskinleşmesine, kitle hareketlenmelerinin gelişmesine, KP'nin bu süreci yakalama yeteneğine bağlıdır her şey. Süreç yakalandığı, KP kitleleri kucaklayacak taktik politikalar belirlendiği ve uygulanması için kadrolarını seferber ettiği takdirde çözüm yoluna da girilmiş demektir.

Bu demek oluyor ki sorunun çözümünü nesnel koşulların değişmesinden, sınıf mücadelesinin gelişme seviyesinden bağımsız ele almayacağız. Bu süreçte değişim **iradi bir müdahale** de şarttır.

Kadın Mücadele Tarihinden

Kürt Kadınları Teali Cemiyeti

Tarihe birçok Kürt kadınının mücadelecı kışilikleriyle isimlerinin yazmış olduklarını görmekteyiz. 1919'da İstanbul'da kurulan Kürt Kadınları Teali Cemiyeti bunun en güzel örneğidir. Bu cemiyet, Kürt tarihinde ilk "Kürt Kadınları Cemiyeti (Derneği)" olma önemine sahiptir. I. Dünya Savaşı'ndan sonra birçok Kürt, Osmanlı sınırları içerisinde yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır. Bunların önemli bir kısmı Kürdistan topraklarından İstanbul'a sürülen Kürtlerdir. Bu nüfus içerisinde ünlü Kürt aydınları, Kürt bürokratlar da bulunmaktadır. Bunun

yanı sıra soylu Kürt ailelerine mensup olup öğrenim görmek için İstanbul'da olan birçok Kürt öğrenci ve bürokratlar da bulunmaktadır.

Kürtler, coğrafyalarından uzak sürgün hayatının vermiş olduğu birçok maddi ve manevi zorluğa rağmen ulusal kimlik mücadelelerini yitirmeyip bu koşullara rağmen devam ettirmekteydiler.

Osmanlı İmparatorluğu ise fiilen dağılmakta olduğu Birinci Dünya Savaşı'nın politik karmaşasını yaşıyordu. Kürtler, bu ortamı değerlendirip, ulusal mücadele verirler. Seyid Abdülkadir önderliğinde "Kürdistan Teali Cemiyeti"ni kurarlar.

Kürt Kadınları Teali Cemiyeti de (KKTC), Kürdistan Teali Cemiyeti bünyesinde, beş ay sonra 1919 yılının Mayıs ayında Osmanlı İmparatorluğu'nun başkenti olan İstanbul'da yaşayan Kürt kadınları tarafından kurulur.

Cemiyetin amaçları için Kürt Kadınları Teali Cemiyeti Nizamnamesi adında bir tüzük oluşturulur. **Doktor Yamulki Xanım**, konuşmasında derneğin amaçlarını ve düşüncelerini şu sözlerle ortaya koyar:

"Hanımefendiler! Biz Kürtler, çeşitli kavimleri kardeşleştiren, İslam'ın zuhurundan yani asırlardan beri Türk milletinin en sadık seveni en güçlü bir dostu ve en içten bir kardeşi olarak bulunmuşuzdur. Bugün bütün milletlerin alinyazlarını başka şekillerde aldıgı ve herkese

bir hak verildiği bir zamanda bizler de kendi hakkımızı istiyoruz. Çünkü ortada milyonlarca Kürt ve büyük bir Kürdistan var. Mukaddes emeller uğruna en ziyade çalışmak isteyenlere ve milletlerine olan sevgilerini göstermiş oldukları fedakârlıklarla ispat edenlere cümlemiz bütün varlığımızla teşekkür borçluyuz."

Cemiyetin tam olarak neden kapatıldığı ifade edilmemiştir. Ama 1928 yılında Tıglis'te yayınlanan Zarya Vastako gazetesinin 297. sayısında yayınlanan ve muhtemelen eşi Dilara Hanım, cemiyetin İstanbul'daki faaliyetlerine katılmış olan Kamil Bedirhan tarafından yazılan makalesinde "Konstantinopolis milliyetçilerinin hilekârlıkları ve soruşturmaları yüzünden" kapatıldı denmiştir. Ana örgüt olan Kürdistan Teali Cemiyeti de

Kemalist rejim tarafından kapatılmıştır.

KKTC, o dönemde Kürt kimliğinin gelişmesi, Kürt kadınının ulusal mücadeleye katılması, Kürt çocuklarının ve kadınlarının eğitim alanında önemli gelişmeler kat etmelerine vesile olmuştur. Yaşam mücadelesi içinde kadının rolü ve yeri çok büyüktür. Günümüzde de Kürt kadını birçok baskıya rağmen mücadelecı kişiliğini yitirmemiştir. İnanyoruz ki bugün de Kürt kadınına doğru zeminler ve ortamlar sunulursa yapabileceği birçok şey olur. Kürt kadını dün olduğu gibi bugün de yüzyıllardır verilen Kürt ulusal mücadelesine adını tarihe yazdıracak pratikler ortaya koyacaktır.

(Mizgin Dergisinin web sitesinden kısaltılarak alınmıştır)

Anneliğin yaşanış biçimi de sınıfsaldır!

Esra intihar mı etti, öldürüldü mü?

Ankara'da intihar ettiği iddia edilen ve cenazesi Yüksekova'da toprağa verilen Esra Daren'in ailesi kızlarının vücudunda darp izleri olduğunu belirterek, suç duyurusunda bulundu. Aile olayın intihar olmadığını dile getirerek, savcılıktan tekrar otopsi yapılmasını istedi.

2002 yılında Yüksekova Emniyet Müdürlüğü'nde görev yapan polis memuru V. Daren ile evlenerek Ankara'ya yerleşen **1988 doğumlu** Esra Daren'in (Özteklin) 16 Haziran'da Ankara'daki evinde intihar ettiği iddia edilerek cenazesi ailesine teslim edilmişti. Kızlarının ölüm haberi üzerine cenazeyi **Yüksekova'**ya getirerek toprağa veren Daren'in ailesi kızlarının daha önce baskılardan dolayı evden kaçtığını belirtti. Kızlarının polis olan eşinin Kürtlere düşman olduğunu, bu nedenle kızlarını eve hapsettığını öne süren aile, ölüm nedeninin araştırılması ve otopsi işlemlerin yeniden yapılması için Yüksekova Savcılığı'na başvuruda bulundu. (H. Merkezi)

Kadınlar Yılbaşı davasından vazgeçmiyor!

Ayşe Yılbaş'ın kocası tarafından öldürülmesi davasında **Mor Çatı** ve **Amar-ğ'**nin müdahillik talebini hakim "zarar görmediniz" diye reddetti. Astsubay Hüseyin Güneş Özmen'in, eşi stajyer doktor Ayşe Yılbaş'ı öldürmekten yargılandığı dava, 12 Haziran tarihinde İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Mahkeme kadın örgütlerinin davaya müdahil olma talebini kabul etmedi.

Ancak kadın örgütleri davayı takip etmekte kararlı. Davanın bir sonraki duruşması **10 Temmuz 2008'**de yine Sultanahmet Adliyesi'nde görülecek. Ayşe Yılbaş'ın babası Mahmut Yılbaş'tan vekâlet alan avukatlar davayı izleyecekler. Her duruşmada başka bir kadın örgütünün müdahil olmayı talep edeceğini belirten **Avukat Meriç Eyüboğlu**, amaçlarının bu davada haksız tahrik indirimim mekanizmasının kullanılmamasını sağlamak olduğunu belirtti.

Duruşmadan önce kadın örgütleri bir basın açıklaması yaparak davaya taraf olduklarını vurguladılar. Kadın cinayetlerinde ve kadına yönelik suçlarda "bahane" kabul etmediklerini söyleyen grup adına açıklama yapan **Filiz Karakuş** her gün erkek yakınları tarafından katledilen kadınlara dair haberlerin medyada yer aldığını anımsattı. (H. Merkezi)

Doğurganlık, biyolojik yapısı nedeniyle **kadına ait** bir özelliktir. Bu biyolojik özellik insan türü ortaya çıktığından beri var. Fakat annelik de her şey gibi tarih içinde değişimlere uğradı, farklı anlamlar yüklendi. Anaerik toplumda kadın, ekonomik hayatta daha etkin ve üretici olduğundan toplumsal yaşamda da etkin ve belirleyiciydi. Ve bu dönemde çocuğa tüm topluluk/klan tarafından bakılır, yetiştirilirdi. Özel mülkiyetin ortaya çıkması ve erkek elinde toplanması ile birlikte, kadının ekonomik ve dolayısıyla toplumsal yaşamdaki etkinliği azaldı; ikinci cins, ezilen, sömürülen pozisyonuna itildi.

Böylece kadınlar ekonomik ve dolayısıyla toplumsal yaşamın tamamen dışına itildi; çocuk doğurma ve ev işleri tam anlamıyla **tek uğraşı** haline geldi.

Ataerik sistemin ortaya çıkmasıyla doğurganlık, annelik kadına bir **yük** haline getirilmiş oldu. Soyun devamı ve "temizliği" için "alınan" kadın, doğuramıyorsa işe yaramaz bir "şey"dir. Toplumda alabildiğine aşağılanan, horlanan kadın, ancak ana olduğunda bir "değer" görmektedir. Ancak burada da değerli olan kadın değil, çocuk doğurarak neslin devamını sağlaması özelliğidir. Bu nedenle "kısır" kadınlar aşağılanır. Bir alet çalışmadıktan sonra, bir sıkıntı kaynağı olmaktan başka ne anlamı vardır ki sahibi için!?

Günümüzdeki toplumda zaten köle olan kadının, çocuk doğurması-anneliği, kölelik zincirine yeni ve büyük bir halka anlamına gelir. Çünkü çocuk yetiştirmenin, bu zor, oldukça karmaşık işin tüm yükü kadının sırtına yüklenmiştir. Çocuk doğurmak, kadına özgü bir işlev olduğu halde, onu yetiştirmek hiç de böyle değildir. Ama ataerik sistemde çocuk yetiştirmek sadece kadının görevi olagelmıştır. Kadını tüketen ev işlerine bir de çocuğun eklenmesi, onu iyice tüketmektedir.

Kadının doğurup doğuramaması ile bu denli ilgililenirken, sonrası süreç ilgi konusu olmaz. Kadının çocuk yetiştirmesi ve bunun için emeğini, özverisini sınırsızca sarf etmesi, sağlığından, rahatından, ekonomik-toplumsal-siyasal vb. tüm yaşantısından vazgeçmesi "**doğal**", aksi ise **kabul edilemez** görülür. Artık kadının tüm zamanı ev işleri ve çocuk bakımı ile doludur. Tüm bu işler kadına

yüklenmiş olduğundan çalışamaz, böylece kocaya olan ekonomik (ve dolayısıyla diğer) bağımlılığı daha da artar. Kadın için hapisane olan evin duvarları, doğurması ile birlikte, artık fırar edemeyeceği kadar yükselmiş olur; boşanamaz, çünkü çocuk vardır! **O zindan hayatında, müebbede çarpıtılması-nın mührü olur anneliği.**

Tüm bunlar doğanın değil **erkek egemenliğinin** sonucudur. Doğa, kadınlara doğurganlığı armağan etmiştir, fakat ataeriklik bu armağanı bir yüke dönüştürmüştür. Erkek egemen sistem, kadına, meslek sahibi olmasını ve hayatın tüm alanlarında kendini geliştirerek özgür bir cins olmasını, erkeğe bağımlı olmadan yaşayabilme olanaklarını yok ederek, evlenmeyi biricik **geçim kapısı**, yaşamını idame edebileceği **tek olanak** olarak sunar. Bu durumda kadın, kendine biçilmiş rolü oynamaya zorunlu bırakılmaktadır. Çocuk doğurmak ise, bu rolün evlenmekten sonraki **en temel gereği** olarak kurulmuştur.

Erkek egemen devlet, tüm kollarında olduğu gibi gebelik ve annelikte de kadının sırtındaki yükü kaldırmak bir yana azıcık hafifletmek için bile hiçbir girişimde bulunmaz/bulunamaz. Aksine bu sistem her şeye kâr gözüyle baktığı için, bu ihtiyaçları da kendi burjuva-feodal niteliğine uygun "girişimcilik ruhu" ile yapar. SSGSS yasasındaki kadınlara yönelik kazanılmış hakların sıfırlanması, geri alınması bunun en son örneğidir. Sağlık, kreş, eğitim, bakım vb. tüm bunlar parayla satılan hizmetlerdir ve tamamı zengin, egemen sınıf kadınları içindir. Emekçi kadınlar bunlardan ya hiç yararlanamaz ya da sınırlı olarak ve dışından tırnağından artırp en temel ihtiyaçla-

larından kısarak yararlanabilir.

Yoksul, ezilen kadın ise gebeliğini çok zor geçirir, bahsedilen olanaklara sahip değildir. Hatta gebeyken, en zor şartlarda bile çalışır/çalışmak zorundadır. Çocuk düşürme istatistikleri verilirken, bu durumu en çok emekçi kadınların yaşadığı gizlenir. Yine doğum sırasında zor ve sağlıksız şartlarda,

tıbbi destek almadan, hatta bazen tarlada vb. çalışırken doğurur. Doğum sırasında bebek ve anne ölümleri de yine yoksullar içinde yaygındır. Ülkemizde birçok kadının hastane masraflarını ödeyemediğinden bebeğiyle birlikte rehin tutulması sık yaşanan olaylardır. Yani anneliğin yaşanışı da **sınıfsal farklılıklar** gösterir. Devletin niteliği ve politikaları ile bu farklılık sürekli büyütülür ve korunur.

Fakat bu bir kader, değişmez bir gerçek değildir. Kadının cinsiyetinin ve anneliğinin kendine yük ve ıstırap kaynağı olmadığı bir toplum olanaklı ve de zorunludur. Bu, Demokratik Halk İktidarı ve sosyalist toplumdur. Sosyalist toplumda tüm emekçi kadınlara ve çocuklara, tamamı ücretsiz olan gebelik öncesi, sırası ve sonrasında sağlık ve eğitim, kreş ve anaokulları, yemekhaneler, çamaşırhaneler, doğum öncesi ve sonrası ücretli için, emzirme izinleri, gebe ve emzikli kadınlar ile bebeklerine sağlığı ve gelişimi için özel beslenme olanakları, eğitim kurumlarının tamamen ücretsiz olması, hukuki koruma gibi olanaklar sağlanacaktır. Tüm bunlar, kadının annelikten dolayı bedensel ve

ruhsal sıkıntılarını en aza indirecektir. Ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaşması, onun bağımsızlaşıp kendini eğitim, çalışma, toplumsal, siyasal, kültürel vb. tüm alanlarda erkekler kadar yer alabilmesinin önünü açacaktır. Böylece kadına analığı bir yük olmayacağı gibi analığıyla değil bir bütün olarak insanlığıyla onurlanacak, insanca bir yaşama kavuşacaktır. Sovyetler Birliği deneyiminde de görüldüğü gibi, sosyalizm en çok kadınların hayatında değişikliklere neden olmuştur. Kadınlar o zamana kadar eşi görülmemiş bir özgürlük ve eşitlik düzeyine ulaşmışlardır. Hayatın tüm alanlarında aktif olarak yer alabildiğinden, erkeğe bağımlı değildir. Ekonomik veya toplumsal baskı nedeniyle değil sadece sevdiği için ve kendi tercih ettiği kişiyle evlenecek, doğurmadığı için dışlanmayıp doğurmakla değer kazanmayacak, "çocuğum var, onun geleceği ne olacak?" kaygısı taşımadan aradaki sevgi-aşk bittiğinde uzun mahkeme süreçlerine ve bir yığın saçma tanıklıklara gerek kalmaksızın boşanabilecektir.

Öyleyse sorunun çözümü doğurmamak, ana olmamak değildir. Doğanın kadına sunduğu doğurganlık armağanını bir ceza olmaktan çıkarıp **gerçek bir armağana** dönüştürmek mümkün. Çocuk bakımının eşler arasında paylaşılmaması, sağlık, eğitim, kreş, anaokulu gibi hizmetlerin özelleştirilmesine karşı çıkmak, kadınların ellerinden alınan doğum ve emzirme izinleri, annelik yardımları, işyerlerinde kreşlerin bulundurulması vb. kazanılmış hakların geri alınması için örgütlenmek ve mücadele etmek gerekir. Ve tam bir çözüm için analığı, kadını ezme aracı yapan egemen özel mülkiyet sistemi ortadan kaldırılmalıdır.

Kadın hapishanelerinde işkence ve hak ihlalleri

İHD İzmir Şubesi **20 Haziran'**da hapishanelerde son dönemde giderek tırmanan hak ihlalleri ve insanlık dışı uygulamalar ile ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada Sincan Kadın Hapishanesi'nde, Kırıklar 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde ve Aydın E Tipi Hapishanesi'nde son dönemde yaşanan hak ihlallerine yer verildi.

Basın açıklamasını okuyan **Ahmet Alagöz**, Sincan kadın hapishanesinde tutuklu bulunan **Fatma Kapçak**, Güneş Arduç, **Raife Algül**, Nuriye Adet ve **Nazlıye Erkan'**ın duruşmaya götürüldükleri Ankara Adliyesi'nde dö-

vüldüklerini, kadın tutsakların özellikle kafa bölgelerine ve bacak aralarına vurulduğunu söyledi. Alagöz ayrıca elleri kelepçeli olmasına rağmen tutsaklara sopa, demir çubuk ve tek-meler ile saldırıldığını, jandarmanın oluşturduğu koridorda "asıl sırat köprüsü burası" diyerek, yumruk ve tekmeler ile tutsakların darp edildiğini ifade etti. Ayrıca Aydın E Tipi Hapishanesi'nde bulunan kadın tutsakların da akılalmaz uygulamalara maruz kaldıklarını söyleyen Alagöz, **Durket Süren** ve **Neşe Kayacan'**ın "yatak yok" gerekçesiyle tuvaletin önüne kon-

muş bir yatakta yatırıldıklarını, siyasi tutukluların çirliçiplak soyularak arandıklarını ve gardiyanlara ait tuvaletlerin de kadın tutsaklara temizletildiğini ve ayrıca siyasi tutsakların hapishane yönetiminin kışkırtması sonucu adli tutukluların hedefi haline geldiğini belirtti. Alagöz, benzer hak ihlallerinin Kırıklar F Tipi ve Aydın Karacasu Kapalı Hapishanesi'nde de yaşandığını, saldırılar karşısında "içerinin" sesi olma çabalarının devam edeceğini ve tutuklu ve hükümlülerin yalnız olmadığını söyledi.

(İzmir)

Yorumsuz...

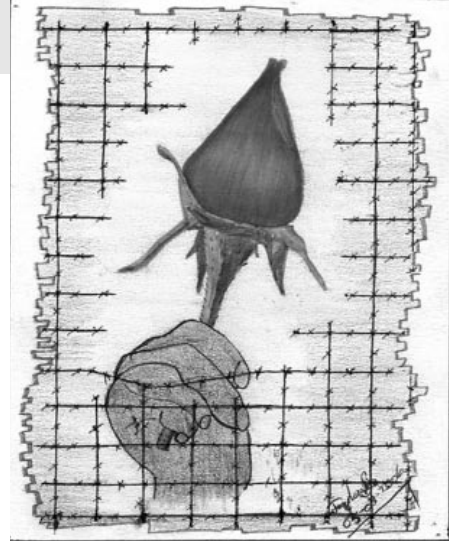
* **10 Haziran:** Erkek evlat doğurmak, kadın için özel bir itibar meselesiyken, bunu tersi durumlarda feodal kültürün etkisiyle neler yaşandığına bir örnek daha düştü gazete sayfalarına... Gebze'de "koca" Ç.Ç. beş aylık hamile olan eşini kız çocuk doğuracak diye dövdü. Gereke çok net; "**Çocuk neden oğlan değil?**" Devamında yaşanan ise, ülkem hukukunun ne cins bir hukuk olduğunu gösterdi. Savcılık, eşini döven "koca"yı sorgudan sonra serbest bıraktı.

* **17 Haziran:** İstanbul-Bakırköy'de bankta oturan üç kıza laf atan şehir mağandaları, olaya tepki gösteren Gökhan Hançer'i bıçaklayarak öldürdüler.

* **17 Haziran:** Bursa'nın Yıldırım ilçesinde babasından görüldüğü şiddete dayanamayarak evden kaçan ve polise sığınan 12 yaşındaki kız çocuğu ve yine aynı şekilde şiddete maruz kalan iki kardeşi dayakçı babaya geri teslim edildi.

* **18 Haziran:** Karaman'da hırsızlık için girdiği evde 9 yaşındaki kız çocuğuna tecavüz eden 24 yaşındaki İbrahim K. yakalandı. İbrahim K.'nin bir başka çocuğu da taciz ettiği öğrenildi.

* **19 Haziran:** Aydın'ın Germencik İlçesi'ne bağlı Ortaklar Beldesi'nde Mayıs ayında dört çocuğa tecavüz ettiği ortaya çıkan kişinin evi mahalle sakinleri tarafından yakılırken, S.Y'nin ailesinin beldeyi terk ettiği belirtildi.

ARJANTİN Arjantinli çiftçilerin grevine kentler de destek verdi

Arjantin hükümetinin tarım politikasına karşı son dönemde dört kez ayaklanan çiftçilerin eylemleri, büyük kentlerde de yankısını bulmakta gecikmedi ve binlerce kişilik eylemlerle çiftçilerin eylemleri desteklendi.

Eylemlerin en kitlesel ve ses getirenleri ise başkent **Buenos Aires**'de gerçekleştirildi.

Burada sokağa dökülen binlerce kişi, ellerindeki boş tencereleri çalarak, hükümeti protesto etti. Günlerce süren eylemlerde dikkat çeken bir başka nokta ise, eyleme **orta ve üst tabakalardan** katımların oldukça yoğun olmasıydı.

Eylemler, Cordoba, Rosario, Mendoza und Mar del Plata gibi büyük kentlere de yayılıyor. Kentli çiftçiler

Neo-liberal politikaları hayata

Latin Amerika'da öfke taşıyor

de eylemlerini sürdürmekte.

Aynı günlerde ülkenin en az 30 noktasında ana yolları trafiğe kapatan çiftçiler, ihracat kapsamındaki tarım ürünlerini taşıyan kamyonların geçişine izin vermediler.

Hükümet yetkilileri ise eylemlere yönelik daha katı bir tutum almakta gecikmedi ve eyleme önderlik eden çiftçilerden bazılarını tutukladı.

Çiftçiler Mart ayından bu yana **Kirchner hükümeti** ile anlaşmazlık halindeler. Hükümetin küçük ölçekteki çiftçileri iflasa sürülecek kararlar alması, artan mazot ve gübre fiyatları ve de çiftçilerin temel geçim kaynaklarının başında gelen soya ihracatına yüksek vergiler getirmesi başlıca anlaşmazlık noktalarını oluşturmaktadır.

ŞİLİ Öğrenci eylemleri yaygınlaşıyor

Hükümetin eğitim politikasını protesto eden ve eğitim sisteminde iyileştirmeler talep eden **Şilili öğrenciler**, haftalardan beri Şili sokaklarında eylem yapıyorlar.

Öğrenciler, giderek tüm ülke çapına yayılan eylemlerde, çok sayıda okulu işgal ederken, öğrencilere destek veren öğretmenler de hükümet binasını işgal ettiler. Ayrıca başkentte ve çok sayıda büyük şehirde sokak barikatları oluşturarak polisle çatıştılar.

Ağrılıklı olarak lise öğrencileri tarafından gerçekleştirilen eylemlere, üniversite öğrencileri de giderek daha yoğun bir katılım sağlamaya başladılar.

geçirme noktasındaki adımlarını giderek hızlandıran Şili hükümetinin çıkarmaya çalıştığı **eğitim yasası**, eğitimin özelleştirilerek, paralı hale getirilmesini öngörmekte.

Öğrenci velileri de çocuklarının eylemlerine destek veriyor ve yasanın **zengin-fakir arasındaki uçurumu** daha da derinleştireceğini, eğitimde fırsat eşitliğini tamamen ortadan kaldıracağını belirtiyorlar.

BREZİLYA Zamlar isyan ettirdi

Brezilya'nın güneyinde bulunan **Porto Alegre** kentinde sokaklara dökülen halk, bir süpermarketi işgal etmek istedi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylem, artan gıda fiyatlarına karşı gerçekleştirilen bir isyan niteliğindekiydi.

Eylemciler süpermarketi işgal etmek istedikleri sırada, polisin saldırısıyla karşılaştılar ve süpermarketin oto parkında, kendilerine göz yaşartıcı bomba ve plastik mermilerle saldıran polisle çatıştılar. Çatışma sırasında dağılan kitle, daha sonra tekrar bir araya gelerek, bölgedeki çok sayıda caddeyi trafiğe kapadı. Çatış-

İşsizliğe karşı eylemlere öldürücü saldırı

TUNUS/FAS

İşsizliğe karşı, Tunus ve Fas'ta aylardan beri gerçekleşen eylemlere saldıran polis çok sayıda eylemciyi katletti. Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu eylemcilere dönük ilk ölümcül saldırı, 1 Haziran'da Fas'ta gerçekleşmiş ve bir eylemci yaşamını yitirmişti.

Tunus'ta ise 7 Haziran'da gerçekleştirilen eylemlerde caddeleri trafiğe kapatan eylemcilere polis yine saldırarak, en az 5 eylemciyi katletmişti.

Tunus hükümeti ise ölümleri inkâr edip, olaylarla ilgili de haber yasağı koyarken, ölümleri gündeme getiren bir insan hakları savunucusuna da dava açmıştı.

Ancak 13 Haziran'da yapılan öğrenci eylemlerine, polis ve ordu güçleri tarafından daha kapsamlı bir saldırı gerçekleştirildi ve 200'den fazla öğrenci tutuklandı, çok sayıda öğrenci ise ağır yaralandı. Ağır yaralıların büyük bölümünün komada oldukları ve yaşama şanslarının oldukça düşük olduğu bildiriliyor. Yine aynı günlerde Fas'ta da öğrencilerin eylemlerine ordu ve polis saldırısı gerçekleştirildi, bir öğrenci ölüirken, biri de ağır yaralandı.

Vatandaşlık sınavına tepkiler büyüyor

1 Eylül'den itibaren Alman vatandaşlığına geçmek isteyenler bir sınavdan geçmek zorunda kalacaklar.

Federal İçişleri Bakanlığı tarafından Berlin **Humboldt Üniversitesi Eğitimde Kalite Gelişimi Enstitüsü**'ne (IQB) 310 soru hazırlatıldı. Sorular parlamentoya sunulmadan uygulamaya konulacak. Vatandaşlığa geçmek isteyen göçmenler, bu sorular içerisinden 33'üne yanıt vermek zorunda kalacak. Soruların yarısından fazlasına doğru cevap verenler, sınavı geçmiş sayılacaklar. Test için ayrıca **25 Euro** ödemek gerekecek.

Sınav ve parlamentoya sunulmadan uygulamaya konmak istenen sorulara ise tepkiler gelmekte gecikmedi. Hem göçmenler hem de par-

lamentodaki muhalefet partileri, en azından testin iyileştirilmesini talep ediyorlar. Göçmenlerin haklarına dönük bir dizi hak gaspını içeren göç yasasına bir yıl önce onay veren SPD'nin teste karşı yaptığı açıklamalar ise samimiyetten uzak bulunuyor. Çünkü SPD'nin geçen yıl onay verdiği **Göç Yasası**, aynı zamanda söz konusu vatandaşlık testinin de önünü açmıştı.

Göçmen örgütleri ise, son yıllarda çıkarılan tüm mülteci düşmanı yasalar ve hayata geçirilen uygulamalar gibi, çıkarılan bu testin de kabul edilemez olduğu ve buna karşı mücadele edileceği yönü açıklamalar yapmakta gecikmediler. Göçmen örgütleri, testin iyileştirilmesinin zaten mümkün olmadığını vurgulayarak, tamamen iptal edilmesini talep etmekte.

Eylemler sonuç verdi, anlaşma sağlandı

İSPANYA / PORTEKİZ

İspanya'da 4 gün süren nakliyeciler grevi büyük ölçüde sona erdi. Bayındırlık Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada, sektörün % 88'iyle anlaşma sağlandığı belirtildi. Bakanlık diğer % 12'lik kesime de grevi bitirme çağrısı yaptı. Artan benzin ve mazot fiyatlarına karşı nakliyeciler için 54 önlem alındığı da vurgulanan açıklamada, şiddete yol açan gösterilerin sona erdirilmesi istendi.

Anlaşmanın ardından, ülke genelindeki trafik akışı normal seyrine dönerken, marketlere mal giriş çıkışı da tekrar başladı. Ancak kamyoncularla sağlanan anlaşmaya karşın, diğer sektörlerde grevler devam ediyor. Kamyoncuların ardından **taksi şoförleri** de ülke genelinde greve gittiler.

Benzer eylemlerin gerçekleştirildiği Portekiz'de ise, hükümet ile kamyon şoförleri arasında anlaşma sağlandığı ve grevin sona erdiği bildirildi.

Önder Dolutaş'la Dayanışma Mitingi!

Frankfurt-Hahn Havaalanında tutuklanan ATİK faaliyetçisi **Önder Dolutaş**'a destek için 21 Haziran 2008 Cumartesi günü, Duisburg merkezinde miting düzenlendi. Duisburg Sağa Karşı Ağ (Duisburger Netzwerk gegen Rechts), Kızıl Yardım Duisburg (Rote Hilfe Og Duisburg), Karawane, ATIF, AGIF tarafından düzenlenen mitingde Almanca **“Önder Dolutaş'a özgürlük!”** yazan stand açıldı.

Alman devletinin Önder Dolutaş'ı Türk devletine teslim etmesini teşhir eden, özgürlüğünü talep eden dövizler açıldı. Mitingde ATİK'in ve mitingi düzenleyenlerin ortak imzalı bildirisi dağıldı. İmza kampanyasına da ilginin olduğu miting saat 14.00'te bitirildi.

AHM (ATİK Haber Merkezi)

JAPONYA

Yüksek mazot fiyatları Japonya'da da protesto ediliyor. Binlerce Japon balıkçı, gittikçe yükselen mazot fiyatlarına karşı, 18 Haziran'da 48 saatlik bir grev gerçekleştirdiler. Mazot fiyatları, tüm dünyada olduğu gibi, Japonya'da da hızlı bir şekilde artıyor. Mazot, geçen yıldan bu yana % 50 zamlanmış bulunuyor. Japon balıkçılar, mürekkep balıklarını aydınlatıcı lambalarla ağa düşürdükleri için, çok fazla mazota ihtiyaç duyuyorlar.

HOLLANDA

Yükselen akaryakıt fiyatlarını protesto amacıyla, İspanya ve Fransa'da başlayan ve Avrupa geneline yayılan, kamyoncu eylemlerine **Hollandalı kamyoncular** da katıldı. Mazot fiyatlarının artışı protesto eden ve buna karşı hükümetin önlem almasını isteyen kamyon sürücülere, ülkenin tüm ana otoyollarında, 18 ayrı noktadan hareket ederek, kamyonlarını yarım saat boyunca sadece 50 km. hızla sürdüler. Eylemler, kamyon sürücülerinin bağlı olduğu çatı örgüt **TLN**'nin çağrısıyla gerçekleşirken, eylem nedeniyle araç trafiği büyük ölçüde yavaşladı, otoyollarda uzun kuyruklar oluştu.

PAKİSTAN

Pakistan'ın başkenti İslamabad'da eylem yapan binlerce avukat ve destekçileri, Müşerref'in Kasım ayında görevden aldığı yargıların göreve iadesini istedikler. Ülke çapında bir yürüyüş eylemi gerçekleştiren avukatlar, doğudaki **Lahor** kentinde oluşturdukları, bir konvoyla bir İslamabad'a gelerek, burada mento önünde toplanarak gösteri yaptılar. Avukatlar, Pakistan'daki koalisyon hükümetinin ortağı olan iki partinin, Şubat ayında yapılan seçim öncesi verdikleri sözlerle rağmen, yargıların görevlerine iade etmesini protesto etti.

İTALYA

Tilayda'daki metal işçileri **16 Haziran**'da, ülke çapında bir saat iş bırakarak, İtalya'daki iş yerlerindeki zorunlu güvenlik önlemlerinin iyileştirilmesini talep ettiler. Eylem, son aylarda ölümlü iş kazalarının artması üzerine, üç metal sendikasının yaptığı çağrıyla gerçekleştirildi. En son gerçekleşen ölümlü kazaların en ağırı ise, **Turin** kentinde faaliyet yürüten ThyssenKrupp Fabrikası'nda çıkan yangında 7 işçinin yanarak can vermesiydi.

Evrensel Bakış

İşleri zorlaşıyor!

Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez 8 Haziran'da yaptığı bir konuşmada, FARC'a **silah bırakma çağrısı** yaptı ve FARC'ın, elindeki tüm rehinaleri, karşılığında hiçbir talep bulunmadan serbest bırakmasını istedi. Chavez ayrıca "Latin Amerika'da gerilla mücadelesinin tarih olduğu ve içinde bulunulan zaman itibarıyla bölgede **silahlı bir gerilla hareketine** yer olmadığı"ni iddia etti!

Ancak Chavez'in açıklamaları sadece bununla sınırlı kalmadı ve konuşmasının devamında "FARC'ın, Kolombiya'nın demokratik yoldan seçilmiş hükümetine dönük devirme çabalarının imparatorluğun (ABD'yi kast ediyor) eline koz verdiğini" söyledi!

Anlaşılan o ki, FARC, Chavez'in hayata geçirmeye çalıştığı Bolivarıcı bölge politikasında **"işleri bir hayli zora sokuyor."**

Öncelikle FARC'ın karşısında mücadele ettiği faşist Kolombiya rejimini ele

alacak olursak; faşist Kolombiya rejiminin on yıllardan beri ABD'nin "arka bahçesi" olduğu bir sır değil. Hükümete kim/kimler gelirse gelsin, bu durum yıllar boyu bir değişiklik yaşanmamıştır. Kolombiya ABD'nin Latin Amerika'daki kontra faaliyetlerinin neredeyse merkezi olma konumunu "korumuştur". Chavez'in "silah bırakma" çağrısı yaptığı FARC 'a gelse; FARC, kurulduğu 1964 yılından bu yana (doğruları-yanlışları ile birlikte) Kolombiya'nın faşist rejimine karşı silahlı mücadele vermektedir ve **bu mücadele sonucu** ülkenin büyük bölümünü denetimi altına almayı başarmıştır.

Bugün Kolombiya Başkanı olan **Alvaro Uribe**, 2002 yılında başkan adayı olduğunda, ülkedeki muhaliflere dönük katliamlar gerçekleştiren, uyuşturucu ticaretini denetleyen ve milyonlarca köylüyü sürerek topraklarına el koyan kontrgerilla grupları, kırsal bölgelerde ev ev dolaşarak Uribe için oy toplamış-

lar ve oy vermeyecek olanlara dönük kitlesel katliamlar yapacakları tehditlerinde bulunmuşlardı. Aynı gruplar muhalif adaylara dönük saldırılar düzenliyor, kaçırıp, işkence yapıyorlardı. İşte Alvaro Uribe seçimleri böyle **"kazanmıştı"**.

Uribe'nin seçimleri "kazanması", aynı zamanda bölgede "terörle mücadele" konseptine hız vermek isteyen ABD emperyalizminin yoğun maddi-manevi desteğiyle olmuştu. ABD emperyalizmi, topraklarının büyük bölümü "komünist tehdit" altında olan bu ülkeye **"yardım elini"** uzatıyor ve "Plan Kolombiya'yı" devreye sokuyordu.

Bu plan kapsamında Kolombiya'nın tüm muhalif unsurlarına dönük kapsamlı bir saldırı başlatılıyordu. Böylece ABD emperyalizmi son 7 yıl içinde Kolombiya'ya, 1500 askeri danışman ve özel birliklerin yanı sıra, çok sayıda İsraili komando ve "eğitimi", binlerce paralı asker gönderdi, sayıları on binleri bulan paramilitler güçlerin oluşturulması için milyonlarca dolarlık yardımlar yaptı.

ABD emperyalizminin bu "yardım faaliyetleri" geçtiğimiz aylarda meyvesini verdi! Ve faşist Kolombiya Ordusu Ek-

vator sınırını ihlal ederek, hemen sınır-daki FARC kampına dönük, ağır silahlarla, kapsamlı bir saldırı gerçekleştirdi. Bu ve aynı süreçte gerçekleşen çok sayıda saldırıda, FARC'ın önemli önder kadroları katledilmiş, Ekvator sınırına dönük Kolombiya saldırısı ise, iki ülke arasında ciddi bir krize neden olmuştu.

Bunu takip eden günlerde Dominik Cumhuriyeti'nde bir zirve gerçekleştirilecek ve Chavez'in bugün yaptığı çağrının sinyalleri de burada verilecek, dahası Chavez'in faşist Kolombiya rejimine karşı "eleştirilerinde" ne kadar "samimi" olduğu da aslında ortaya çıkacaktır.

Santa Domingo'da yapılan bu toplantıda "el sıkışan" Chavez ve Uribe, ayrıca **"kökenleri ne olursa olsun şiddet gruplarına karşı işbirliği"** adındaki eski bir askeri antlaşmayı yenileyeceklerdi. Bu antlaşmaya göre, iki ülke hükümeti de silahlı grupların (ki bundan kasıt daha çok da silahlı halk hareketleri) kendi sınırlarına sızmalarına karşı ortak hareket etme ve sınırı kontrol altına alma sözü veriyorlardı.

Chavez anlaşılan bugün sadece bu antlaşmaya uymakla kalmayıp, "Latin Amerika'da silahlı gerilla hareketlerinin

tarih olduğu ve bulunulan tarih itibarıyla bunlara gerek kalmadığı" tezini de hayata geçirmek için kolları sıvamış bulunuyor. FARC'ın kurucu önderi" Tirofijo" lakaplı Manuel Marulanda Vélez'in geçtiğimiz haftalarda yaşamını yitirmiş olmasını ise, öyle görünüyor ki, "bulunmaz bir fırsat" olarak değerlendiriyor.

Chavez'in bu son "çıkışı" birçok ke-simde hayli "şaşkınlık" yaratmış gibi görünüyor. Oysa Chavez'in silahlı halk hareketlerine yönelik bu yaklaşımı (veya tespiti) yeni bir şey değildir. Bilinmektedir ki, Chavez her fırsatta "silahlı halk hareketlerinden uzak durulmasını" telkin etmektedir. Çünkü Chavez'in kafasındaki **"21. yüzyılın sosyalizmi"** konsepti ezilen emekçi halkların dışı-dış mücadelesi üzerinden yükselmeyi içermemektedir. Bu konsept burjuvazi ile emekçi sınıfların "uzlaşmasını" öngörmektedir. Yine bu konseptte göre, uzlaşmanın önkoşulu, emperyalizme göbekt-bağımlı ülkelerin emekçi yığınlarını gerçek kurtuluşa götürecektir olan mücadele yönteminin, yani silahlı mücadele-nin terk edilmesinden geçmektedir!

Bugün Latin Amerika'da bir bir ortaya çıkan sözde "anti-emperyalist" li-

derlerin tümünün pratik ve yönelimle-rine bakıldığında, benzer kaygılar taşı-dıkları görülecektir. Çünkü onlar, halk-larının, emperyalist politikaların yoksul-laştırması, işsizliğe açlığa mahkum et-mesi ve türlü zulme uğratması karşın-sında ortaya çıkan sistem karşıtı öfke ve bu öfkenin karşıtlığı olarak "sola", "sos-yalizme" duyulan özlem üzerinden, bu özlemin dilini kullanarak iktidar olmuş-lardır. Gelinen süreçte uyguladıkları politikalar kendi halklarında tepkileri ortaya çıkarmaya başlamış ve bugün bu tepkileri bastırmanın yollarını aramaya koyulmuşlardır.

Bunun içindirdi ki, işleri giderek zor-laşmaktadır. Bu zorluk ise **silahlı hare-ketlerin varlığı** ile daha da büyümek-tedir. Bu hareketlerin artması ve yaygın-laşması ise en büyük korkulardır.

Chavez'de esas olarak kendi işi de giderek "zora girdiği" için bu çağır-yı yapmıştır. Direnen halklar gerek Orta-doğu'da gerek Asya'da gerekse Latin Amerika'da emperyalistlerin ve onların uşak-ışbirlikçi rejimlerinin işlerini hayli zora sokarken, görünen o ki, aynı "zor-luğu" sahte anti-emperyalist liderlere de yaşatmaktadır!

Dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel;

“Fevkalade hassas bir konu... devlet güc-
riyle halk karşı karşıya getirilmemelidir,
olay münferittir. Ağır tahrik var. Bu tah-
rik sonucu halk galeyana gelmiş... Güven-
lik kuvvetleri ellerinden geleni yapmışlar-
dır... Karşılıklı gruplar arasında çatışma
yoktur”. (Otel yakıldığı sırada)

Dönemin Başbakanı Tansu Çiller

“Sivas’ta bazı üzücü olaylar olmuştur. Dev-
let oradadır. (...) otelin etrafını saran va-
tandaşlarımıza hiçbir biçimiyle zarar gel-
memiştir !.. Halktan kimsenin burnu ka-
namamıştır ve ölenler de çıkan yangın-
dan boğularak ölmüşlerdir.” (olaydan
sonraki ilk açıklama)

Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü

“Olaylar sırasında, güvenlik güçlerinin öz-
verisi sayesinde itfaiyeye yol açılmış ve
vatandaşlarımızın daha fazla zarar gör-
memesi sağlanmıştır.”

BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu

“ ... Türkiye’de ve yurt dışında, sözleri ile
büyük tepkilere yol açan Aziz Nesin’i Si-
vas gibi hassas bir ilimize getirerek zeh-
rini kusmasına sebep olanlar, olayların
birinci derecede sorumlusudur..”

Polis telsizinden bir anons:

Taş atıyorlar, ne yapalım.
Cevap veriliyor: - Anlaşıldı. Müdahale et-
meyin.

2 Temmuz 1993’te Sivas’ta 33 aydın, sa-
natçı, yazar Madımak Otelinde diri diri yakıl-
dı. O gün Sivas’ta bir katliam sahnelendi. Hal-
kımızın iyiden, güzelden, sanattan, bilimden
yana atan yüreğinden bir parça koparıldı.
Katliam öncesi yapılan her açıklama ile katli-
amın bir tuğlası örüldü. Vicdan adına, onur
adına, insanlık adına ne varsa o gün Sivas’ta
ateşe atıldı. Halkımızın yüreğinde, bilincinde
filizlenen insanlık değerleri o gün yok edil-
mek istendi. Türkülerimiz, romanlarımız, şi-

irlerimiz, halaylarımız korkulardı. Halkımı-
zın ilerici değerlerini geleceğe taşıyacak, zen-
ginleştirecek, üretecek birikimlerimiz ateşe
verildi.

Gün tutuşur canım gece tutuşur!

Pir Sultan Abdal etkinlikleri kapsamında
Sivas’ta bir araya gelen aydın, sanatçı, yazar
ve ozanlarımız kaldıkları Madımak Otelinde

güruh oteli ateşe verdi. Güruh için her şey
hazırlanmıştı. Saldırıda kullanılacak taşlar bir
gün öncesinde tamirat yapılacak gerekçesi-
le belediye tarafından alana yığılmıştı. Polis ve
jandarma çekilmiş, kulaklarını tıkamış, katli-
am için her şey hazırlanmıştı. Otelin yakılma-
sı ile kontrolden çıkan kalabalık yanan otele
azgınca saldırmaya başladı. Saatlerce süren
olaylarda herkesin gözü önünde ve bilgisi dâ-
hilinde gerçekleşen linç ile tarihimize yeni bir

döktüldü. Katliamı protesto eden halk karşı-
larında yine devleti buldu. Polis eylem yapan
halka Sivas’ta yakınları aratmayacak bir şekil-
de saldırdı.

Hızır Paşa oyunları tutmayacak!

Devlet, tarihi boyunca egemenlere, sö-
mürücülere karşı isyan geleneğini yaşatan
Alevi inancından halkımıza olan düşmanlığını

Sönmeyen ateş; Sivas

Sivas katliamına karşı devrimci, demokrat kamuoyu sessiz kalmadı. On binlerce insanın katılımı ile polisin şiddetine ve azgınca saldırılarına rağmen eylemler gerçekleştirildi. Sivas sanıklarının taşıyan araç Halk Ordusu tarafından yapılan bir eylemle havaya uçuruldu.

saldırıya uğradı.

Katliamdan önce **“Aziz Nesin dinimi-
ze küfrediyor”, “Din elden gidiyor”,
“Müslüman mahallesinde salyangoz
sattırmayız”** manşetleri ile çıkan yerel ga-
zeteler yaşanacakların haberini önceden ya-
pıyordu. Tehditler ve Konya ve Kayseri’den
faşist-gericilerin Sivas şehir merkezine geti-
rilmesi ile senaryonun ilk bölümü tamamlan-
mış oluyordu. 2 Temmuz günü Sivas mer-
kezde bulunan **Paşa ve Meydan** camilerin-
den çıkan güruh, etkinliklerin yapıldığı kültür
merkezine saldırdı. İçerideki kitlenin direnişi
ile çıkan çatışmanın ardından yönünü Madı-
mak Oteline çeviren saldırganlar otelin çev-
resini kuşatarak içerdekilerin dışarı çıkması-
nı engelledi. Attıkları sloganlarla “şeriat” is-
teten ve “cihat” çağrısı yapan gözü dönmüş

katliam kanla kazanıyordu. İçerden yardım is-
teten insanların feryatları Sivas’tan gökyüzü-
ne ulaşırken hükümet seyrediyor, jandarma
sadece bakıyor, polis görmüyordu bile. Ote-
lin yakılmasının ardından Refah Partili Beledi-
ye Başkanı **Temel Karamollaoğlu** gözü
dönmüş güruha zafer sarhoşluğu ile selensi-
yordu: **Gazanız Mübarek olsun!**

Katliam sırasında halkımızın yetiştirdiği
değerli ozanlarımızdan Nesimi Çimen, Mu-
hlis Akarsu, Hasret Gültekin, yazar Asım Be-
zirci, şair Metin Altıok’un aralarında bulun-
duğu 33 yürek katledildi. 51 kişi kendi im-
kânları ile ağır yaralarla kurtuldu. Kurtulanla-
rın arasında Sivas valisi Ahmet Karabilgin’in
özel davetlisi olarak Sivas’a gelen Aziz Nesin
de vardı. Olayın duyulması ile özellikle İstan-
bul ve Ankara’da on binlerce insan sokaklara

Sivas ile yeniden hatırlattı. Elbette bu son da
olmayacaktı. Aradan uzun bir süre geçmesi-
ni de beklemeden. 12 Mart 1994’te devlet bu
defa İstanbul Gazi Mahallesinde yoğun olarak
Alevilerin oturduğu ancak esas hedef olarak
düzene, muhalif halkımıza kin kusuyordu.
Devlet, Gazi’de (ve ardından 1 Mayıs Mahal-
lesinde) faşist-şeriatçı güçlerini kullanma ge-
reği duymadan bizzat kendisi katliama girişti.
Polis halkın üzerine ateş açtı kahvehaneler
tarandı, sonuç: **37 ölü.**

Sivas katliamına karşı devrimci, demokrat
kamuoyu sessiz kalmadı. On binlerce insanın
katılımı ile polisin şiddetine ve azgınca saldı-
rılarına rağmen eylemler gerçekleştirildi. Si-
vas sanıklarının taşıyan araç Halk Ordusu ta-
rafından yapılan bir eylemle havaya uçuruldu.
Egemenler yüzyıllardır ezilmişliklerinden

Kültür-sanat

Cengiz Aytmatov’un, devrimin kucağından, modern revizyonizme giden yolculuğu sona erdi!

Ünlü Kırgız yazar **Cengiz Aytmatov** 10
Haziran’da, Almanya’da, tedavi gördüğü hasta-
nede yaşamını yitirdi. Çok sayıda kitabı Türk-
çeye çevrilmiş olan yazarın, en bildik romanla-
rı, 1963’te yayınlanan ilk romanı “Toprak
Ana”, “Cemile” ve “Yol Arkadaşı”dır. “Yol
Arkadaşı” aynı zamanda “Selvi Boylum Al
Yazmalım” adıyla filmleştirilmiştir.

Aytmatov’un babası 1937 yılında devrim
karşıtları davasında yargılanmış, ancak amcası
2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda emperya-
listlere karşı sosyalizmi savunmak için savaşır-
ken yaşamını yitirmişti.

Cengiz Aytmatov kimdir?

Kırgızistan’ın Talas eyaletine bağlı Şeker
köyünde 1928 yılında dünyaya gelen Aytma-
tov, babası Töreku’l’un görevi nedeniyle bir
süre Moskova’da eğitim gördü. Annesi ve üç
kardeşiyle yeniden Şeker köyüne dönen Ayt-
matov, yanına sığındığı babaannesi Ayımkan
Hanım ve halası Karakız’dan eski Kırgız efsa-

**Aytmatov yazarlığının uzunca bir bölümünde toplumsal gerçekçi bir hat izlemiş, Ekim Devrimi son-
rasında, sosyalizmin inşası sırasında yaşanan sıkıntıları, kendisinin de birebir yaşadığı savaşın yıkı-
mını, özellikle de emeğin ve insanın yüceliğini yansıtmıştır eserlerine. Ancak sosyalizmin değerlerinin
öne çıktığı bu eserlerin yerini, sonraki yıllarda modern revizyonizmden etkilenmenin izlerini taşıyan
eserler almaya başlar. Ve Aytmatov giderek modern revizyonizmin sözcülüğüne soyunur.**

nelerini, masallarını ve halk türkülerini dinle-
di. Aytmatov, 2. Paylaşım Savaşı sırasında kol-
hozlarda katiplik, postacılık ve vergi memur-
luğu yaptı. Böylece halkını, kurumları, insanla-
rın büyük acılar karşısındaki durumlarını ya-
kından tanıma imkanı buldu. Tüm bu dene-
yimlerini daha sonraki yıllarda yazdığı eserle-
rine yansıttı.

Kırgızistan’da üniversite eğitimi gören
Aytmatov, eğitimini bitirdikten sonra çeşitli
yazılar kaleme aldı. 1956 yılında ise Mosko-
va’daki Yüksek Edebiyat Kurslarına kabul edil-
di. Aytmatov’un bu yıllarda kaleme aldığı “Ce-
mile” adlı eseri 1958 yılında Sovyetlerin en
önemli dergisi **Novy Mir**’de yayımlandı. “Ce-
mile”nin Fransızcaya çevrilmesinin ardından,
ünlü Fransız şair, eleştirmen Aragon’un “Ce-
mile”yi “dünyanın en güzel aşk öyküsü” olarak
tanımlayan yazısı, Aytmatov’un tüm dünyada
tanınmasını da beraberinde getirdi.

Politik “yolculuğu”

Aytmatov yazarlığının uzunca bir bölü-
münde toplumsal gerçekçi bir hat izlemiş,
Ekim Devrimi sonrasında, sosyalizmin inşası
sırasında yaşanan sıkıntıları, kendisinin de bi-
reber yaşadığı savaşın yıkımını, özellikle de
emeğin ve insanın yüceliğini yansıtmıştır
eserlerine. Başta, en büyük eserlerinden biri
olan, “Toprak Ana” olmak üzere, çok sayıda
eserine damgasını vuran da onun bu hattı ol-

muştur.

Ancak sosyalizmin değerlerinin öne çıktığı
bu eserlerin yerini, sonraki yıllarda modern
revizyonizmden etkilenmenin izlerini taşıyan
eserler almaya başlar. Ve Aytmatov giderek
modern revizyonizmin sözcülüğüne soyunur.

Artık eserlerinde dirençlilik, en kötü ko-
şullarda bile ayakta kalma azmi yoktur. Prole-
tarya diktatörlüğüne yönelik ilk başlarda çe-
kingence daha sonraları ise “cesur” “eleştiril-
ler” vardır.

Büyük Ekim Devriminin çocuğu Aytma-
tov’un modern revizyonizme giden yolculuğu
alabildiğince “hızlı” bir seyir izlemeye başlamış
ve Aytmatov artık **kırılmıştır!**

“Toprak Ana”da, yaşlı bir ana olan Tolu-
nay’a; *“Toprakla su, insanlar arasında eşit olarak
paylaşılır, bizim de kendi tarlamız olursa, biz
de kendi tohumumuzu eker, kendi ekimimizi bi-
çersek mutlu oluruz. İnsan için en büyük mutlu-
luk budur”* dedirten, gerçek bireysel mutlulu-
ğun toplumsal mutluluktan geçtiğini, bunun di-
şında bir yaşamın kabul edilmezliğini *“Ekme-
k esmerdi, katıydı ama dünyada hiçbir şeyle karşı-
laşırılamayacak kadar tatlı bir kokusu vardı, gü-
neş kokuyordu, taze saman kokuyordu, duman
kokuyordu. Bir filiz nasıl tohumdan doğarsa bir
ananın mutluluğu da halkın mutluluğundan doğ-
ar. Halkın hayatından uzak kalan bir ananın ha-
yatı yoktu”* sözleriyle yanstan, sorunların top-
lumsal bir mekanizma içerisinde aşılabilirliğini

ise *“İyilik, dağlarda, yollarda yaşanmaz. İnsan
rastlantıyla karşılaşmaz iyilikle. Ancak bir başka
insandan öğrenir. İnsanın hayatı bir dağ yoluna
benzer, iner, çıkar, uçurumların kenarından ge-
çer. Hep tek başına aşamazsın o yolu, ama her-
kes elini uzatırsa sana, çabucak aşarsın. Hayatı-
mız böyle işte”* yorumuyla dile getiren Aytma-
tov yoktu artık!

1958 yılında yazdığı **“Elveda Gülsarı”** ya-
zarın sosyalizme ve onun değerlerine de “ve-
da” ediydi aynı zamanda. Bu kitabında, sos-
yalist sisteme ve proleter devlete dönük eleş-
tirilerini açık bir saldırıya dönüştürmüştür.
“Elveda Gülsarı”yı, sosyalizmin savaş açtığı ge-
rici değerleri ve gelenekleri savunan **“Gün
Olur Asra Bedel”** romanı izler. Bu eserinde
artık sosyalizmi “totaliter”, “baskıcı” bir rejim
olarak tanımlamaktadır. İlerleyen yıllarda kale-
me aldığı **“Dişi Kırdun Rüyası”**nda ise top-
lumsal mülkiyete övgünün yerini, toprak mül-
kiyetinin savunulması almıştır.

Devrimin çocuğu olarak doğan, yine dev-
rimin özgülleştirici ortamında filiz verip yeşer-
en Aytmatov’un bu “değişimi” okur kitlesine
de yansıdı. Başta faşist TC egemenleri olmak
üzere, gerici, faşist çevrelerin dışında kimse-
den “rağbet” göremedi. O artık ezilen halkla-
rın gönlünde değil, Gorbaçov gibi modern rev-
izyonizmin mimarlarının masasında yer
bulabiliyordu kendine. Aytmatov sosyalizme
ihanetini, ölümüne kadar sürdürdü.

“Yar bana bir barış”

**Atatürk Anadolu Endüstri Meslek Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri-
nin hazırladığı tiyatro oyu-
nunu çok sayıda tutuklu ve
hükümlü izledi.**

Eskişehir Sanat Derneği tarafından **“Li-
seler Arası Tiyatro Şenlikleri”**
kapsamında düzenlenen “Yar Bana Bir
Barış” isimli tiyatro oyunu Açık Ceza
İnfaz Kurumu Müdürlüğü’nde sahne-
lendi.

Atatürk Anadolu Endüstri Meslek Tek-
nik ve Endüstri Meslek Lisesi öğrenci-
lerinin hazırladığı tiyatro oyununu çok
sayıda tutuklu ve hükümlü izledi.

Oyun 15’inci Lisesler Arası Tiyatro Şenli-
ği’nde birincilik ve ikincilik ödülüne sa-
hip **Ö. Serhat Topaloğlu ve Emre
Kılıç** tarafından sahneye konuldu.

Ferdi Merter’in yazdığı ve 17 öğrenci
tarafından Karagöz ve Hacivat’ın arala-
rındaki çekışmelerinden sahneler su-
nulan tiyatro oyunu tutuklular tarafın-
dan büyük ilgiyle izlendi.

(Eskişehir’den bir İK okuru)

Yaşama ışık tutan sözler...

* Bir insan hakkında, başkalarının onun hakkında söylediklerinden çok, onun başkaları için söylediklerinden fikir edinilebilir. **(Leo Alkman)**

* Bir şeyi gerçekten yapmak isteyen yol, istemeyen mazeret bulur. **(E. C. Mckenzie)**

* Başarı için plan yapmıyorsanız, o zaman hükmen başarısızlığı planlıyorsunuz demektir. **(Townsend)**

Kişilerde eziyet çekeceği için korkuyorsa, şu anda korkusundan ötürü eziyet çekmeye başlamış demektir. **(Monta-**

igne)

* Suyu düştüğünüz için değil, sudan çıkmadığınız için boğulursunuz. **(Edwin Louis Cole)**

* Alışkanlık, anahtarı kaybolmuş bir kelepçedir. **(Amos Parrish)**

* Değişim ancak içerden açılabil-

len bir kapıdır. **(Terry Neil)**

* Bana anlatırsanız unuturum, bana gösterirseniz hatırlarım, beni dahil ederseniz, anlarım. **(Çin atasözü)**

* Tembellik yorulmadan önce dinlenme alışkanlığından başka bir şey değildir. **(Jules Renard)**

ÖSS'ye inat, yaşasın hayat

Eskişehir'de liseli öğrenciler 14 Haziran Cumartesi günü saat 14.30'da Adalar Migros önünde ÖSS karşıtı basın açıklaması yaptı. Eyleme sokak tiyatrosuyla başlayan öğrenciler gösterimin ardından basın açıklaması gerçekleştirdiler. Öğrenciler; "Yarın milyonlarca öğrenci 3 saatlik bir sınava girecek. Bu sınav sonucunda bu öğrencilerden sadece dörtte biri üniversiteye girme hakkına sahip olacak. Hayatımızın en güzel yıllarında çarpık, paralı, ezberci ve niteliksiz bir eğitimden geçirilerek bu sınava dahil oluyoruz. Her yıl giderek zorlaştırılan sınav sistemi, üniversite kapılarını yüzümüze kapatıyor" dediler.

Açıklamanın ardından "Gel sen de reddet ÖSS'yi Defet", "Eğitim Haktır Satılamaz", "ÖSS'ye inat yaşasın hayat" vb. sloganlar atıldı. **(Eskişehir)**

Sivas Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız!

2 Temmuz Çarşamba günü saat 12.30'te Madımak Otelinin önünde yapılacak olan Sivas katliamını lanetleme törenine, katliam için en azından bir çift sözü olan tüm halkımızı bekleriz. Anma töreni için saat 10.30'da Alibaba Mahallesi Hacı Bektaş Veli Derneği Sivas Şubesi önünde buluşalım.

Faşizme, emperyalizme, feodalizme, şovenizme ve her türden gericiliğe karşı Partizan saflarına!

Pir Sultan'dan Madımak'a, asan da yakan da sistemdir, hesabını soracağız!

PARTİZAN

Gömüyoruz kalbimizin derinliklerine Çaresiz akan gözyaşlarımızı

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Cezaevi'nde bulunan yoldaşımız **Ali Nazım Atmalioğlu**'nun babası **Kemal Atmalioğlu**'nu yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle kaybetmenin acısını yaşıyor.

Kemal amcadan bize, hasta yatağında söylediği "**Biliyorum çocuklar kötü birşey yapıyorsunuz**" cümlesi kaldı. Güle güle Kemal Amca, unutmayacağız seni....

Yoldaşımızın, ailesinin, yakınlarının acısını paylaşıyoruz.

Partizan ve 1 Mayıs Mahallesi İşçi-köylü okurları

Yine Mayıs'ın 18'i, yine başucundayız işte yumruklarımız sıkılı!

Hemen karşıımızdaki Karakaya Köyü'nü seyredivorum. Bu küçük köyde başlayıp oradan İstanbul'a, oradan Dersim'e Vartınik'e ve Diyarbakır işkencehanelerine uzanan ve yine bu küçük köyde son bulan devrime adanmış bir yaşamın akışı. Saygı duruşu ve basın metninin okunmasının ardından 78'liler Derneği, DTP Ankara İl Yönetimi ve İbrahim'in dostları ve yoldaşları çeşitli konuşmalar yaptılar. Marşlar ve türkülerle süren etkinlik, kitlenin otobüslerin bulunduğu noktaya kadar "**Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypak-kaya**", "18 Mayıs'ı unutma, unutturma", "**Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz**" sloganlarını atarak yürümesiyle son buldu.

(Ankara'dan Bir İşçi Köylü Okuru)

Antakya'da Kaypakkaya Anması

Mayıs ayının son haftası Kaypakkaya, **Antakya-Samandağ**'da yapılan bir piknik ile anıldı. Saygı duruşu ile başlayan piknik **İbrahim Kaypak-kaya**'nın hayatı ve mücadelesi hakkında konuşmalar ile devam etti. Daha sonra Antakya'da yapılan çalışmalar, çalışmalar içerisindeki eksiklerimiz ve nasıl giderileceği hakkında sohbet edildi. Yapılan müzik dinletisi ve öğle yemeğinden sonra bir sonraki piknikte görüşmek üzere piknik sona erdirildi.

(Antakya İK okurları)

"İçimizde inanç olduğu sürece, ne kadar olumsuz olaylarla karşılaşsak karşılaşalım, bizleri yıldırmasına izin vermemeliyiz"

Merhaba sevgili işçi-köylü okurları,

Bu yazımızda sizlere ilk gazete dağıtım deneyimimizi ve duygularımızı anlatmaya çalışacağız.

Haziran ayının 14'ünde, Kartal Meydanı'nda ilk gazete dağıtımımız yaptık. Birçoğumuzda, ilk defa böyle bir faaliyette bulunduğumuzdan dolayı, biraz tedirginlik ve heyecan vardı. Neyin nasıl yapılacağını tam olarak bilmediğimiz için, bizden daha tecrübeli yoldaşların yardımıyla, o tedirginlik ve heyecan duygusunu üzerimizden atmaya başladık. Dağıtım, insanların yoğun olduğu bölgeden, yani meydana başladı. İlk "**İşçi-Köylü Gazetesi okur musunuz?**" diye sordüğümüzda, alacağımız yanıtı merakla bekliyorduk. Her olumlu cevapta seviniyorduk, birbirimize bakıp gülüyorduk, yani yüreğimiz kabına sığmıyordu...

Tabii olumsuz cevaplar aldığımız da oluyordu. Fakat bu cevaplar bizleri yıldırmıyordu, yeni yeni insanlara, emin

adımlarla ilerliyorduk. Halkın arasına girmemizin neticesinde bizde oluşan özgüven, bizlerde insanlara karşı daha samimi duygular yaratıyordu. Başımızdan enteresan polemikler de geçiyordu. Mesela bir yoldaşımız vatandaşın birine gazetemizin tanıtımını yaparken, "**İşçi-Köylü okur musunuz?**" diye bir soru yöneltti.

Vatandaş: "Yok ben almayacağım" dedi.

Yoldaş: "Neden?" diye sordu.

Vatandaş: "Ben polisim!" dedi.

Yoldaşımız bu cevap üzerine "olay yerinden geri çekildi!"

İşte bu da bizim acemiliğimizden dolayı oldu, yani oradan uzaklaşmaya gerek yoktu. İnsanlara birinci sorumuzda "yok" dediklerinde, ikinciye derdimizi anlatamadık. Başından polis olayı geçen yoldaş o gün gazete satışında pek verimli olamadı.

Ama bir ara yoldan geçen bir bayan, bu yoldaşımızın yanına yaklaşarak, hiçbir şey söylemeden kendiliğinden gazetemi-

zi aldı. Yani dağıtım faaliyetlerinde bu tür olaylar her zaman olabilir. Ama bizim kararlılığımız ve inancımız bunların üstesinden gelir ve gelecektir.

Sonuç olarak, bu faaliyetten kazanımlarımız oldu, kayıplarımız değil. Bu tür faaliyetlerde bulunmak bizlere onur ve gurur veriyor.

Bu yazıyı yazma amacımız, bizim gibi yeni olan veya bu tür faaliyetlerde bulunmak isteyen yoldaşlarımıza-dostlarımıza yol göstermektir. Yani içimizde inanç olduğu sürece, ne kadar olumsuz olaylarla karşılaşsak karşılaşalım, bizleri yıldırmasına izin vermemeliyiz. Cesaretimizi kaybetmemeliyiz.

Bütün işçi-köylü okurlarını selamlıyoruz...

"...Ve geleceğe bakan bir umut oluştu"

Merhaba;

Hayatımda yaşamın verdiği tecrübesizlikten olsa gerek hep "ilk"leri yapıyorum. Şu an bu yazıyı yazdığım gibi. Ve bu ilklerin arasında hafta sonu benim gibi genç arkadaşlarımla, Kartal Meydanı'nda yaptığımız gazete ve dergi (İşçi-köylü ve YDG) dağıtımında yer alıyorum.

Dağıtıma gitmeden önce bende bir tedirginlik oluştu. Nasıl yapacağım?... Nasıl konuşacağım? vs. vs. sorular sordum kendime. Şu bir gerçek ki insanlarla konuşmak, onları ikna etmek, bilinçlendirmek ayrı bir yetenek ister. Doğal olmaya ve içten davranmanın en doğrusu olduğuna karar

vererek tedirginliğimi üzerinden atmaya çalıştım. Niçin orada olduğumuzu göstermemiz gerekiyordu. İnsanlarla konuşup bilgi vermek, gazete ve dergimizi anlatmak gerekiyordu. Tabi karşıımızdaki insan bizi dinlediği takdirde... Ne yazık ki o an üzerimde kara bulutlar dolaşmaya başladı. Özellikle gençler konusunda... Halkımız medya aracılığıyla yanlış yönlendiriliyor ve bilinçlendirilmiyor. Duyarsız bireyler olarak boy gösteriyorlar. Dağıtım sırasında verilen cevaplar her şeyi gösteriyordu. "**Benim yeterince sorunum var**" diyenler... "**Bilmek istemiyorum**" diyenler... Bunun yanında duyarlı, bizi dinleyen, gazete ve dergi okumak isteyen insanlar elbette oldu. Birkaç kişiden aldığım "**okudum**" yanıtı ise beni daha mutlu etti. Ve biz işte buyuz... Bizim olması gereken insanlarımız bunlar diyebilmenin verdiği mutluluk ve geleceğe bakan bir umut oluştu.

Her şeye, tüm baskılara, yıldırımlara karşı biz büyütürüz ve büyümeye devam edeceğiz. İnsanca yaşamak için bugünüümüzü ve geleceğimizi, geçmişin verdiği güçle karalamalarına izin vermeyeceğiz.

Kartal'dan Liseli YDG'li

işçi-köylü

www.iscikoylu.org

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:8/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışlıları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: Gün Matbaacılık Beşyol Mah. Telsizler Mevkii
Akasya Sk. No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426 63 30-580 63 80
e-mail: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKAĞI İŞHANI NO:11 KAT: 3 DAİRE: 32 ÇANKAYA TEL: (0312) 430 67 65 Cep: 0 555 562 33 72
İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELLİ CADDESİ BARIŞ İŞHANI KAT: 3 NO: 94
ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
MERSİN: SİLİFKİ CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN CEP: 0545 685 25 27
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Dersim

Dersim'de sendikaların, organize ettiği Partizan ve çeşitli devrimci örgütlerin desteklediği bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Tuzla tersanelerinde kurlsızlık, yasadışılık ve ölümler devam ediyor. Tersane patronları ve hükümet sorumluluk almıyorlar. İşçileri ve halkı kandırıyorlar" denilen açıklamada "Limter-İş, Tuzla tersanelerinde grev silahını kullanmak zorunda kalmıştır. Biz de yürekten ve coşku ile bu anımlı direnişi ve diğer iş-kolu direnişlerini selamlıyoruz. Yalnız olmadıklarını bir kez daha haykırıyoruz" dendikten sonra açıklama slogan ve oturma eyleminin ardından sonlandırıldı. **(Dersim/İşçi köylü)**

Adana

Tersanelerde yaşanan iş cinayetleri karşısında 16 Haziran'da gerçekleştirilen eylem destek olmak ve tersane işçilerinin sesine ses katabilmek için 16 Haziran 2008 günü Adana'da bir eylem gerçekleştirildi. DISK Genel-İş Sendikası önünde toplanan yaklaşık 100 kişilik devrimci, demokrat, ilerici kitle yolun bir kısmını kapatarak sloganlarla İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. İnönü Parkı'na gelindiğinde hazırlanan basın metnini DISK Çukurova Bölge Şube Temsilcisi **Kemal Aslan** okudu.

Mersin

Türkiye işçi sınıfı tarihinin, sömürüye karşı en büyük eylemi olan "15-16 Haziran 1970" direnişini selamlamak, Tuzla Tersaneleri'nde 98 işçinin ölümüyle sonuçlanan "kazaları" protesto etmek ve Limter-İş Sendikası öncülüğünde Tuzla işçilerinin başlattığı greve destek vermek amacıyla Mersin'de 16 Haziran günü saat 17.00'de DISK, KESK, Türk-İş, devrimci demokrat ve ilerici kurumlar öncülüğünde kitlesel bir eylem düzenlendi. Eylemde **Partizan** olarak biz de yerimizi aldık. Mersin Büyükşehir Belediye binası önünde gerçekleşen eylemde ilk olarak Eğitim-Sen üyesi bir öğretmen şiir okudu, ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Antakya

16 Haziran günü Antakya Künefeciler Meydanı'nda 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 38. yıldönümü, yapılan basın açıklaması ile kutlandı. DISK/Genel-İş Sendikası ve KESK önderliğinde yapılan basın açıklamasına **Partizan**, ESP, **TÖP** ve Eğitim-Sen de destek verdi. Genel-İş Sendikası Hatay Şube Başkanı **Mehmet Güler** "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlar eşlik etti.

Eskişehir

DISK Bölge Temsilciliği yönetici ve üyeleri, 15-16 Haziran direnişlerinin 38. yıldönümü ve Tuzla Tersanelerindeki işçilerin grevine destek vermek amacı ile 16 Haziran Pazartesi günü saat 15.00'te Kızılay İş Merkezi önünde toplanarak Hamam-yolu'na doğru yürüyüşe geçti. Demokratik kitle örgütlerinin de destek verdiği yürüyüş, davul zurna eşliğinde Yediler Parkına kadar devam etti. Burada kitle adına basın açıklamasını DISK Bölge Temsilcisi **Bayram Kavak** yaptı.

Okmeydanı

13 Haziran Cuma günü aralarında **Partizan**, Halkevi, **ÖDP**, **Köz**, **İşçi Gazetesi**, Yaşam Der, **Demokrasi Evi**, ESP ve **SODAP** üyeleri tarafından bir eylem düzenlendi. Eylem saat 19.30'da "Tuzla tersanelerinde ölümlere son! 16 Haziran grevini destekleyelim" yazılı pankartın arkasında yürüyüşe başladı. Eylemde göze çarpan ise pankartın önünde yer alan ve işçi ölümlerini konu alan haber sütunlarından yapılmış tabuttu. Kitle Sağlık Ocağının önüne gelerek burada basın metni okudu. Açıklamanın ardından müzik dinletisine geçildi ve Grup Mayıs marşlarla Tuzla işçisini selamladı. Eylem, BEKSAV'ın hazırlanmış olduğu "Tersanelerin Fısıltısı" belgeselinin gösterimiyle sona erdi. 100 kişinin katıldığı eyleme EMEP de destek verdi. **Okmeydanı İşçi köylü okurları**

Gazi Mahallesi

Tuzla Tersanelerine 16 Haziran'da yapılacak grev öncesi bir destek de Gazi Mahallesinden geldi. 15 Haziran günü Gazi Mahallesi eski karakol önünde bir araya gelen kitle buradan Cemevine yürüdü. **Partizan**, ESP, **DTP**, **TÖP**, **Halkevi**leri ve SDP'nin oluşturduğu Tuzla İşçileriyle Dayanışma Platformu tarafından örgütlenen eylemde "**Tersane işçisi yalnız değildir**" pankartı açıldı. Grevin güvencesiz, kurlsız, sigortasız, sendikası çalışmaya karşı yapıldığını dile getiren kitle herkesi Tuzla grevi ile dayanışmaya çağırdı.

Kanla yüzdürülen gemiler ve direniş...

Adı katliamlar ve deri işçilerinin direnişleriyle anılan Tuzla, son aylarda tersane işçilerinin peşpeşe ölümlü ile birlikte bir kez daha ölüm ve direnişle kitlelerin gündemine girdi. Tuzla'nın gündeme gelmesi ve işçilerin kanı pahasına gündemde kalması patron ve hükümetin hiç de istemediği bir şey. Bu nedenle, gerçeklerin üstünü örtmek için akla ziyan komplo teorileri de dahil her yönetime başvuruluyor. **Tuzla'da yaşanan katliamın tek bir sorumlusu var: sermaye ve tek bir nedeni var: sermayenin azami kâr hırsı...** Geriye kalan tüm ayrıntılar, yaşananlara dair tüm anlatılanlar sermayenin kâr hırsının yaşama geçirilişinin yol ve yöntemleriyle ilgilidir.

Uluslararası Denizcilik Örgütü (IMO) 15 yaş üstü gemileri 2005'ten itibaren, tek cidarlı gemileri ise 2015'ten itibaren seferden men edici düzenlemeler getirmiştir. Bu durum tüm dünyada yeni gemi talebinde patlamaya neden oldu.

Üç-beş kuruşa satın alınan işçinin alinteri değil, kanıdır.

IMO'nun kararları ile patlayan taleplerle Türkiye'deki gemi inşa sanayinde hızlı bir büyüme yaşandı. 2005'te 331 bin dwt (taşıma kapasitesi) olan üretim (tamir ve yeni gemi üretimi) 2007'de 1 milyon dwt'ye çıktı (% 300 artış). Aynı dönemdeki işçi sayısı ise 24 bin 200'den 33 bine çıkmıştır (1/3'lük artış). Yani patronlar işlerini 3 kat artırırken, bunu mevcut işçilerinde üçte birlik bir artışla sağlamışlar. Bunu taşeron firmaları kullanarak ve yasal 7,5 saatlik iş süresinin çok üzerinde bir saatle işçileri çalışmak zorunda bırakarak yapıyorlar.

Patronların son limanı: yalanlar, yalanlar, yalanlar...

Sermaye, düzeninin sürekliliğini hukukla "garantiye" alsalar da güncel sorunlara yanıt olmak için de bir dizi kuruma ihtiyaç duyar. Meclis ve hükümet bunların en etkili ve önemli olanlarıdır.

Ailesi tersane sahibi olan AKP milletvekili **Durmuşali Torlak**, "Tuzla'da işçi ölümleri" gündemli bir meclis oturumunda gündem dışı konuşma yaparak; "Türkiye'deki iş kazalarının Japonya ile aynı olduğu-

nu, Malezya, Tayvan ve Çin'den düşük olduğunu" söyledi. Bu verileri de ILO'ya dayandırdı. ILO'nun böyle verilere sahip olmadığını bizzat kurumun kendisi belirtiyor. Yani meclis kürsüsü işçi ölümlerine meşruiyet kazandırmak için, üstelik yalan verilerle, halkı kandırmak için kullanılıyor.

Hükümetin bir diğer oyunu Limter-İş'i **yetkisiz sendika** ilan etmesidir. Limter-İş üretimin % 95'ini yapan taşeron işçiler içinde örgütlü bir sendika. Türk-İş'e bağlı DOK Gemi-İş ise esasta kadrolu işçilere yönelik örgütlenmesi olan bir sendika. 2000 yılından beri katledilen 55 işçiden 54'ünün taşeron işçi olduğunu göz önünde tutarak hükümetin Limter-İş'i muhatap kabul etmemesini aslında sorunu çözmek istemediğinin itirafı olarak anlayabiliriz. Yani hükümet bir kez daha halkı kandırıyor. "Sorunu çözmek" istediğini söylüyor ama asıl muhataplarını "**yetkisiz sendika**" ilan ediyor.

Tuzla tersanelerindeki işçi

ölümleri ülkemizdeki işçilerin karşı karşıya kaldığı sömürü çarkının dişilerinin nasıl çalıştığını bütün çıplaklığı ile göstermektedir. Bir yandan kurlsız, esnek, güvencesiz, sendikasıız, toplu sözleşmesiz bir üretime mahkum ediliyor işçiler, diğer yandan polisinden, jandarmasından valisine, bakanına, hükümetinden mahkemesine kadar tüm kurumlar hem patronun ihtiyaçlarına göre her türlü olanağı sağlıyor, hem de işçilerin hak alma mücadelesinin önüne her türlü engeli çıkartıyor. Bugün işçiler artık patronlarla, alinterinin pazarlığını değil, kanlarının pazarlığını yapmaktadırlar. Üç-beş kuruşa satın alınan işçinin alinteri değil, kanıdır. İnsanlar ölümlü göze arak işbaşı yapıyorlar. Böylesine bir çaresizlik bu sömürü sisteminin yok edilmesinin de çaresidir. Bunu görmeli ve **en gerinin en ileri olduğu** bilinciyle ekonomik olarak en geri olan kitlelerin siyasi olarak en ileri kitlelere dönüşmelerinin dinamiklerini harekete geçirmeliyiz.

Bozkırları işçilerin birliği tutuşturacak!

Grev, Limter-İş Sendikası yöneticilerinin, işçilerin ve destekçilerinin sabah erken saatlerde İşçiler Köprüsü üzerinde toplanarak, "**Artık Ölmek İstemiyoruz!**", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!", "**Grev Grev Grev!**", "Her Yer Tuzla Her Yer Direniş!" gibi sloganlar eşliğinde, köprüden tersanelere doğru yürüyüşe geçmeleriyle başladı.

Tüm tersane bölgesini yoğun bir ablukaya alan polis, destek için gelen katılımlarla sayıları yaklaşık 700'ü bulan kitelyi tersanelerin girişinde durdurdu. Polisler yaşanan kısa bir arbedenin ardından, yolu trafiğe kapatarak, Tuzla Gemi ölümlü kadar yürüyün kitle, burada beklemeye koyuldu.

Direnışteki DESA, Unilever ve Arçelik işçilerinin yanı sıra, İstanbul Şubeler Platformu, Deri-İş Sendikası Genel Merkez ve Tuzla Şubesi yöneticileri, DTP İstanbul İl örgütü, HKM, ESP, TİB-DER, DHP, TTB ve daha çok sayıda kurum ve sendikalar, destek için geldiği gözlemlendi. Partizan da YDG ve DDSB kidesi de, açılan YDG ve DDSB pankartlarıyla, sloganlar eşliğinde alana geldi.

Destek için gelenler arasında, Şili'den **Karina** ve **Margarita Pena**, Arjantin'den Chilavert İşgal Fabrikası Delegesi **Diego Quintero**, Brezilya İşgal Fabrikası Konseyi Delegesi **Placido Penarrieta** da vardı.

Sendika yöneticilerinin de destek için gelenlerin yaptığı konuşmaların ardından, saat 11.00'den itibaren destek için gelen katılımcıların gruplar halinde alanı terk ettiği ve saat 14.00 civarında alanda az sayıda bir katılımının kaldığı görüldü. Bu sırada

devam eden müzik dinletisi, Kürtçe bir parçayla sürerken, polis, alanda bulunanları abluka altına aldı. Ablukayla birlikte yaşanan kısa bir gerginliğin ardından, "grevin" bitirildiği ilan edildi.

Greve dair

Tersane işçilerinin sorunları grev öncesinde kamuoyunun gündemine oturmuş ve ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerde, grevle dayanışma çağrıları yapılmıştı. Ancak 16 Haziran'da ortaya çıkan tablo, grevden ziyade, içinde sorunun gerçek muhatapları, özneleri olan tersane işçilerinin katılımının az olduğu, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin anıldığı, miting benzeri bir eylem olmuştur.

Tersane patronları, güvenlik güçlerinin, dolayısı ile de devletin büyük desteğiyle, grevi boşa çıkarmak için, ırkçı-şoven propaganda eşliğinde, oldukça yoğun bir çabaya girmiştir. Tersanelerde grev örgütleyecek düzeyde bir örgütlenmenin gerçekleştirilmemiş olmasının sonucu olarak bu durum, katılımda önemli bir etken olmuştur.

15-16 Haziran çalışmalarından

Öncelikle 16 Haziran grevine çağırılan Limter-İş Sendikası'nın çıkartmış olduğu afişleri mahallemin merkezi noktalarına **ESP**, **Köz** ve **Partizan** olarak yaptık. Yine bu bileşenle birlikte çıkartılmış olan bildirileri mahallelerimizdeki pazarda sesli dağıtım yaparak mahalle halkını 16 Haziran grevine çağırdık. **12 Haziran** Perşembe günü ise

Güzelleştirme Derneği'nin önünde grevle ilgili bir etkinlik, ortak olarak bu bileşen tarafından gerçekleştirildi. Etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

14 Haziran günü ise greve destek ve çağrı amaçlı bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklamamız 14 Haziran akşamı saat 19.00'da gerçekleştirildi. "**Tuzla işçisi yalnız değildir**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**" vb. sloganlarla başlayan eylem

tur. Böylesi bir örgütlenme ve iş yerlerinde grev komitelerinin oluşturularak, grev çalışmasının içerden, sorunun özneleri üzerinden örölmesi, grev vb. direnişlerin başarı şansının ön koşuludur.

Bozkırları işçilerin birliği tutuşturacak

Bir diğer mesele ise, tersanelerdeki çok parçalı örgütlenme çalışmaları ve bu çalışmaların kendi aralarında var olan yaklaşımlarıdır. Bu yaklaşımlar ise işçiyeye oldukça fazla yansımakta-yansıtılmaktadır. Bunun en son örneği ise, grev günü yaşanmıştır.

Pankartların kapatırılmak istenmesi sırasında çıkan tartışmalar, destek için gelenler üzerinde olduğu gibi, özellikle de grevle katılan işçiler üzerinde de olumsuz bir etki yaratmıştır. Tersane işçileri benzer tartışmalara sıkça şahit olmaktadır ve bu durum öзде karşılıklı olarak gelişmektedir.

Grev günü görüşüne başvurduğumuz, başta tersane işçileri olmak üzere, çok sayıda insan da, tersanelerdeki örgütlenme sorunun önündeki başlıca engellerden biri olarak, bu çok parçalı örgütlenmeyi ve de bunlar arasındaki tartışmaları görmekte, tersane işçileri içinde ciddi ve bütünlüklü bir örgütlenme yaratılamamasında ve bundan harekete de işçile-

rin katılımındaki azlıkta, bunun önemli bir rol oynadığına dikkat çekmekte.

İçinden geçtiğimiz süreç, işçi havzalarının işçilerin öfkesiyle kaynadığı bir süreçtir. Bu öfkenin ayağa dikilmesi ve bozkırları tutuşturacak bir yangını başlatması ise, grup çıkarlarının bir yana bırakılarak, sınıfın çıkarlarının ön plana alınması, devamında işçi sınıfının birliğinin sağlanması ve de sınıf bilincinin yükseltilmesiyle mümkün olacaktır.

Tersanelerde de yapılması gereken budur. Tersane işçisi ancak o zaman insanca yaşama ve çalışma hakkı için, üretimden gelen gücünü kullanarak, grev vd. eylem ve direnişleri omuzlayacak, yanı başında arkadaşları ölürken, başını çevirip gitmeyecektir. Ancak o zaman, grevde görevli önlüğünü giyenler de, eylem kortejine slogan atıranlar da, ön saflarda pankartı tutanlar da, işçiler olacaktır. Bunu başarabilmek için de, gerek örgütlenmedeki gerekse bir bütün olarak politiklardaki yanlış ve eksikliklerin gözden geçirilmesi, yanlışlardan ders çıkarılarak, doğru bir örgütlenme yöneliminin hâkim kılması gerekmektedir. İşçi sınıfının bozkırları tutuşturacak yangını büyütebilmesinin başka da yolu yoktur! **(Kartal)**

basın açıklamasının okunmasıyla devam etti. Daha sonra yine sloganlarla eylem sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesi Partizan

Bursa

15-16 Haziran direnişinin 38. yıldönümü ve Tuzla işçilerinin grevini desteklemek için 15 Haziran günü **Partizan**, ESP, **BDSP**, **BATIS**, **SODAP**, Halkevi, **SDP** ve Eğitim İşçileri Örgütlenme Girişimi Osmangazi Metrosu'ndan Fomara'da bulunan AKP il binası önüne kadar bir yürüyüş ve tabutlu eylem gerçekleştirmek üzere saat 16:00'da toplandılar.

Kurumların "**Tuzla Tersanelerindeki işçi katliamlarını 15-16 Haziran cüretiyle durduracağız!** **Tersane işçilerinin yanındayız**" pankartı, döviz ve flamalarını açarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçmesi üzerine, polis biber gazı ve tekmeleler azgınca saldırarak, kurum temsilcileri ile birlikte 37 kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Polis arabalarına da taciz ve saldırılarına devam eden polisi, eylemciler sloganlar ve marşlarla yanıtladı. Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne ifadeleri alınmak üzere getirilen eylemciler, daha sonra Savcılığa çağırılmak üzere savcılık talimatı üzerine sabaha doğru saat 04:30'ta serbest bırakıldılar.

Çanakkale

14 Haziran'da YDG, SGD, DGH, YDGM, Emek Gençliği ve Öğrenci Kolektifleri'nden üniversiteler bir araya gelerek Küçük Sanayi ve Çanakkale merkez kordonda bildiri dağıtım gerçekleştirildiler. 15 Haziran'da ise pazarda bildiri dağıtımına devam edilerek halka, 16 Haziran grevini selamlayacakları basın açıklamasına çağında bulundular. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Tuzla işçisi yalnız değildir", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.